

L I S T Y
S V A T É
K A T E Ř I N Y
S I E N S K É

S T A R Á R Í Š E N A M O R A V Ě

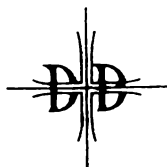
LISTY
SV. KATEŘINY SIENSKÉ

LISTY
SV. KATEŘINY
SIENSKÉ

Přeložil nově Dr. Josef Vašica

STÁTNÍ MUSEUM
V PRAZE

1 9 3 0

STARÁ ŘÍŠE NA MORAVĚ

*Dp. P. JOSEFU MOTALOVI,
prefektu arcib. semináře v Kroměříži,
oddaně věnují*

VYDAVATELÉ

LÍST 1.

PANÍ LAPĚ, SVÉ MATCE.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší matko v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti s pravým poznáním sebe samé jakož i dobroty Boží k vám, neboť bez tohoto pravého poznání nemohla byste míti účasti na životě Milosti. Proto třeba se vám s pravou a svatou pečlivostí snažiti, abyste poznala, že vy nejste, a že za bytí jest vám děkovati Bohu, i za tolikeré dary a milosti, jichž se vám dostalo od něho a dostává napořád. Takto budete vděčnou a uznalou; a dojdete pravé a svaté trpělivosti, a nebudete viděti věcí malých pro veliké, ale veliké budou se vám jeviti snadno snesitelnými pro Krista ukřižovaného. Není dobrým rytíř, který se nezkouší na poli bitevním: tak i vaše duše ať se zkouší v bitvě

mnoha trápení, a když pak se vidí, že se osvědčuje trpělivou a neobrací hlavy zpět netrpělivě pohoršujíc se nad tím, co Bůh na ni sesílá, tehdy ať se raduje a plesá, a s dokonalou radostí očekává života trvalého. Neboť spočinula-li v kříži a posiluje-li se trýzněmi a potupami Krista ukřižovaného, nechť právem očekává věčného patření na Boha; neboť Kristus takovým je slibuje. Ti totiž, kteří jsou pronásledováni a souženi v tomto životě, bývají potom nasyceni a utěšeni a osvětleni u věčném patření na Boha, zakoušejíce plně a přímo jeho slasti. Ba již i v tomto životě těšívá ty, kteří se namáhají pro něho. Avšak bez poznání sebe a Boha nelze nám dojít tak velikého dobra. Nuže prosím vás, jak jen dovedu a mohu, přičiňujte se o ně, abychom nepozbyly ovoce svých námah. Jiného nic nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LÍST 2:

KNĚZI ONDŘEJI DE'VITRONI.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší bratře a otče, pro úctu k nejsladší Svátosti v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti osvětleného pravým a nejdokonalejším světlem, abyste poznal důstojnost, do níž Bůh vás postavil. Neboť bez světla nebylo by lze vám jí poznati; neznaje jí, nevzdával byste slávy a chvály svrchované Dobrotě, kteráž vám ji dala, a neživil byste z vděčnosti pramene zbožnosti, ale vysušil byste jej v duši své, s velikou nevědomostí a nevědkem. Neboť čeho nevidíme, toho nelze nám znáti; čeho neznáme, toho nemilujeme; čeho nemilujeme, za to nemůžeme býti vděční a uznalí k svému Tvůrci. Jest nám tudíž potřebí světla. O nejdražší bratře, toto jest nám tak nezbytno, že kdyby duše uvážila,

jak velice jest jí ho třeba, raději by zemřela, nežli by milovala nebo hledala, co ji zbavuje tohoto sladkého a pravého světla. Kdybyste mi řekl, chtěje uniknouti: »A co zbavuje mne toho světla ?« odpovíděla bych vám podle svého nehlubokého porozumění, že jedině chmura vlastní smyslné sebelásky nás ho zbavuje. Láska ta jest stromem smrti, kořenícím v pýše. Z pýchy tedy se rodí sebeláska a ze sebelásky pýcha, neboť jakmile se člověk miluje takovou láskou, domýšlí se o sobě, a všechny jeho plody usmrcují, zbavujíce života Milosti duši, jež je má. A pojídá je s chutí své vlastní vůle, to jest dobrovolně vězí ve vině smrtelného hříchu, již plodí sebeláska. Ó, jak to nebezpečné! Chápete jak? Když ona připravuje člověka o sebepoznání, z něhož by získal ctnost pokory, z kteréž vyrůstá milování a zánícení duše, uspořádané v lásce. A připravuje ho o poznání Boha, z kteréhož poznání nabývá se toho sladkého ohně božské lásky. Hned s počátku totiž zbavila ho světla, jímž pozná-

val, proto se shledává oloupenou o lásku, jelikož nepoznala. Bez poznání se stala podobnou zvířeti, jako zase poznáváním v světle rozumu se stává člověk pozemským andělem v tomto životě.

† Zejména sluhové, jež svrchovaná Dobrota nazývá Kristy svými, ti mají býti anděly a ne lidmi, a jsou také anděly, nezabývali se toho světla, a přímo mají úřad andělský. Anděl slouží každému rozmanitě, jak jej Bůh ustanovil, a jsou nám dáni na ochranu jeho dobrotou, tak kněží ustanovení v mystickém těle svaté Církve, aby nám přisluhovali Tělem a Krví ukřižovaného Krista, jenž jest celý Bůh a celý člověk spojením božské přirozenosti s naší přirozeností lidskou, spojením duše s tělem a spojením těla i duše s božstvím, s božskou přirozeností věčného Otce. Tato Krev má býti a jest rozdílena od těch, kteří mají pravé světlo, se sladkým ohněm lásky, s hladem po cti Boží a spáse duší, které Bůh vám dal střežiti, aby jich vlk pekelný nepodával. Takoví chutnají plody ctností dá-

vající život Milosti, jichž skýtá strom pravé a dokonalé lásky. Opak toho, jak jsme byli řekli shora, činí ti, již mají strom lásky v duších svých, lásky totiž k sobě. Celý život jejich jest zkažen, poněvadž zkažen je základní kořen náklonnosti duševní. Proto jsou-li to laici, jsou zlí ve svém stavu, dopouštějíce se mnoha nespravedlností a nežijíce jako lidé, ale jak zvířata, jež se válejí v blátě a žijí beze všeho rozumu ; tak i oni, nezasluhující jména lidí, protože se zbavili důstojnosti světla rozumového, ale zvířat, jež se válejí v blátě nečistoty a chodí za každou neřestí, jak je jejich zvířecí žádostivost vodí. Je-li to řeholník nebo kněz, nejen že nevede život jako anděl nebo jako člověk, ale žije jak hovado, mnohem bíději často než laik. Ó jaký pád a jaké tresty si chystají takoví! Jazyk toho nedovede vypověděti ; zato však toho zakusí chuděra duše, až bude podrobena zkoušce. Takoví vzali na sebe úřad ďáblů. Ďáblí jedině o to se snaží a pracují, aby duše zbavili Boha a přivedli je k tomu u-

spokojení, jaké má (člověk) sám v sobě, tak oni se zbavili dobrého a svatého života, ježto pozbyli světla, a žijí tak zločinně. To možno i vám a jiným, kteří mají poznání, viděti. Oni se stali ukrutnými sami k sobě, stavše se druhy ďáblů, a bydlí s nimi před časem. Tutéž krutost chovají k tvorům, ježto jsou zbaveni milování lásky k bližnímu. Nejsou strážci duší, nýbrž daviteli, neboť vrhají je sami do spárů vlka pekelného. O člověče ubohý, až bude žádán po tobě svrchovaným soudcem počet, nebudeš moci vydati ho; a nevydáš-li ho, propadneš věčné smrti. Avšak ty nevidíš svého trestu, poněvadž ses připravil o světlo a neznáš stavu, do něhož tě postavil Bůh svou dobrotou. Ach, nejdražší bratře, Bůh postavil ho jako anděla, a aby byl andělem přisluhuje Tělem pokorného a neposkvrněného Beránka, a on je zrovna vtěleným ďáblem. Nevede život řeholníka, neboť nemá v sobě nijakého řádu rozumného, ani nežije jako kněz, jemuž je žítí pokorně s chotí breviářem po boku a

spláceti dluh modliteb každému tvoru, jenž má v sobě rozum, a jmění časné dávati chudákům a ve prospěch Církve. Zatím však chce žíti jak pán, ve vysokém postavení a v rozkoších s velikými okázalostmi, v hodování, v naduté pýše a v domýšlivosti. Nezdá se, že bude míti kdy dosyta: máje jedno obročí, hledá dvě, máje dvě, hledá tři; a tak nemožno, aby byl syt. Místo breviáře mnozí nešťastníci (kéž byste nebyl z nich!) drží se nečistých ženštin a zbraní jako vojáci, a mívají dýku po boku, jako by se chtěli brániti Bohu, s nímž se dali do veliké války. Ale krušno bude bídnému vzpouzeti se proti Bohu, až napřáhne metlu božské spravedlnosti. Ze svého jmění živí děti a ty, kteří jsou zároveň s ním vtělenými ďábly. A to všechno vzešlo mu z vlastní sebelásky, o níž jsme pravili, že jest stromem smrti. Plody jeho vydávají puch smrtelných hříchů, jenž usmrcuje duši a zbavuje nás Milosti, ježto jsme se připravili o světlo. Viděli jsme tedy, že jedině chmura sebelásky nás ho zbavuje.

Jelikož je tak nebezpečná, třeba se jí va= rovatí a dobře se míti na pozoru, aby ne= vnikla do naší duše, a vnikla=li, užítí léku.

¶ Lék jest takový: přebývati v celle se= bepoznání, poznávati, že my sami sebou nejsme, a dobrotu Boží k nám; uznávati, že bytí a všeliká milost spočívající na bytí jest od něho. A viděti chyby své, abychom nabyli nenávisti a odporu k smyslnosti. A s nenávistí unikneme oné sebelásce a shle= dáme se oděnými svatebním rouchem bož= ské lásky, jehož duši třeba, aby mohla jíti na svatbu života věčného.

¶ U vchodu celly postaví na stráž psa svědomí, který štěká, sotva ucítí přichá= zeti do srdce nepřátele, mnohé rozmanité myšlenky. A nejen štěká na nepřátele, ale budou=li přicházeti někdy svaté a dobré myšlenky s úmyslem učiniti nějaký dobrý skutek, zaštěká na ně jako na přátele; tak probudí milá ta stráž rozum se světlem soudnosti, aby se podíval, jsou=li od Bo= ha čili nic. A takto město duše naší jest v bezpečí, stojíc v tak silné pevnosti, že ani

ďábel ani tvor ho nedobude. Stále vzrůstá od ctnosti k ctnosti, až dosáhne života trvalého, zachována a zvětšena jest krása jeho duše světlem rozumu, ježto neměla na sobě chmury sebelásky, kdyby ji byla na sobě měla, nebyla by zachována. O tom rozjímajíc v duši své pravila jsem, že si přeji viděti vás osvětleného pravým a dokonálým světlem. Nuže chci, abychom procitli ze spánku nedbalosti, prožívající svůj život v ctnosti se světlem, abychom žili v tomto životě jako pozemští andělé, utápějící se v Krvi Krista ukřižovaného, skrývající se do jeho nejsladších ran. Jiného nic vám nepravím, zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím.

† Dostala jsem váš list, srozuměla jsem, co praví. Vězte, že na mně nemožno viděti, ani o mně vyprávěti nic jiného než krajní ubohost, nevědomá a chápavosti nepatrné. Vše ostatní jest od svrchované a věčné Pravdy: jí to přičítejte a nikoli mně. Vroucně se poroučím do vašich modliteb. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 3.

PROBOŠTU V CASOLE A JAKUBOVI DI MANZI TAMTÉŽ.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší otcové a bratři v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti vás následovati Beránka, kterýž vykřácel za nás na dřevě nejsvětějšího kříže. Onť byl naším smírem a naším prostředníkem, neboť se postavil mezi Boha a člověka a z veliké války učinil největší mír, a neohlížel se na naše nepravosti, ale ohlížel se na nevystihlou dobrotu svou. Vám tedy, údům a otrokům vykoupeným tak drahocennou a slavnou Krví, sluší následovati šlépějí jeho. Vidíte přece, že sladká Pravda prvotní se učinila pravidlem a cestou. Tak praví : EGO SUM VIA, VERITAS ET VITA. On jest tou cestou, jež jest tak veliké slasti a tak velikého světla,

že kdo jí jde, nepadá do tmy. A my nevědomí, ubozí bídníci, stále se vzdalujeme cesty světla a kráčíme cestou tmy, kdež jest ustavičná smrt. Nuže, nejdražší otcové a bratří, nechci, abychom tak ještě činili, ale chci, abyste následovali cesty Beránka, jenž vykřvácel s tak velikým ohněm lásky, jak jsme pravili, že se učinil prostředníkem k usmíření Boha a člověka. Touto tedy cestou chci, abyste šli, totiž abyste i vy byli uprostřed mezi sebou a Bohem, to jest mezi stránkou smyslnou a rozumem, zapuzující nenávist nenávistí a lásku láskou. To jest, abyste měli nenávist a odpor k smrtelnému hříchu a urážkám, činěným našemu Tvůrci, a nenáviděli stránky smyslné, zákona zvráceného, jenž stále jen se chce bouřiti proti Bohu, a nenávist a odpor k nenávisti, již chováte k bližnímu svému. = Neboť nenávist bližního není než urážkou Boží, více tedy třeba nám nenáviděti, nežli nenávidíme (jelikož se tím uráží sama Pravda); i nesmíme nenáviděti nepřátel svých, kteří nám křivdí, a musejí míti tuto nená-

vist ke mně , protože kdo jest ve smrtelné nenávisti, nenávidí více sebe nežli svého nepřítele. Víte přece, že tím větší jest nenávist, čím větší jest to, v čem jest ublíženo, proto větší nenávist má ten, komu jest ublíženo v osobě, než ten, komu jest ublíženo ve slovech nebo ve jmění, neboť nic se nepokládá za tak drahé jako život. Proto si člověk přičítá za větší bezpráví, ublíženo-li mu v osobě, a pojímá větší nenávist. A teď uvažte, že není srovnání mezi ublížením, způsobeným někomu jiným tvorem, a ublížením, jež si působí sám. Jaké srovnání mezi věcí konečnou a nekonečnou ? Nijaké. Nuže, ublíženo-li mi na těle a nenávidím-li pro ublížení mně způsobené, z toho následuje, že blížím duši své a zabívám ji, zbavujíc ji života Milosti a způsobujíc jí smrt věčnou, stihne-li ji smrt v čas nenávisti , a ten není jistý. Třeba mi tedy míti větší nenávist k sobě, že zabívám duši, jež jest nekonečná (nekončí nikdy co do bytí, neboť jakkoliv přestává býti v Milosti, nepřestává v bytí), než k tomu, kdo zabíjí

tělo, jež jest konečné, jelikož ať tak či o= nak čeká ho konec, jestiž věcí porušitel= nou a svěžest jeho netrvá, a potud se u= chovává a má cenu, dokud poklad duše jest v něm. Čím pak jest na pohled, když není v něm již toho kamene drahocenné= ho? Pytlem hnoje, potravou smrti, potra= vou červů. Proto nechci, abyste pro bez= práví proti tomuto tělu konečnému spá= chané a tak nicotné, uráželi Boha a blížili duši své, která jest nekonečná, jsouce v ne= návisti a zášti. Máte tedy důvod, byste pojali větší nenávist k sobě nežli k nim, a tak zapudíte nenávist nenávistí; protože nenávistí k sobě zaženete nenávist k bliž= nímu, vystřelíte jednou a učiníte zádost Bohu i bližnímu, neboť vyhostíte nenávist z duše své, učiníte mír s Bohem a učiníte mír s bližním.

¶ Vidíte tedy, nejdražší bratří, že takto budete následovati Beránka, jenž jest ce= stou a pravidlem, této budete=li se držeti, dovede vás do přístavu spásy. Tento Be= ránek byl oním prostředníkem, který na

kříží zadost učinil Otcí za bezpráví a dal nám život Milosti, a z veliké války nastal největší mír, jediné jeho prostřednictvím. Sladký ten Beránek povstává s nenávistí k provinění spáchanému člověkem a k bezpráví způsobenému Otcí urážkou, a přijímá tuto urážku a mstí se za ni sám na sobě on, který se nikdy nedotkl jedu hříchu. To vše učinila nenávist a láska. Láska ke ctnosti a nenávist k smrtelnému hříchu. Pravím tedy: toho pravidla jest se vám držeti. Víte, že pro mnoho smrtelných hříchů jsme v nenávisti a v nelibosti u Boha; povstala válka s ním. Ale pravda jest, že když Beránek ten dal nám svou krev, je možno nám učiniti tento mír; a i kdybychom každý den padli ve válce, každý den bychom mohli učiniti mír, avšak jistým způsobem, nebo jinak nikdy bychom ho neučinili. A způsob, jakým možno míti účast v Krvi Krista ukřižovaného, tento jest: povstati s nenávistí a láskou, a určiti si cílem potupu, trýzně a pohanění, biče a smrt Krista ukřižovaného, s pomyšlením, že my

jsme ho usmrtili a každý den ho vraždíme smrtelně hřešíce. Nezemřelť za své viny, ale za naše. Tehdáž pojme duše onu nejdokonalější nenávist k svému provinění, jak jsme pověděli, a nenávist ta zmaří jed smrtelného hříchu. A nebude se chtít pomstit bližnímu, ale právě bude ho milovati jako sama sebe a hledati jen, jak by potrestal své viny. A bezpráví učiněného mu člověkem nebude přijímati jako učiněného člověkem; ale pomyslí si, že Tvůrce dopouští bezpráví to buď za hříchy přítomné, nebo za jeho hříchy minulé; pročť nebude si ho brát za bezpráví, ale bude se mu zdáti, jak tomu i jest, že Bůh je naň dopustil z velikého milosrdenství, chtěje spíše ztrestati jeho chyby v životě konečném, než nechávati mu tresty do času nekonečného, kdež jest trýzeň beze všeho ostychu.

¶ Toť tedy ten způsob, i považte, že není nám jiné cesty, ale každá jiná cesta vede nás k smrti, kromě této. Na této cestě sladkého Krista Ježíše nemůže býti smrti pro nás (ale zbavuje nás smrti), ani hladu (ne-

boť má pro nás dokonalé nasycení), jestiž on Bůh a člověk. On jest cesta bezpečná, jež nedbá nepřátel a nebojí se dáblů ani lidí, ale ti, kdož jí krácejí, jsou pevní a říkají se sladkým zamilovaným Pavlovým: Bůh=li pro nás jest, kdož bude proti nám? A víte dobře, že nejste=li sami proti sobě, jsoucě v bédách smrtelných hříchů, Bůh nikdy nebude proti vám, ale vždy vás přijme k sobě s milosrdenstvím a dobrotou. Pro lásku Krista ukřižovaného tedy nevyhýbejte se již cestě a neunikejte pravidlu, jež dáno jest vaší hlavou Kristem ukřižovaným, sladkým a dobrým Ježíšem, ale povstaňte mužně a nevyčkávejte času, neboť čas také na vás nečeká. Jsmeť jen smrtelní, jest nám zemřítí, nevíme kdy. Bez vůdce ovšem nebylo by vám možno jíti, i jest vůdcem, jak jsme pravili, nenávist a láska. Neboť nenávistí a láskou Kristus učinil zadost a ztrestal naše nepravosti na sobě. Vzhůru tedy zmužile! A nespěte již na loži smrti, ale zažeňte nenávist nenávistí a lásku lá=

skou. Neboť láskou k Bohu, jehož milovati jste povinni a zavázání povinností a příkazem, a láskou k spáse duše své (která jest ve stavu zatracení, jsouc v nenávisti s bližním svým), láskou tou, pravím, zaženete lásku smyslnou, která působí vždy trýzeň a smrt a soužení tomu, kdo jí následuje, i dostává se mu v tomto životě závdavku pekla. Není tedy velikou slepotou a zatemnělostí, když může v tomto životě zakoušeti života věčného, začínajíc přebývati s Bohem obcováním v zánícení a lásce, a přece chce si zasloužiti pekla, začínajíc nenávisť a záštím obcovati s ďáblý? Není tvora, jenž by zobrazil, jaká jest pošetilost takových lidí. Nebylo by lze pomstíti . . .*) A nezdá se, že by chtěli čekati, až svrchovaný soudce odsoudí je do společnosti ďáblů, neboť oni sami se k tomu odsuzují, a ještě než mají duši oddělenou od těla, berou ji v tomto ži-

*) Snad vynechána asi taková myšlenka: Nebylo by možno ztrestati pošetilosti takové více, než oni sami ji trstají na sobě. (Pozn. Tommaseova.)

votě, dokud jsou pocestnými a poutníky, pouštějící se jako po větru k cíli smrti, aniž toho dbají, vedou si tudíž jako blázni a ztřeštěnci. Ach, ach, otevřete zrak poznání a nečekejte na sílu a moc soudce svrchovaného. Jiný jestiž soudce lidský, jiný soudce božský. Před tím nelze se odvolávat, ani vzít si obhájce nebo zástupce; neboť soudce pravý učinil svým obhájcem svědomí, jež v oné krajní chvíli samo se odsuzuje, že zasluhuje smrti. Nuže sudme se v tomto životě, pro lásku Krista ukřižovaného. Odsuzující sebe jako hříšníky a vyznávající, že jsme urazili Boha, žádejme ho za milosrdenství, a on nám je udělí, nebudeme-li chtít souditi bližního svého a mstít se na něm. Neboť milosrdenství, jež žádám pro sebe, sluší mi dát jinému. Takto činíce, budete zakoušeti opravdově Boha, setrváte na cestě bezpečné a budete pravými prostředníky mezi sebou a Bohem, a posléze dostane se vám věčného patření na Boha. Pročež rozjímajíc a majíc soucit s vašimi dušemi a nechtějíc,

abyste byli déle v takových temnotách, rozhodla jsem se pozvati vás na tu sladkou a slavnou svatbu. Neboť nejste stvoření a učinění pro něco jiného. A protože se mi zdá, že cesta pravdy jest ve vás zavřena pro nenávist, již chováte, a cesta lži a ďábla, otce lži, jest velmi široká a otevřena ve vás, chci, abyste naprosto odešli s té cesty tmavé, smíříce se s Bohem a svým bližním, a uvedli se na cestu, dávající vám život. A prosím vás za to od Krista, ukřižovaného, neodepřete mi té milosti. Nechci vás přetěžovati slovy. Zůstaňte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 4:

JISTÉMU MNICHU KARTUZIÁNOVI, KDYŽ BYL VE VĚZENÍ.

* Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Vám, nejmilejší a nejdražší

ší bratře v Kristu Ježíši, já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Božích, píšu, posilujíc vás drahocennou Krví jeho Syna, a přeju si viděti srdce i duši vaši spojené a přetvořené v náplni lásky Syna Božího. Neboť bez té pravé lásky nelze nám míti života. Milosti ani snášeti břemen s dobrou a dokonalou trpělivostí. A nevidím, nejdražší bratře, že bychom mohli míti tuto pravou lásku, nepováží-li duše neoceňitelnou lásku, již Bůh k ní měl, a zvláště viděti ho vykrváčeného na dřevě nejsvětějšího kříže, kdež jediné láska držela ho probodeného a přikovaného. Pravím vám, nejdražší bratře, že nebude ni jaké hořkosti, jež by nezesládla, ani tak veliké tíže, aby nezlehčela. Pochopila jsem veliká soužení a trápení, jež máte; totiž my se domníváme, že to jsou trápení; ale otevřeme-li zrak poznání sebe samých a dobroty Boží, budou se námjeviti velikými útěchami. Poznání sebe, pravím; abychom totiž viděli, že my nejsme, a kterak vždy jsme byli pachateli všech hříchův a nepra-

vostí. Neboť když duše uváží, že urazila svého Tvůrce, svrchované a věčné dobro, vzrůstá v ní nenávist k sobě, i chce za to vykonati pomstu a spravedlnost, a s uspokojením by snášela všechny trýzně a námahy, aby učinila radost za urážku, již způsobila svému Tvůrci. Za největší milost, již Bůh uděluje, sluší tedy pokládati, že ji trestá v tomto životě, a že si neponechal tresty pro příští život, kdež jsou nekonečné. Ó, nejdražší bratře v Kristu Ježíši, neuvažujeme-li, jak veliký jest prospěch z toho, trpíme-li tresty v tomto životě, pokud jsme poutníky, běžícími stále k cíli smrti, neunikneme jim. A mnoha dober nabývá člověk, maje soužení. První jest, že se spodobuje s Kristem ukřižovaným v jeho strastech a potupách. A jaký větší poklad může míti duše, než býti přiděna jeho potupami a strastmi? Jiné dobro jest, že trestá svou duši pykaje za hříchy a nedostatky její, rozmnožuje milost a nese poklad do života trvalého svými útrapami, jež Bůh mu dává, chtěje

ji takto odměniti za její strasti a útrapy.
« Nebojte se, nejdražší bratře můj, viděl-
li jste nebo vídáte-li, že ďábel, aby pře-
kazil pokoj a trpělivost srdce a duše vaší,
vkládá vám do duše rozmrzelosti a tem-
noty, vnukaje vám všelijaké myšlenky a
úvahy. Bude se i zdáti, že se tělo vaše chce
vzpouzeti duchu. Ba někdy duch rou-
hání bude chtíti i potřísniti srdce v jiných
rozmanitých bojích, ne že by myslel, že
duši lapí v oněch pokušeních a bojích,
jelikož ví už, že se rozhodl raději zem-
řiti, nežli uraziti Boha smrtelně svou vů-
lí, ale činí tak, aby ho přivedl do ta-
kového smutku, kdy se člověku zdá, že
hřeší, ač nehřeší, i zanechává všeho cviku. Ale
nechci, abyste činil tak, neboť nesmí duše
nikdy přijíti do smutku pro nějaký boj, do
něhož jest postavena, aniž zanechati kdy
nějakého cviku nebo úkolu nebo čeho ji-
ného. A kdyby ničeho jiného neučinila,
aspoň ať stoupne před kříž a řekne: »Je-
žíši, Ježíši! Důvěřuju v Pána našeho Ježí-
še Krista.« Vězte dobře: když přicházejí

myšlenky a vůle nesouhlasí, ba zemřela by raději, není hříchu, jedině totiž vůlí se hřeší. Nuže, posilujte se ve svaté a dobré vůli a nestarejte se o myšlenky, pomyslete si, že dobrota Boží dovoluje ďáblům, aby obtěžovali vaši duši, aby vás učinil pokornějším a přivedl k poznání své dobroty a k tomu, byste se utíkal k němu do nej=sladších jeho ran, jako dítě se utíká k matce. Neboť dobrotivě budeme přijati sladkou matkou Láskou. Pomyslete, že nechce smrti hříšníka, ale chce, aby se obrátil a živ byl. To jen nesmírná láska má ho k tomu, by dával soužení a dopouštěl pokušení jako útěchy, nechceť jeho vůle než našemu posvěcení. A aby dal nám naše posvěcení, vydal sám sebe takové trýzní a potupné smrti nejsvětějšího kříže. Zůstávejte tedy ve sladkých ranách Ježíše Krista a ve svatém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 5.

PANU FRANTIŠKU Z MONT- ALCINA, DOKTORU PRÁV.

« Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejmilejší bratře v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista; píšu vám v drahocené Krvi jeho, přejíc si viděti vás založeným v pravé a svaté trpělivosti, ježto pozoruji, že bez trpělivosti nemohli bychom se líbiti Bohu, nýbrž okoušeli bychom závdavku, pekla v tomto životě.

« Ó, jak bláhový byl by člověk, jenž by chtěl okoušeti pekla, kde mu možno míti život věčný! Dobře-li totiž pozoruji, není v životě věčném nic jiného než vůle pokojná, zladěná a poddaná sladké vůli Boží, takže nemohou si žádati nebo chtíti nežli to, co chce Bůh; a všechna záliba pravých poživatelů jest založena na této vůli pokojné. Tak zase ty, kteří jsou v pekle, pálí a šírá.

zlá vůle zkažená, v níž se jim dostává krutých muk s netrpělivostí, nenávistí a záštím, jímí se hlodají a kormoutí. A to vše si připravuje nevědomost a zaslepenost člověka, jenž kdyby býval byl moudrý v tomto životě, pokud byl v čase Milosti, kdy totiž byl schopen přijímati milost, kdyby byl chtěl, byl by unikl té zaslepenosti a nevědomosti. Ó nejdražší bratře, vejděte v soulad s pravými poživateli, kteří v tomto životě počínají poživati Boha, činíce jednu vůli s ním. Neboť jen v tom jest naše trýzeň, že chceme, čeho nemožno míti. Miluje-li vůle čest, bohatství, rozkoše a hodnosti nebo zdraví tělesné, chce-li a žádá-li si jich s nezřízenou náklonností a nemůže-li jich míti, ale často pozbuďte i toho, co má, má z toho největší trýzeň, protože se miluje příliš nezřízeně. Vůle tedy působí trýzeň, ale zbavte se vlastní vůle, a ta tam bude všechna trýzeň.

‡ Jak se možno jí zbaviti? Tím, že se svlečeme s člověka starého, sami se sebe, a oblečeme se v člověka nového věčné vůle

Slova, Boha a člověka. A hledáte-li, čemu chce ta sladká vůle, zeptejte se Pavla, jenž praví, že nechce než našemu posvěcení. A co dává nám nebo dopouští na nás, buď to strast či nemoc, ať jakéhokoli druhu, dává je a dopouští s velikým tajemstvím pro naše posvěcení a nezbytnost jejich k naší spáse.

¶ Nesmíme tedy býti netrpělivi v tom, co jest naším dobrem, nýbrž s velikým vděkem pokládati se nehodnými tak veliké milosti, jakou jest trpěti bolest pro Krista ukřižovaného, to jest pokládati se nehodnými ovoce, jehož se nám dostává po námaze, činiti se hodnými námahy, z odporu a nenávisti k sobě samým a k té stránce smyslné, která se vzepřela svému Tvůrci a urážela ho.

¶ A kdybychom řekli: »Nezdá se, že by tato smyslnost chtěla vejíti v soulad a snášeti je«, – dejme jí úzdu se svatou a sladkou pamětí na Krista ukřižovaného, lichotíce jí i hrozíce jí slovy: »Trp dnes, duše má. Snad že zítra bude tvůj život u konce. Pomysli, že jest ti zemřítí a nevíš kdy.«

A dobře=li uvažujeme, tak veliká jest ná-maha jako čas; a čas člověkuv jest jako špička jehly, nic více. Jakžetedy veliká jest; jářku, ná-maha? Toho nelze říci; není jí vůbec. A kdyby tato náruživost smyslná přece zdvíhala hlavu, nažeň jí bázně a lásky, řka: »Považ, že ovocem netrpělivosti jest trýzeň věčná; a v poslední den sou=du stihne tě trest zároveň se mnou. Lepší jest ti tedy chtítí, čemu chce Bůh, milovati, co on miluje, nežli chtítí, čemu ty chceš, mi=lovatisebe láskou smyslnou. Mužně, chci, abys snášela, pomyslí, že nejsou úměrná utrpení tohoto života oné budoucí slávě, kterou Bůh připravil těm, jižto se ho bojí a odívají se sladkou jeho vůlí.«

¶ Potom pomyslete, sladký bratře a otče, že když duše tak dobře se přidržela ro=зумu, otvírá i zrak poznání a vidí, že ona není, jelikož všechno bytí, jež má, pochází od Boha. Nachází jeho neocenitelnou lá=sku, jež z milosti, a nikoli z povinnosti, stvo=řila ji k obrazu a podobenství svému, aby se radovala a měla účast ve svrchované.

a věčné kráse Bůha, jenž jí nestvořil pro nic jiného. To dokazuje nám prvotní věčná Pravda, že k ničemu jinému Bůh člověka nestvořil. Když na dřevě nejsvětějšího kříže umřel, aby nám vrátil onen cíl, jehož jsme byli pozbyli, vykřvácel a otevřel tělo své, jež se všech stran vylévalo proudy krve s takovým ohněm lásky, že všechna tvrdost srdce by nezbytně povolila, všechna netrpělivost by zmizela a změnila by se v dokonalou trpělivost. Není věci tak hořké, aby krví Beránkovou nezesládla, ani tíže tak veliké, aby nezlehčela.

¶ Nuže nespěme již, ale tím mžikem času, jenž nám zbyl, proběhněte zmužile, jsa přimknut k praporu nejsvětějšího kříže, s dobrou a svatou trpělivostí, a pomyslete, že čas jest kratičký a námahy pramalounko, a odměna a ovoce veliké. Nechci, abyste se vyhýbal velikému dobru pro trošičku námahy; neboť naříkáním a stýskáním námahy nepoleví, ale ještě přibývá námahy na námahu, protože kladu svou vůli v chtění toho, čeho mi nelze míti.

¶ Oblecte se, oblecte v Krista sladkého Ježíše, jenž jest tak pevným oděním, že ani ďábel ani tvor nemůže vám ho vzíti, nechcete-li vy. On jest svrchovaná věčná slast, jež maří všecku hořkost. V něm zakoušíme všeliké slasti, v něm tuční a sytí se duše tak, že všecko ostatní mimo Boha pokládá za lejno a bláto. Kochát se v potupách, posměchu a urážkách, a nechce ničeho, než připodobniti se Kristu ukřižovanému. Na něm spočinula svou zálibou a všecku péči svou naň uvrhla, a tím více se raduje, čím u větším utrpení se vidí, neboť vidí, že to jest cesta pravá. Žádné jiné není, jež by ji tak blízce zpodobovala s Kristem ukřižovaným, jako cesta sladkých utrpení.

¶ Chci, abyste mi byl rytířem udatným a pro Krista ukřižovaného se nevyhýbal rázně nemoci. Považte, jaká veliká jest milost Boží, že v čas nemoci klade uzdu mnoha neřestem a chybám, jež by se spáchaly ve zdraví, a odčiňuje a čistí hříchy spáchané, jež zasluhují trestu nekonečného, a Bůh svým milosrdenstvím trestá je trestem ko-

nečným. Nuže zmužile pro lásku Krista ukřižovaného. Přibijte se na kříž s Kristem ukřižovaným, kochejte se v ranách Krista ukřižovaného. Zůstávejtež ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 6.

PANÍ LAPĚ, SVÉ MATCE.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší matko v Kristu Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhův Ježíše Krista, píši vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti pravou služebnicí Krista ukřižovaného, založenou na pravé trpělivosti; neboť bez trpělivosti se nemůžeme líbiti Bohu. Trpělivostí dáváme na jevo touhu po cti Boží a spáse duší. A mimo to ukazuje, že duše jest připodobněna a oděna v sladkou vůli Boží, neboť ze všeho se raduje, a jest spo-

kojena tím, co ji potká, i jest člověk, jsa o=
děn tak sladkým rouchem, stále v pokoji,
a rád snáší bolest pro slávu a chválu jmé=
na Božího. A dává sebe i dítky a všecky
věci své i život pro čest Boží. Tak tedy chci,
byste činila, nejdražší matko, abyste totiž
všecku svou vůli i mne, nehodnou bídou
dceru svou, obětovala službě a cti Boží a
spáse duší, s pravou a dobrou trpělivostí,
živíc se ovocem nejsvětějšího kříže se slad=
kým, zamilovaným a pokorným Berán=
kem. A tak nic se vám nebude zdáti ná=
mahou. Svlechte se sebe sebeláskou smyšlnou,
neboť jest čas dávat čest Bohu a námahu
bližnímu. Svlečena jsouc ze sebelásky, pů=
jdete srozkostí a nikoli s námahou. Více ne=
pravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém
milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko:

LIŠT 7.

KARDINÁLU PETROVI Z OSTIE.

• Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší a důstojný otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti vás spoutaným poutem lásky, jako jste se stal legátem¹⁾ v Itálii, jak jsem se dověděla. Z toho mám zcela zvláštní radost, uvažujíc, že vám tak bude možno konati dosti pro čest Boží a dobro svaté Církve. Avšak jen tímto poutem, bez jiného pouta, nepřinesl byste toho užitku, proto jsem pravila, že si vás přeji viděti spoutána poutem lásky, neboť víte, že bychom bez lásky nemohli užítí milosti ani ku prospěchu svému ani ku prospěchu bližního. Láska jest oním sladkým a svatým poutem, jež poutá duši s jejím Stvořitelem; vpoutává Boha do člověka a člověka do Boha. Tato

¹⁾ legato = spoutaný, Legato = legát papežský.

neocenitelná láska držela Bohočlověka probodena a přikována na dřevě nejsvětějšího kříže, ona urovnává různice: ona jednotí odloučené, obohacuje ty, kteří jsou chudi ctností, jelikož dává život všem ctnostem, udílí mír a ruší válku; dodává trpělivosti, síly a dlouhé vytrvalosti ve všem dobrém a svatém konání, a nikdy neumdlévá a neustává od lásky k Bohu a k svému bližnímu, ani pro strast, ani pro trýzně, ani pro bezpráví, ani pro výsměch, ani pro opovržení. Nedá se pohnouti netrpělivostí ani k rozkošem, ani k zálibám, jež by jí svět mohl dáti se všemi svými svody. Kdo ji má, jest vytrvalý a nikdy se nepohne, neboť jest založen na živé skále Kristu sladkém Ježíši, to jest, naučil se od něho milovati svého Stvořitele, následuje jeho šlépějí. V něm se dočetl pravidla a nauky, jíž se mu přísluší držeti; neboť on jest cesta, pravda a život: kdo tedy čte v něm, jenž jest knihou života, drží se správné cesty a hledí jen ke cti Boží a spáse svého bližního. Tak činil Kristus sladký Ježíš a ne-

odtrhl této lásky ode cti Otcovy a spásy naší ani pro strasti, ani pro muka, ani pro svody, jež mu byly schystány, ani pro nevděk náš; ale vytrval až do posledku, i splnil to přání a splnil dílo, jež mu bylo vloženo do rukou Otcem, totiž vykoupení pokolení lidského; a tak naplnil čest Otcovu a naši spásu. Nuže chci, abyste v tom poutu a lásce následoval, uče se od prvotní a sladké Pravdy, jež vám zřídila cestu, dává vám život, a dala vám formu a pravidlo, a vštíplila vám nauku pravdy. Chci tedy, abyste jako pravý syn a sluha, vykoupěný krví Krista ukřižovaného, následoval jeho šlépějí; se srdcem zmužilým a ochotnou bedlivostí, nikdy neumdlévaje ani pro bolest, ani pro rozkoš; ale vytrvejte až do konce v tom a každém jiném díle, do něhož se pouštíte pro Krista ukřižovaného. Snažte se vyhlazovati nepravosti a bídy světa, ty mnohé chyby, jež se páchají; kteréž se obracejí na potupu jména Božího. Proto vy, jste-li lačen jeho cti a spásy bližního, přičiňujte se, seč jste,

o nápravu toliké nepravosti. Jsem jista, že budete-li v sladkém poutu lásky, užijete svého poslání, jehož se vám dostalo od náměstka Kristova, tak, jak bylo řečeno, ale bez toho prvního pouta lásky nemožno vám ho užívatí a konati tak, jak jste povinen. A proto vás prosím, snažte se míti v sobě tuto lásku. A spoutejte se s Kristem ukřižovaným a s pravými a skutečnými ctnostmi následujte jeho šlépějí, a s bližním poutejte se skutkem lásky.

¶ Avšak chci, abychom uvážili, nejdražší otče, že není-li duch náš zbaven všeliké sebelásky a zalíbení v sobě a ve světě, nemožno mu nikdy dojíti té pravé a dokonalé lásky a toho pouta milování. Neboť lásky ty si navzájem odporují a tak si odporují, že sebeláska tě odlučuje od Boha a od bližního, láska ona tě spojuje, ta dává ti smrt, ona život; tato tmu, ona světlo; tato válku, ona mír; ta ti stěsnává srdce, že se tam nevejdeš ani ty, ani bližní; láska božská je rozšiřuje, pojímajíc do sebe přátele i nepřátele a všeliké stvoření, ma-

jící v sobě rozum ; neboť se oděla zanícením pro Krista, i následuje ho. Sebeláska jest ubohá, vzdaluje se od spravedlnosti a dopouští se nespravedlností ; a má strach otrocký, který jí nenechává činiti správně, co jest povinna, buď pro lichocením neb pro strach, aby nepozbyla svého postavení. Toť ona zvrácená otrockost a strach, jenž přiměl Piláta k zavraždění Krista. Takoví tudíž nekonají spravedlnosti, nýbrž nespravedlnost ; a nežijí spravedlivě, ani ctnostně, ani se zanícením božské lásky, nýbrž nespravedlivě a neřestně s chmurnou sebeláskou. Takové tedy lásky, chci, abyste se úplně sprostil, a byl založen na pravé a dokonalé lásce, miluje Boha pro Boha, ježto si zaslouží, aby byl milován, protože jest svrchovaná a věčná Dobrota, a miluje sebe pro něho a bližního pro něho, a nikoli z ohledu na vlastní prospěch. Nuže tak chci, otče můj, Legáte našeho pána papeže, abyste byl spoután poutem pravé a nejvroucnější lásky ; to si přeje duše má viděti na vás. Jiného nic nepravím. Posi =

lujte se v Kristu sladkém Ježíši ; a buďte bedlivým, a nikoli nedbalým v tom, co jest vám konati: z toho poznám, jste-li legátem-spoutaným a hladovíte-li po tom, abyste viděl prapor nejsvětějšího kříže vzdvižen. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 8.

BRATRU JUSTOVI, PŘEVOROVÍ OLIVETÁNSKÉMU.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocené Krvi jeho, přejíc si viděti vás pojídačem a chutnatelem duší, učícím se od prvotní sladké pravdy, jež z hladu a žízně, kterou měla z úzkostlivé touhy po naší spáse, křičela na dřevě nejsvětějšího kříže rkouc: ŽÍZNÍM. Jako by řekla: Více.

žízním a toužím po spáse vaší, než touto trýzní konečnou mohu vám ukázati. Jestli trýzeň žízně svaté touhy nekonečná, a trýzeň jeho jest konečná, i nám dokazuje svou žízeň po pokolení lidském, třebaš byl také tělesně ztrápen žízní. Ó sladký a dobý Ježíši, zároveň dáváš na jevo žízeň i žádáš, aby se ti dalo píti. A kdy žádáš od duše píti? Tehdy, když ukazuješ nám zánícení a lásku svou, Pane můj. Vidíte dobře, nejdražší otče, že Krev nám zjevuje nevýslovnou lásku, neboť pro lásku svou daroval Krev, a láskou tou žádá od nás píti. Kdo totiž miluje, žádá, aby byl milován a aby se mu sloužilo. Sluší se, aby ten, kdo miluje, byl milován. Tehdy duše dává píti svému Tvůrci, když mu splácí lásku láskou. Nelze mu jí však splácet službou, jemu samému prokázanou, nýbrž skrze bližního; proto snaží se duše s tak velikou bedlivostí sloužiti svému bližnímu službou, která se, jak pozoruje, Bohu více líbí, a v té se cvičí. A nade všechny jiné služby, líbící se našemu Spasiteli, jest vychvá-

cení duší ze spárů ďáblových, vytržení jich ze stavu pozemského, z chřtánu marnosti světské, a uvedení jich nazpět do svatého stavu náboženského. A netoliko nesmíme jich nechávat a straniti se jich, když s takovou touhou přicházejí, ale třeba vrhnouti se i v smrt tělesnou, abychom je zpět přitáhli. Toť onen svatý nápoj, jehož žádá Syn Boží na kříži. Neopomíejme mu ho tedy podati a činme to bedlivě, neboť vidíte dobře, že umírá tou žízní. A nejednejme jako Židé, kteří mu dali octa a žluči. Tehdy dostává Spasitel octa a žluči od nás, jsme-li ve smyslné sebelásce, v nedbalosti, kořenící v tom, že hovíme světu a máme v něm zalíbení, málo si hledíce bdění a modlitby a málo hladovějíce po cti Boží a spáse duší. Toť vpravdě ocet a žluč smíšená s velikou hořkostí. Tato hořkost budí v něm odpor, protož se mu protiví, a nám zůstává hořkost a ztráta. Co tedy třeba činiti, abychom mu nedávali tohoto nápoje? Nic nám není třeba než lásky; a lásky nelze nabýti než láskou. A se svět=

lem vzchází láska, aby k sobě přitáhla lásku: to znamená, že pozvedá oko našeho rozumu zaníceností a láskou, upíná je na Krista ukřižovaného jako na předmět, kterýžto předmět nám zjevila vůle a láska Otce věčného, sníž nás stvořil jedině k tomu cíli, abychom měli život věčný. Krev Slova jednorozeného Syna Božího nám zjevuje tu lásku, účel, pro který jsme byli stvořeni. Tehdy zanícenost naše, majíc otevřeno oko rozumu v milování Krista ukřižovaného, přitahuje k sobě lásku; a shledává se, že miluje, co Bůh miluje, a nenávidí, čeho Bůh nenávidí. A jelikož hřích jest vně Boha, má jej v takové nenávisti a odporu, že nejen nemá zalíbení ve hříchu, ale dala by tisíc životů tělesných, kdyby jich tolik měla, aby uchránila duše smrtelného hříchu.

¶ Dejte mu tedy píti, nejdražší otče; vždyť vidíte, s jakou láskou vás o to žádá. Ať vzroste ve vás svatá a dobrá touha po tomto milostném pokrmu. A nedívejte se nikdy na žádnou důstojnost, ani na nízkost, ani na velikost, ani na to, manželský =

li kdo či nemanželský, neboť Syn Boží, jehož šlépějí nám sluší následovati, neštítí se a neštítí nikdy osoby pro nějaký stav nebo jiné zrození, ani spravedlivých ani hříšníků, ale každého tvora, majícího v sobě rozum, přijímá stejně s láskou, jen když chce povstati z hniloby smrtelného hříchu, z marnosti světské, a vrátiti se v Milost. Toť jest tou učení od něho dané. A ačkoliv jest dáno všem, mnohem více dáno jest vám a jiným správcům a sluhům řádovým. Když tedy vám přicházejí dobré štěpy do rukou, a přicházejí s hladem a touhou po Řádu, a z lásky k ctnosti prchají ze světa a běží pode jeho poslušnosti, nevyhýbejme se jim a nestraňme se jich, ať pro cokoliv. A ať jsou zrozeni jakkoliv; neboť Bůh neopovrhne duší toho, kdo jest počat ve hříchu smrtelném více, než duší toho, kdo jest počat obcováním ve svátosti Manželství. On, náš Bůh, jest příjemce svatých a dobrých přání. Proto vás prosím a chci, abyste tento čerstvý štěp, který vám převor poslal žádaje, aby byl přijat do Řádu,

přijal laskavě, neboť má svatou a dobrou vůli, a stav přirozený jest také dobrý, a z lásky se přiklonil k řeholi, a Duch Svatý ho volá právě do Řádu vašeho. Nesmíte, a vím, že nechcete odporovati Duchu Svatému. Divím se velmi, že přišla odpověď zamítavá, a velice mně to překvapilo. Snad to byla chyba toho, kdo konal poselství, že to snad nedovedl lépe, ne že by se byl zasazoval o jiné než o dobré, ale nedovedl více. Nuže prosím vás pro lásku Krista ukřižovaného, rozhodněte se najisto přijmouti ho, což bude ctí Boží i Řádu. A nepouštějte mi ho, neboť jest to dobrý jinoch; kdyby nebyl dobrý, neposílala bych vám ho. Žádám vás o to z milosti; a z povinnosti jest vám to učiniti dle řádu lásky. Nebudte skoupý k tomu, kdo k vám přichází poprosit vás o něco dobrého: dejte mu to. Po tom poznám, jste-li pod křížem, abyste dal totiž píti žízlivému, jenž od vás žádá píti; nebo nevidím, že bychom jinou cestou mohli býti Bohu příjemní. Proto jsem pravila, že si přeju viděti vás hladovým

chutnatelem a pojídačem krmě duší pro
čest Boží. Jiného nic nepravím. Zůstávejte
ve svatém a sladkém milování Božím. Je-
žíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 9.

NEJMENOVANÉ PANI.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a
sladké Marie. Nejdražší sestro v Kristu
sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a
otrokyně sluhův Ježíše Krista, píšu vám
v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti vás
osvícenu pravdou Boží, neboť jinak ne-
mohla byste míti účasti v životě Milosti
na tomto světě, byla byste v ustavičné hoř-
kosti a na konec by se vám dostalo věč-
ného zatracení. Neboť jsouc zbavena svě-
tla, pohoršovala byste se všemi jeho ta-
jemstvími, považujíc to, co vám dává z
lásky, za nenávist, a co by vám dal pro
život, za smrt. A kterou pravdu třeba nám

znáti, nejdražší sestro? Třeba nám vidětí, že Bůh nás svrchovaně miluje a láska že ho přiměla stvořití nás k svému obrazu a podobenství, aby se nám dal radovati z věčného naň patření. Kdo nám ukazuje tuto pravdu a tuto lásku? Krev pokorného a neposkvrněného Beránka. Neboť když jsme byli hříchem Adamovým připraveni o patření na Boha a vyhoštění z života věčného, bylo posláno to sladké a milostné Slovo od Otce, aby podstoupilo smrt a tím nám dalo život a smylo naše viny svou drahocennou Krví; a on jako zamilovaný běžel na potupnou smrt kříže, by naplnil poslušnost Otcovu a naši spásu. Není nám skryta tato pravda, Krev nám ji zjevuje. Vždyť kdyby Bůh nás nebyl stvořil za zmíněným účelem a nebyl nás nevystihle miloval, nebyl by nám dal takového výkupce. Duše tedy jsouc osvícena touto pravdou, pojednou nabývá v oku svého rozumu světla nejsvětější víry, pokládajíc za jisté, že co Bůh dává neb dopouští v tomto životě na svého tvora, to

dává z lásky a aby se naplnila tato pravda na nás. Náhle se tudíž stává trpělivou, že pranic jí nezkormoutí, ale bývá spokojena tím, co jest na ni sesláno Boží dobrotou, snášejíc s pravou a svatou trpělivostí nemoci, ztrátu bohatství, postavení, příbuzných a přátel. A nejen že je trpělivě snáší, ale má je v náležitě úctě, jako něco, co jest jí posláno od jejího sladkého Tvůrce z lásky a k jejímu posvěcení. A kdo je takový blázen a pošetilec, aby se rmoutil ze svého dobra? Jen kdo jest zbaven světla, protože nezná pravdy, ani svého prospěchu.

¶ Chci tedy, nejdražší sestro, abyste otevřela oko svého rozumu, a vytrhala a vyplela z něho každý kořínek sebelásky a citlivosti k sobě, aby vám bylo možno poznati tu pravdu, a abyste viděla, že Bůh jest svrchovaný lékař, a umí a může a chce nám dáti naše potřeby a lék, kterým by se vyléčila naše nemoc; proto, abyste se sladkou, svatou a opravdovou trpělivostí přijímala lék, který nám dal z obzvláštní

lásky, již k vám chová. K tomu vás vyzývám, nejsladší sestro, abyste pro netrpělivost nepozbyla ovoce svých námah, ale stála v tomto životě v dokonalém pokoji a klidu, v souladu se sladkou vůlí Boží, a o nic se nekormuťte, než jediné o urážky, které se mu dějí, a o ztrátu duší. Tak činíc ukážete, že jste osvícena pravdou, a posléze dostane se vám nekonečného ovoce za vaše námahy. Měla jsem s vámi soucit v nehodě, jež vás potkala, ale uvidím-li vás v souladu s vůlí Boží, a že z toho těžíte, co třeba, budu se tím těšiti zároveň s vámi. Jiného vám nic nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

BENINKASOVI JAKUBOVU,
POKREVNÍMU BRATROVI.

✠ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší bratře v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti vás zkoupaným a ztopeným v oné Krvi, kterou zesílíte, že snesete s pravou trpělivostí každou námahu a soužení, ať přichází odkudkoliv. A učiní vás vytrvalým, že až do smrti budete trpěti s pravou pokorou, neboť v té Krvi osvíceno bude oko vašeho rozumu pravdou. Že totiž Bůh nechce než naše posvěcení, jelikož nás nevýslovně miluje; vždyť kdyby nás nebyl velmi miloval, nebyl by zaplatil za nás takové ceny. Budtež tedy, budtež spokojen v každém čase, na každém místě, neboť všechno vám propůjčeno jest od věčné lásky. Pro láskuse radujte v souženích,

a považujte se za nehodna, že Bůh vás posílá cestou svého Syna, a ve všem vzdávejte slávu a chválu jeho jménu. Posilujte se Kristem sladkým Ježíšem. Nic jiného vám nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 11.

PETROVI KARDINÁLU Z OSTIE.

✠ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší a nejdůstojnější otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti vás mužem srdnatým a ne bázlivým, byste zmužile sloužil Nevěště Kristově, pracuje o čest Boží duchovně i časně, jak toho v dnešní době tato sladká Nevěsta potřebuje. Jsem jista, že pozdvihne-li se oko vašeho rozumu a uvidí její ne-

snáz, budete tak činiti bedlivě a beze vší bázně nebo nedbalosti. Bojí-li se duše otrockou bázní, žádný její čin není dokonalý, a ať jest v jakémkoli stavu, ve věcech malých i velikých ochabuje, a nic, co započala, nepřivede k svému konci. Ó jak nebezpečná jest tato bázeň! Ona ustríhává perutě svaté touhy, oslepuje člověka, nedávajíc mu poznati ni viděti pravdy, pocházíť tato bázeň ze zaslepenosti lásky k sobě samému. Neboť jakmile tvor, mající v sobě rozum, miluje sebe láskou smyslnou, již se bojí, a příčinou toho jest, že položil lásku a naději svou ve věc vratkou, která nemá do sebe pevnosti, aniž jaké stálosti, ale mívá jako vítr. Ó zvrácenosti lásky, jak jsi škodlivá pánům časným i duchovním, i poddaným! Neboť je-li představeným církevním, nikdy netresce, protože se bojí, aby nepozbyl prelátství a neznelíbil se svým poddaným. A právě tak jest škodlivá i poddanému, neboť není pokory v tom, kdo miluje sebe takovou láskou, nýbrž jest v něm zakořeněna pý-

cha, a pyšný nikdy není poslušen. Je-li světským pánem, nezachovává spravedlnosti, ale dopouští se mnoha křivých a falešných nespravedlností, konaje je po libosti své a po libosti tvorů. Tím pak, že se nestrestá a nezachovává spravedlnost, poddaní jsou horší a horší, neboť jsou hýčkáni ve svých neřestech a zlobách. Nuže, když sebeláska nezřízenou bází tak jest nebezpečna, dlužno se jí varovati a otevřítí oko rozumu na Beránka neposkvrněného jako na předmět, jenž jest pravidlem a poučením naším, a jehož jsme povinni následovati. Neboť on jest sama Láska a Pravda, a nehledal ničeho než cti Otcovy a našeho spasení. Nebál se Židů, ani jejich pronásledování, ani zloby ďábelské, ani hanby, opovržení a urážek, a na konec nebál se potupné smrti na kříži. My jsme žáci, postavení do té sladké a lahodné školy. ¶ Chci tedy, nejdražší a nejsladší otče, abyste s největší bedlivostí a sladkou prozíravostí otevřel oko rozumu na tento život, na tuto knihu života, jež vám skýtá

tak sladké a lahodné učení. A nedbejte ničeho jiného než cti Boží a spásy duší a služby sladké nevěstě Kristově. Neboť s tímto světlem svlečete se zesebelásky a budete oděn láskou božskou, a hledati budete Boha pro jeho neskonalou dobrotu a protože zasluhuje, abychom ho hledali a milovali, a milovati budete sebe a ctnosti, a nenáviděti neřesti pro Boha; a touž láskou milovati budete svého bližního. Vidíte dobře, že Dobrota Boží vás umístila do mystického těla svaté Církve, hýčkájíc vás na nadrech této sladké Nevěsty, jen abyste jedl se stolu nejsvětějšího Kříže pokrm cti Boží a spásy duší. A nechce, aby se jedl jinak než na kříži, snášením námah tělesných s mnoha úzkostnými touhami, jako činil Syn Boží, jenž zároveň trpěl mukami na těle i trýzní touhy, a větší byl kříž touhy nežli kříž tělesný. A touha jeho byla tato: hlad po našem vykoupení, aby naplnil poslušnost vůči Otci věčnému, a byl jím trýzněn, dokavad ji neviděl naplněnu. A dále jakožto Moudrost

Otce věčného viděl ty, kteří měli účast na jeho Krvi, i ty, kteří neměli pro své viny, a protože Krev byla dána všem, bolela ho nevšímavost těch, kteří nechtěli mítí v ní účasti. To byla ona křížovaná touha, kterou nesl od začátku až do konce, ale když dal život, který měl, neustala tím touha, ale jen kříž touhy. A tak jest i vám činiti a každému tvorů, obdařenému rozumem, obětovati totiž námahu tělesnou i námahu touhy, želíce urážek Boha a zatracení tolika duší, jež vidíme hynouti. Zdá se mi, že jest na čase, nejdražší otče, dáti čest Bohu a námahu bližnímu. Nesluší tedy žiti ještě se sebeláskou smyslnou, ani s otrockou bázní, ale s pravou láskou a svatou bázní Boží pracovati.

¶ Jste nyní postaven v moc časnou i duchovní, i prosím vás pro lásku Krista ukřížovaného, vedte si zmužile a starejte se o čest Boží, kdy a jak jen vám možno, radě i pomáhaje, aby neřesti byly vyhubeny a ctnosti nastoleny. V jednání časném, jež svatý úmysl činí duchovním, vedte si zmu-

žile, usiluje, seč jste, o mír a sjednocení celého území. A kdyby pro to svaté dílo bylo třeba dáti život tělesný, buď dán tisíckrát, bylo-li by to možno. Jak chmurné to pomyslení i popatření, viděti se ve válce s Bohem pro množství hříchů poddaných i pastýřů a pro vzpouru zdviženou proti svaté Církvi! a nad to ještě ve válce tělesné! Zatím co každý věřící křesťan má býti pohotov k válce proti nevěřícím a falešným křesťanům, vede ji druh proti druhu. A tak služebníkům Božím puká srdce bolestí a hořem, když je vidí tolik urážeti Boha, nad ztracením duší, jež jim hynou, a ďáblí se radují vidouce, co chtějí viděti. Je tedy věru dobré dáti život po příkladu Mistra Pravdy, a nestarati se ani o čest ani o potupu, jíž by nám svět chtěl působiti bolestným trápením a smrtí tělesnou. Jsem jista, že budete-li oblečen v člověka nového, Krista sladkého Ježíše, a svlečen ze starého, z vlastní totiž smyslnosti, učiníte tak čile, neboť budete zbaven bázně otrocké. Jinak neučinil byste tak ni-

kdy, ale padl byste v chyby nahoře řčené.
¶ Pozorujíc tedy, že jest vám nezbytno býti mužem srdnatým a bez veškeré bázně a zbaveným sebelásky, protože jste od Boha postaven v úřad, jenž nevyžaduje bázně, leč svatě, proto jsem vám pravila, že si vás přeju viděti mužem srdnatým a ne bázlivým. Doufám v Boží dobrotu, že učiní milost vám i mně, že naplní totiž vůli svou a vaše i moje přání. Pokoj, pokoj, pokoj, otče nejdražší. Mějte na zřeteli, vy i jiní, a přičiňte se, aby Sv. Otec více viděl ztrátu duší než ztrátu měst, neboť Bůh si žádá duší více než měst. Nic jiného nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 12.

OPATOVÍ V SANT' ANTIMO.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Vám ctihodný a nejdus-

tojnější otče v Kristu Ježíši, vaše nehodná dcera Kateřina, služebnice a otrokyně služů Ježíše Krista, se poroučí, přejíc si viděti vás vykoupaným a ztopeným v Krvi Syna Božího, jež způsobí, že každá hořkost bude se nám zdáti sladkou a každé sebe větší břímě lehkým, a že budete následovati šlépějí Kristových. Onť pravil, že jest pastýřem dobrým, který dává život za své ovečky. A tak si přeje duše má viděti i vás, otče, abyste totiž byl pravým pastýřem, uniklým všeliké sebelásce, a se zmužilou touhou měl a držel oko upřené, aby nikdy se nezavírajíc stále zíralo po cti Boží a spáse duší. Dobře, dobře hlídejte, ať ďábel neuchvátí vašich oveček. Ó jak bude sladko a lahodno vám i mně, uvidím-li, že se nestaráte ani o smrt, ani o život, ani o cti, ani o potupu, ani o opovržení, ani o křivdy, ani o nijaká pronásledování, jež by vám snad způsobil svět nebo vaši poddaní, a jen že máte na zřeteli a staráte se o bezpráví, jež se Bohu páchají. V to vložte, nejdražší otče, všecku svou péči, abyste do-

kázal, že jste dobrým pastýřem a pravým zahradníkem, pastýřem trestaje, zahradníkem převraceje půdu vzhůru dolů, t. j. převraceje život nezřízený ve zřízený, vytrhávaje z něho neřest a sázeje ctnosti, jak vám bude možno s pomocí sladké a Božské Milosti, které se hojně dostává duši hladovějící a toužící po Bohu. A hladu toho nabudeme na dřevě nejsvětějšího kříže, neboť tam najdete Beránka vykřáveného a otevřeného pro nás, s takovým hladem a touhou po cti Otcově a spáse naší, že se nezdá, by mohl trýzní na svém těle ukázati účinně, jak velikou má touhu. To asi chtěl říci, když zvolal na kříži ŽÍZNÍM, jako by řekl: tak velikou mám žízeň po vaší spáse, že nelze mi jí ukojiti: dejte mi píti. Od těch žádal sladký Ježíš píti, jež viděl, že nemají účasti na vykoupení jeho Krví, a nebylo mu dáno nic píti než hořkosti. Ach, nejsladší otče! ustavičně vidíme, že neje-
nom po čas svého ukřižování, ale i potom a nyní ustavičně na nás žádá píti, a jeví

ustavičnou žízeň. Ach, mne nešťastné! nezdá se mi, že by tvorstvo podávalo mu kdy co jiného než hořkosti a hnís hříchů. Nuže, chutě povstaňme s hladem a péčí, majíce na mysli jeho hlad, aby duše o-
pojená nemohla po ničem toužiti a nic milovati, nežli co Bůh miluje, a nenáviděti, čeho Bůh nenávidí, a zvláště vy, jenž jste pastýřem. Běžte, běžte, ctihodný otče, bez nedbalosti a nevědomosti, neboť čas jest krátký a jest náš.

¶ Vzkázal jste mi, že jste našel zahradu bez rostlin. Posilněte se a čiňte, seč jste, neboť doufám v dobrotu Boží, že zahradník Duch Svatý opatří zahradu a postará se v této i v každé jiné potřebě. Posílám k vám toho, jenž nese vám list, dá vám zprávu o paní Morandě, choťi pana Františka z Montalcina, jež má při sobě nějakou dívku a děvče, mající dobrou touhu činiti vůli Boží, i ráda by je oddálila ze světa způsobem, jenž se mi příliš nelíbí, proto bych ráda, abyste se spolu dohodli; a jak by to bylo ve vaší možnosti, nalézti řádné

místo, aby se založil pravý a dobrý klášter a poslaly se tam dvě dobré hlavy, neboť údů měli bychom dosti porukou. Myslím, že kdyby se to vykonalo, bylo by to k veliké cti Boží. Prosím svrchovanou Dobrotu, aby v tom rozhodla nejlépe a vás učinila bedlivým v tomto i každém vašem díle, tak abyste i život dal pro Krista ukřižovaného. Prosím vás, vzkážte mi, je-li klášter svatého Jana ve Valdarno pod vaší správou, to pro jistou věc, o níž vám povíten, jenž nese vám list. Nic jiného nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Já, služebnice neužitečná, se vám poroučím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 13.

MARKOVI BINDIMU, KUPCI.

¶ Nejdražší bratře v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné

Krvi jeho, přejíc si viděti vás založeným na pravé a svaté trpělivosti, neboť jinak nemohli bychom se líbiti Bohu, ale pozbyli bychom ovoce svých námah. Proto jest nám třeba té slavné ctnosti trpělivosti. A kdyste mi řekl: »Mám veliké námahy a necítím se silným, abych měl trpělivost, a nevím, jak bych ji získal,« - odpovídám vám, že není nikoho, kdo by jí nemohl míti, chce-li se řídití rozumem. Leč ovšem vám přiznávám, že jsme křehcí a slabí sami sebou, podle smyslnosti, a zvláště když člověk příliš miluje sebe a tvory a jmění časné smyslně; neboť když je tolik miluje něžnou láskou smyslnou a potom jich pozbude, působí mu to nesnesitelnou trýzeň. Ale Bůh, jenž jest naší silou, chce-li zdeptati svou křehkost rozumem, mocí vůle a rukou svobodného rozhodování, Bůh nepohrdne násilím, jež učiníme sami sobě, abychom sebe nezřízeně nelitovali, protože jest příjemce svatých tužeb: a dá nám tu sladkou a královskou ctnost, i sneseme všelikou námahu s pra-

vou a svatou trpělivostí. Vidíte tedy, že každý ji může mít, bude-li chtít užívat rozumu, jež mu dal Bůh, a neřídí se jenom křehkostí, vždyť bylo by to velmi neslušné, abychom my, tvorové rozumní, neužívali jiného rozumu než divá zvíř. Ta nemůže užívat rozumu, protože ho nemá; ale my, protože jej máme, jsme povinni ho užívat, a neužívající ho, upadáme v netrpělivost a pohoršujeme se tím, co na nás Bůh seslal, a tak ho urážíme. Jak si tedy počínati, abychom nabyli té trpělivosti, když mohu a jsem povinen ji mít a když bych bez ní urážel Boha? Čtyř základních věcí nám sluší mít a rozumět. Předně, pravím, sluší nám mít světlo Víry, v kterémžto světle svaté Víry získáme všelikečnosti; a bez toho světla chodili bychom v temnotách jako slepý, ježmuž den je nocí. Tak i duše bez toho světla. Co Bůh učinil z lásky, která jest dnem světlym nade vše světlo, to pokládá za noc, noc totiž nenávisti, domnívající se, že Bůh z nenávisti sesílá na ni soužení a námahy,

jež má. Nuže tedy vidíte, že nám sluší míti světlo nejsvětější Víry.

¶ Druhá věc jest to, co se získává tímto světlem, to jest, že v pravdě sluší nám věřiti a nejenom věřiti, ale býti jistými, že jen Bůh jest, a že všechno, co má v sobě bytí, pochází od Boha, mimo hřích, kterýž není. Zlé vůle člověkovy, páchající hřích, nečiní on, ale ostatní vše: ať skrze oheň nebo skrze vodu nebo skrze jinou smrt či cokoliv jiného, všechno pochází od něho. Tak pravil i Kristus v Evangeliu, že nepadne ani lísteček se stromu bez jeho prozřetelnosti, a řekl ještě více, že totiž i vlasy na naší hlavě jsou všechny spočteny, a ani jeden nevypadne, aby on o tom nevěděl. Takli tedy praví o věcech bezcitných, mnohem více pečuje o nás, tvory rozumné, a v tom, co nám dává nebo na nás dopouští, užívá své prozřetelnosti, a vše se děje s tajemstvím a z lásky, a nikoli z nenávisti.

¶ Třetí věc jest tato: sluší nám viděti a znáti v pravdě se světlem Víry, že Bůh jest svrchovaná věčná Dobrota a nemůže chtíti

než naše dobro, neboť jeho vůlí jest, aby-
chom byli v něm posvěcení, a co nám dá-
vá nebo dopouští na nás, dává nám za
tím účelem. A kdybychom snad o tom
pochybovali, myslíce, že chce něco jiného
než naše dobro, pravím, že nemožno nám
o tom pochybovati, máme-li na zřeteli
Krev pokorného a neposkvrněného Be-
ráňka, neboť Kristus otevřený, ztrýzněný
a žízň na kříži ztrápený ukazuje nám, že
svrchovaný a věčný Otec nás nevystihle
miluje, neboť z lásky své k nám, když jsme
se stali nepřáteli, spáchavše hřích, daroval
nám Slovo, jednorozeného Syna svého, a
Syn dal nám život, běže jako zamilovaný
na potupnou smrt kříže. Kdo toho byl pří-
činou? Láska, kterou pojal k naší spáse.
Z toho tedy vidíte, že krev nás zbavuje
všelike pochybnosti, již bychom snad měli,
že by Bůh chtěl něco jiného než naše dobro.
A zdaž může svrchovaná dobrota činiti
něco jiného než dobro? Nemůže. A svr-
chovaná věčná Prozřetelnost zdaž užije
něčeho jiného než prozřetelnosti? Ten, kte-

rý nás miloval ještě, než jsme byli, a z lásky nás stvořil k obrazu a podobnosti svému, nemůže nás nemilovati a nestarati se o nás prozřetelně v každé naší potřebě duševní i tělesné. Bůh stále miluje, jakožto Stvořitel, své tvory; ale jen hřích jest to, co v nás nenávidí, pročez sesílá na nás mnohé svízele v tomto životě na těle nebo na jmění tělesném, rozmanitými způsoby, jak vidí že nám třeba; a jako pravý lékař dává lék, jehož si žádá naše nemoc. A to činí, buď aby ztrestal naše chyby v tomto konečném čase, bychom méně strastí zakusili na onom světě, nebo tak činí, aby v nás zkoušel ctnost trpělivosti. Jako učinil Jobovi, odňav mu, aby vyzkoušel jeho trpělivost, dítky a vše jeho jmění časné a na tělo seslav mu nemoc, jež ustavičně plodila červy. Manželka mu zůstala pro jeho kříž a osten, neboť stále Joba soužila velikým posměchem a výčitkami. A když byl Bůh vyzkoušel jeho trpělivost, nahradil mu vše dvojnásob. Job si v tom nikdy nezasteskl, ale říkal: »Bůh dal, Bůh vzal,

budiž jménu jeho stále žehnáno.« Někdy to Bůh na nás dopouští, abychom poznali sami sebe a nepatrnou pevnost a stálost světa a že všechno, co máme, i život i zdraví, ženu i děti, bohatství a postavení světské a rozkoše světa, to vše máme jen propůjčeno od Boha k užívání a nikoliv jako své; a tak jest nám toho užívatí. Že tomu tak, jest nám zřejmo, protože nic nemůžeme držeti, aby to bylo naše a nemohlo nám býti vzato, leč jedině Milost Boží. Tato Milost nám nemůže býti ani dáblem ani tvorem ani jakýmkoli soužením vzata, nechceme-li sami: Což když člověk poznává, to jest dokonalost Milosti a nedokonalost světa a našeho života tělesného, pojme v nenávist svět se všemi jeho rozkošemi, i vlastní svou křehkost, jež bývá často příčinou (když miluje smyslně), že bývá zbaven Milosti; a miluje ctnosti, jež jsou nástrojem uchovávajícím nás v Milosti. Z toho tedy vidíte, že Bůh z lásky to na nás dopouští, abychom se odtrhli od světa srdcem zmužilým a se svatou

bedlivostí, a se srdcem a zaníceností, a hledali poněkud statků nesmrtelných, a zřekli se země se všemi jejími smrady a hledali nebe. Nebyliť jsme učiněni, abychom se živili zemí, ale abychom byli v tomto životě jako poutníci, kteří stále běží k svému cíli věčného života s pravými a ryzími ctnostmi, a nesmíme se zastavovati na cestě pro nějakou výhodu nebo příjemnost, již by nám svět dával, ani pro protivenství, nýbrž dlužno běžeti zmužile a neobraceti se k nim s nezřízenou radostí ani s netrpělivostí, ale s trpělivostí a svou bázni Boží všechny přecházeti. Velmi potřebno vám bylo to soužení, neboť Bůh vám dával touhu, byste se vyprostili z mnoha pout a vypletl své svědomí, i táhl vás s jedné strany svět, s druhé Bůh. Nyní Bůh, z veliké lásky k vaší spáse, vás vyprostil a dal vám cestu, dovedete-li ji přijmouti. Oněm dal život věčný a vás volá pokladem soužení, abyste oň nebyl připraven ale abyste v tom mžiku času, jenž vám zbývá, poznal jeho dobrotu a svoje chyby.

4 Čtvrtá věc, kterou nám sluší míti, aby-
chom došli pravé trpělivosti, jest: rozjímati
o hříších a nedostacích svých, a jak jsme
urazili Boha, jenž jest Dobro nekonečné,
za což by následoval (nejenom za veliké
viny, ale i za jednu malou) trest nekonečný,
a zasluhujeme tisíce pekel, uvážíme-li, čím
jsme my ubožáci, kteří jsme urazili svého
Tvůrce. A kdo jest ten sladký Tvůrce náš,
jenž jest námi urážen? Vidíme, že to ten,
jenž jest Dobro nekonečné, a my jsme ti,
kteří sami sebou ani nejsme, neboť bytí
své a všelikou milost, která jest nad bytí,
máme od něho, neboť my sami sebou jsme
bídni ubožáci. A ačkoliv zasluhujeme
trestu nekonečného, on z milosrdenství nás
trestá v tomto čase konečném, kdy sná-
šejíce útrapy s trpělivostí, odpykáváme a
dobýváme zásluh. Ale není tomu tak s
tresty, které trpí duše na onom světě. Ne-
boť je-li v mukách očištcových, odpyká-
vá, ale nenabývá zásluh. Rádi tudíž sná-
šejme tuto nepatrnou útrapu dobrovolně.
Nepatrnou možno nazvati tuto i každou

jinou pro krátkost času, vždyť trápení jest tak veliké, jak dlouhý jest čas v tomto životě. A jak dlouhý je náš čas? Jest jako špička jehly. Jest tedy zcela správně, že jest nepatrné, neboť trápení, jež minulo, již nemám, ježto minul čas, toho, které snad přijde, také nemám, protože nejsm jista, budu-li míti čas, neboť musím zemřít, a nevím kdy. Jedině tedy tento mžik přítomnosti jest a nic více. Nuže rádi trpme s velikou radostí, jelikož každé dobro se odměňuje a každá vina setrestá. A Pavel praví: »Nejsou úměrna utrpení tohoto života oné budoucí slávě, jíž se dostane duši, která je snáší s dobrou trpělivostí.« Tímto způsobem zajisté snesete vše a získáte ctnost pravé trpělivosti, a trpělivost ta, získaná láskou se světlem nejsvětější Víry, vás odmění ovocem každé námahy, jinak byste pozbyl dobra pozemského i dobra nebeského, neboť jiného způsobu není.

¶ Proto jsem vám pravila, že si vás přeju viděti založeným na pravé a svaté trpělivosti, i prosím vás, číňte tak. Mějte na

paměti Krev Krista ukřižovaného a každá hořkost se vám promění v slast a každá sebe větší tíže vám zlehkne. A nechtějte si vybírat ani času ani místa po svém, ale buďte spokojen, jak vám je Bůh dal.

¶ Litovala jsem vás pro nehodu, jež vás potkala. Na pohled se zdá velmi krutou, a přece se stala s velikou prozřetelností a pro vaši spásu. Prosím vás, vzmužte se a neumdlévejte pod touto sladkou kázní Boží. Nic jiného vám nepravím, než abyste poznával čas, dokud ho máte. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši láske.

LIST 14.

TŘEM SVÝM BRATŘÍM VE FLORENCII.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší bratři v Kristu sladkém Ježíši. Vzpomínám nezměrné lás-

ky našeho sladkého Spasitele, jenž vydal sebe na smrt, aby nám dal život Milostí. Nic jiného nechtěl učiniti náš sladký Spasitel, než-li, že vida, kterak jsme vyšli z řádu lásky, aby nás opět uvedl v ono spojení lásky, chtěl býti spojen s nejpotupnější smrtí, jakou si mohl vyvoliti. Ach, Spasitel náš viděl nás, jak stůněme nezřízenou žádostivostí, již v sobě chováme k těmto věcem prchavým, které větrem mijejí a odumírají, buď ony nám nebo my jim. Proto prosím vás, já nehodná a neužitečná služebnice Kateřina, skládejte naději svou v Boha a nedůvěřujte tomuto životu smrtelnému, jenž pomíjí. Prosím vás jako otroky vykoupené, skládejte svou touhu a náklonnost duše své s všelikou péčí na Pána svého, jenž vás vykoupil, jak praví svatý Petr: »Nevykoupil vás zlatem ani stříbrem, avšak svou nejsladší drahocennou Krví.«

¶ Proto vás prosím, nejdražší bratři, budiž vám tato sladká cena velmi drahou, to jest mílujte ji, a abyste ukázali, že ji mí-

lujete, buďte vždy milovníky a zachovateli přikázání Božích. A zvláště vás prosím a zavazuji, se strany Krista ukřižovaného, k prvnímu a poslednímu přikázání Božímu, k lásce totiž a jednotě Boží. Do této svaté lásky ráda bych viděla vás všechny zamilovány, a aby jí byly plny vaše duše. To jest mé smýšlení. A chtějíc, abyste dávali najevo tuto lásku, ráda bych vás viděla vždy spojeny a svázaný tímto sladkým poutem, aby ani ďábel ani řeč nějaké osoby vás nemohla rozdělití. ¶ Připomínám si slovo, jež řekl Ježíš Kristus: »Kdo se poníží, bude povýšen.« Ty, Beninkaso, jenž jsi nejstarší, snaž se býti nejmenším všech; a ty, Bartoloměji, snaž se býti menším než nejmenší; a tebe, Štěpáne, prosím, budiž podroben Bohu i jim. A tak sladce se zachováte v nejdokonalější lásce. Bůh vám dávejž vždycky svou nejdokonalejší Milost. Nic jiného vám nepíšu. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

ŽIDU KONSILIOVI.

4 Pochválen buď Ježíš Kristus ukřižovaný, syn slavné Panny Marie. Tobě, nejmilejší a nejdražší bratře, vykoupený drahocennou Krví Syna Božího jako já, já nehodná Kateřina píši, dohnána jsouc Kristem ukřižovaným a jeho sladkou Matkou Marií, abych vás prosila a přiměla, abyste vyšel a opustil tvrdost a temnou nevěru a obrátil se a přijal Milost svatého křtu, nelzeť vám beze křtu míti Milost Boží. Kdo jest beze křtu, nemá podílu na ovoci Církve svaté, ale jako úd uhnílý a odřezaný od shromáždění věrných křesťanů spěje od smrti časné k smrti věčné a právem se mu dostává trýzně a temnot, neboť nechtěl se umýti vodou svatého křtu a za bezcennou měl Krev Syna Božího, již proslil s tak horoucí láskou. Ó nejdražší bratře v Kristu Ježíši, otevři oko chápání a pohled na nevystihlou jeho lásku, která tebe

zve svatými vnuknutími, jež ti přišla do srdce, a skrze sluhy své tě žádá a zve, že chce s tebou učiniti mír, neohlížeje se na dlouhou válku a bezpráví, jichž semu dostalo od tebe tvou nevěrou. Neboť jest tak sladký a dobrotivý Bůh náš, že jakmile nastoupil zákon lásky a Syn Boží přišel v Panně Marii a prolil hojnost krve na dřevě nejsvětějšího kříže, můžeme obdržeti hojnost božského milosrdenství. Jako byl totiž zákon Mojžíšův založen na spravedlnosti a trestu, tak zákon nový, daný Kristem ukřižovaným, život evangelický, jest založen na lásce a milosrdenství. Tak jest sladký a dobrotivý, jen když se člověk obrací k němu ponížen a věren, s vírou, že skrze Krista máme život věčný. I zdá se, že nechce si připomínati urážek, jež mu působíme, a nechce nás věčně zatracovati, nýbrž stále míti milosrdenství. Nuže povstaň, bratře můj, chceš-li býti spjat s Kristem, a nespí již v takové slepotě, neboť Bůh nechce, ani já nechci, aby tě hodina smrti zastihla slepého, ale duše

má touží viděti, že přistupuješ k světlu svatého křtu, jako jelen, jsa určen, prahne po vodě živé. Nevzpírej se tedy již Duchu Svatému, jenž tě volá, a nezhrdej láskou, již má k tobě Maria, ani slzami a modlitbami, které se konají za tebe, neboť příliš by na tě dolehl těžký soud. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím, já prosím jeho, kterýž jest svrchovaná Pravda, aby nás osvítil a naplnil svou nejsvětější milostí a splnil mé přání na tobě, Konsilie. Toto dáno tobě, Konsilie, se strany Krista Ježíše. Pochválen buď Kristus ukřižovaný a jeho nejsladší Máť, slavná Panna Madona, svatá Maria. Ježíši svatý, Ježíši lásko.

LIST 16.

JISTÉMU VZNEŠENÉMU PRELÁTOVI.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Důstojný a nejdražší otče

v Kristu sladkém Ježíši, já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista ukřižovaného, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti vás hladovým po pokrmu tvorstva pro čest Boží, učícím se od prvotní sladké Pravdy, jež z hladu a žízně, kterou má po naší spáse, umírá. Nezdá se, že by bylo možno tohoto neposkvrněného Beránka nasytiti; volá na kříži, jsa sycen potupami, a praví, že žízni. Třebas žíznil tělesně, větší však byla žízeň svaté touhy, kterou měl po spáse duší. Ó nevystihlá nejsladší Lásko, ani se nezdá, že dáváš, vydávajíc se takým mukám, tolik, aby nezůstala větší touha, kterou měl po spáse duší, dáti spíše všecko. Toho příčinou jest láska. A nedivím se tomu, neboť láska tvá byla nekonečná, trýzeň konečná. Proto větším byl mu kříž touhy než kříž tělesný.

¶ To, vzpomínám si, zjevil kdysi sladký a dobrý Ježíš své jisté služebnici. Vidouc na něm kříž touhy a kříž tělesný, tázala se ho: »Pane můj sladký, která trýzeň byla

ti větší, trýzeň tělesná či trýzeň touhy? «
On odvětil sladce a dobrotivě řka: »Dce-
ro má, nepochybuj, neboť ujišťuji tebe, že
není nijakého srovnání něčeho konečného
s nekonečným. Tak si myslí, že trýzeň má
tělesná vzala konec, kdežto svatá touha
se nekončí nikdy. Proto jsem nesl křížsváté
touhy. A nevzpomínáš si, dcero má, že
jednou, když jsem ti zjevil své narození,
viděla jsi mne malým děťátkem, naroze-
ným s křížem na krku? Věz tedy, že když
já, Slovo vtělené, byl jsem zaset do lůna
Mariina, počal se mi kříž touhy, bych ko-
nal poslušnost vůči svému Otci a splnil
jeho vůli na člověku; to jest, aby člověk
byl znova uveden v Milost a došel cíle,
pro nějž byl stvořen. Tento kříž byl mi
větší trýzní než všeliká jiná trýzeň, kte-
rou jsem kdy nesl tělesně. Proto zplesal
duch můj s největším veselím, když jsem
viděl, že spějí ke konci, a zvláště při ve-
čeři ve Svatý Čtvrtek. Proto jsem pravil:
S toužebností jsem toužil slaviti tuto Ve-
likou Noc, to jest přinést oběť těla svého

Otci. Největší veselí a potěšení jsem měl, vida, že se chystá čas, kdy budu zbaven toho kříže touhy; to jest, čím blíže jsem se viděl bičům a mukám tělesným, tím více mi ubývalo trýzně. Neboť trýzeň tělesná zapuzovala trýzeň touhy, jelikož jsem viděl splněno, po čem jsem toužil. « Ona odpověděla řkouc: » Ó sladký Pane můj, pravíš, že ta trýzeň kříže touhy odešla od tebe na kříži. Kterak to? Či jsi pozbyl touhy po mně? « On pravil: » Dcero má sladká, nikoliv. Neboť když jsem umíral na kříži, skončila se trýzeň svaté touhy zároveň s životem, neskončila se však touha a hlad můj po vaší spáse. Vždyť, kdyby nevýslovná láska, kterou jsem choval a chovám k lidskému pokolení, byla ustala a se skončila, nebylo by vás. Jako totiž láska vytáhla vás z lůna mého Otce, stvořivši vás svou moudrostí, tak láska ta vás zachovává; neboť nejste učiněni ničím než láskou. Kdyby stáhl zpět k sobě lásku s onou mocí a moudrostí, s níž vás stvořil, nebylo by vás. Já, jednorozený

Syn Boží, stal jsem se svodem, přivádějícím vám vodu Milosti. Já vám zjevuji zanícenost svého Otce, neboť zanícenost, již on má, mám i já, a co mám já, má on, neboť jsem jedno s Otcem a Otec jest jedno se mnou, a skrze mne zjevil sebe. Proto jsem pravil, že co jsem přijal od Otce, zjevil jsem vám. Všeho příčinou jest láska.

¶ Nuže vidíte, důstojný otče, že sladký a dobrý Ježíš láska umírá žízní a hladem po naší spáse. Prosím vás pro lásku Krista ukřižovaného, mějte stále na očích hlad tohoto Beránka. Po tom touží duše má, abych vás viděla zmírati svatou a pravou touhou, to jest, přeju si viděti ve vás tento hlad zanícením a láskou ke cti Boží, spáse duší a vyvýšení svaté Církve tak vzrůstí, až byste z toho hladu padl mrtev. Neboť jako Syn Boží (jak jsme pravili) hladem zemřel, tak vy odumřete všeliké vlastní sebelásce, a vůle a žádostivost odumřiž všeliké náruživosti smyslné, hodenostem a rozkošem světským, zalíbení ve světě a všech jeho okázalostech. Nepochy-

buju, že obrátí-li se oko poznání, aby zpytovalo vás sama, poznáváje, že vy nejste, shledáte, že vaše bytí jest vám dáno s tak velikým ohněm lásky. Pravím, že srdce a zanícení vaše se neudrží, aby se nesvíralo láskou, nebude tam možno žítí sebelásce, nebude hledati sebe pro sebe, pro vlastní prospěch svůj, ale bude hledati sebe pro čest Boží, ani bližního pro sebe, pro vlastní prospěch, ale milovati ho bude a toužiti po jeho spasení pro chválu a slávu jména Božího. Neboť vidí, že Bůh svrchovaně miluje tvorstvo, a to jest příčinou, že služebníci Boží rázem milují tak tvorstvo, protože vidí, jak Tvůrce je svrchovaně miluje, a podmínkou lásky jest milovati, co miluje ten, koho milují. Pravím, že nemilují Boha pro sebe, nýbrž milují ho jakožto svrchovanou a věčnou Dobrotu, zasluhující, aby byla milována. Opravdu, otče, takoví dali výhost životu, neboť nemyslí již na sebe. Nechtějí než strasti, potupy, muka a opovržení, všemi mukami světa pohrdají: o tolik je větší kříž a trýzeň, jež

snášejí, vidouce urážení a tupení Boha a zatracení tvorů, a tak veliká jest trýzeň ta, že zapomínají na cit vlastního života. A nejen že neutíkají bolestem, ale libují si v nich a vyhledávají je. Jednají ve shodě s oním lahodným zamilovaným řečnícím Pavlovým, jenž se honosil soužením pro lásku ke Kristu ukřižovanému. Nuže tohoto sladkého hlasatele, chci a prosím vás, byste následoval.

¶ Ach! běda, nešťastná duše má! Otevřte oko a pohledte na zvrácenost smrti, jež zachvátila svět, a zvláště tělo svaté Církve. Ach, roztrhniž se srdce i duše vaše, vidouc tolik urážek Božích. Vizte, otče, že pekelný vlk odnáší tvory, ovečky pasoucí se v zahradě svaté Církve, a nenachází se, kdo by se pohnul a vyrval mu je z tlamy. Pastýřové spí ve vlastní sebelásce, v samé žádostivosti a nečistotě; jsou tak zpíti pýchou, že spí a nevědí o sobě, třeba vidí, jak ďábel, vlk pekelný, odnáší život Milosti v nich i v jejich poddaných. Oni toho nedbají, a všeho toho příčinou

jest zvrácenost lásky k sobě. Ó, jak jest
 nebezpečna tato láska u představených i
 poddaných. Je-li kdo prelátem a má sebe-
 lásku, netrestá chyb svých poddaných,
 neboť kdo miluje sebe pro sebe, upadá v
 otrockou bázeň a nekárá. Kdyby totiž
 miloval sebe pro Boha, nebál by se bázní
 otrockou, nýbrž směle se srdcem zmužilým
 by káral chyby a nemlčel by, ani by se
 netvářil, jako by neviděl. Těto lásky chci
 abyste byl zbaven, nejdražší otče. Prosím
 vás, čiňte tak, aby vám nebylo řečeno ono
 tvrdé slovo s důtkou prvotní Pravdy, řkou-
 cí: »Zlořečen buď, že jsi mlčel.« Ach, ne-
 mlčte již! Křičte stotisíci jazyky. Vidím, že
 mlčením svět jest zkažen, nevěsta Kristo-
 va zbledlá, vzata jest jí barva, neboť jí
 byla vyssátá krev z hrdla, to jest oní Krev
 Kristovu, jež dána jest z milosti a ne z po-
 vinnosti, s pýchou kradou, berouce čest
 náležející Bohu a dávající ji sobě, a lou-
 peží se skrze simonii prodáváním darů a
 milostí, jež jsou nám dány z milosti za cenu
 Krve Syna Božího. Ach! umírám a ne-

mohu umřítí. Nespěte již v nedbalosti, konejte v době přítomné, co lze. Myslím, že vám nastane jiná doba, kdy vám bude možno také více konati; nyní však pro čas přítomný vás vyzývám, byste svlékl duši svou z všeliké sebelásky a oděl ji hladem a ctností opravdovou a ryzí ke cti Boží a spáse duší. Posilujte se v Kristu Ježíši sladké lásce; neboť záhy se nám objeví květy. Snažte se, aby prapor kříže se záhy vznesl; a neochabuj vaše srdce a zanícení pro nějakou nesnáz, již byste viděl přicházeti, ale tehdy ještě více se posilujte, pomýšleje, že Kristus ukřižovaný bude vykonavatelem a splnitelem drásavých tužeb sluhů Božích. Více nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Utopte se v Krvi Krista ukřižovaného; položte se na Kříž s Kristem ukřižovaným; skryjte se do ran Krista ukřižovaného, vykousejte se v Krvi Krista ukřižovaného. Odpusťte, otče, mé opovážlivosti. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 17.

CT. BRATRU ŘEHOLNÍMU ANTONÍNŮ Z NIZZY, Z ŘÁDU SV. AUGUSTINA, V SELVA DI LAGO.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Vám, nejmilejší a nejdražší otče a bratře v Kristu Ježíši, já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu a poroučím vás do drahocenné Krve Syna Božího, přejíc si viděti vás utopeným a zadušeným ve výhni božské Lásky, a v ní spálenu a utopenu vaší vlastní vůli, jež vás zbavuje života a přináší vám smrt. Otevřme oči, nejdražší bratře, mámeť dvojí vůli, jedna jest smyslná, hledající věci smyslově citelných, druhá jest duchovní, jež se pod zdáním a barvou ctností drží pevně vůle své. A prozradí ji tehdy, když si chce voliti místa a doby a útěchy po svém, a říká: »Rád bych toto, abych měl více Boha.« A jest to veliký klam a šalba ďáblova, neboť ďábel nemoha sluhů Bo-

žích oklamatí první vůlí (jelikož ji sluhové Boží již umrtvili věcem smyslným), kradmo bere jim druhou vůli věcmi duchovními. Často totiž dostává se duši útěchy, a potom cítí se jí od Boha zbavena, a dostane se jí jiné, která bude méně útěšná, ale s větším prospěchem. Tu duše, oblíbivši si v té, která skýtá slast, jsouc jí zbavena, má bolest a upadá v mrzutost. A proč v mrzutost? Proto, že by té útěchy byla nerada zbavena, říkájíc: »Mně se zdá, že oním způsobem více miluji Boha než tímto. Z onoho cítím nějaké ovoce, z tohoto necítím ovoce žádného, leč bolest a často mnohé boje, i zdá se mi, že urážím Boha.« -- Pravím, synu a bratře v Kristu Ježíši, že ta duše se klame vlastní vůlí, že nerada by byla zbavena oné slasti, touto návnadou chytá ji ďábel. A často ztrácejí čas, chtějíce čas po svém, protože nekonají to, co mají, jinak leč v bolesti a temnotě.

¶ Řekl kdysi náš sladký Spasitel jedné své nejmilejší dceři: »Víš, jak si počínají ti,

kteří chtějí plniti mou vůli s útěchou a se slastí a s rozkoší? Jakmile jsou jí zbaveni, chtějí se zhostiti mé vůle, domnívajíce se, že jednají správně, a aby Boha neurazili, leč skrývá se v tom klamná smyslnost, a aby unikl trýzním, padá v urážku, aniž toho pozoruje. Kdyby však duše byla mou- drá a měla v sobě světlo mé vůle, zírala by po ovoci a nikoli po slastí. Jaké jest ovoce duše? Nenávist k sobě a láska ke mně. Nenávist a láska ta vznikly z poznání sebe sama; a tu poznává, že sám, plný chyb, nic není, a vidí na sobě mou dobrotu, která mu uchovává dobrou vůli; a vidí člověk, že jsem jej učinil, aby mi sloužil s větší dokonalostí, a soudí, že jsem jej učinil k lepšímu a k většímu jeho dobru. Takový, nejdražší dcero, nechce času po svém, poněvadž jest ponížen; a poznáváje svou slabost, nedůvěřuje si ve svém chtění, ale jest mně věren. Odívá se svrchovanou a věčnou vůlí mou, neboť vidí, že nedávám ani neberu, leč k vašemu posvěcení, a vidí, že jen láska mne pudití, bych vám

dával slast a bral vám ji, i nemožno mu želeti nějaké útěchy, že mu byla vzata, ať z vnitra či z vnějšku, ať ďáblem či tvory, neboť vidí, že kdyby to nebylo jeho dobrem, nedopouštěl bych toho. Takový se tedy raduje, neboť má světlo v nitru i vně, a tak jest osvícen, že když přijde ďábel s temnotami, aby v mysli jeho způsobil zmatek, řka: »To máš za své hříchy,« – odpovídá jako člověk nevyhýbající se trýzni: »Dík budiž mému Tvůrci, že si na mne vzpomněl v čas temnot, trestaje mne trýzní v čas konečném. Veliká to láska, že mne nechce trestati v čas nekonečném.« Ó jaký klid má v mysli duše ta, jsouc zbavena vůle, jež působí bouři! Avšak nepočíná si tak ten, kdo má v nitru vůli živou, hledaje věci po svém, myslít si asi, že ví lépe, čeho mu třeba, nežli já. A často si říká: »Zdá se mi, že urážím Boha. Kéž mne zbaví toho urážení a učiní, co chce.« Znamením, že jste zbaveni urážení, jest, když vidíte v sobě dobrou vůli neurážeti Boha a odpor k hříchu, to vám dodávej naděje. Pro-

čež kdyby všechna přičinění vnější i útechy vnitřné byly zmařeny, vždycky stůjž pevně dobrá vůle líbiti se Bohu. Na té skále jest založena Milost. Pravíš-li: »Nezdá se mi, že ji mám«, – pravím, že to klam, neboť kdybys ji neměla, nebála bys se urážeti Boha. Ale to ďábel ti staví toto na oči, aby duše upadla do zmatku a nezřízeného zármutku, a aby pevně se držela své vůle, chtějíc útechy, doby i místa po svém. Nevěř mu, dcero nejdražší, ale stále buď odhodlána přijímati a trpěti trýzně, ať jakkoliv je Bůh dává. Jinak činila bys jako ten, kdo stojí ve dveřích se světlem v ruce a natahuje ruku ven a svítí ven, a uvnitř jest tma. Toť ten, kdo již ve věcech vnějších jest zladěn s vůlí Boží, pohrdaje světem, ale uvnitř zůstává v něm vůle duchovní živá, zakryta barvou ctnosti.« – Tak pravil Bůh oné své služebnici prve zmíněné. Proto jsem řekla, že chci a přeju si, aby vaše vůle byla utopena a proměněna v něm, stále jsouc odhodlána snášeti trýzně a námahy, ať jakkoliv Bůh nám

je dává. Tak budeme zbaveni tmy a budeme míti světlo. Amen. Chválen budiž Ježíš Kristus ukřižovaný a sladká Maria.

LIST 18.

SVÉMU BRATRU BENINKASOVI, KDYŽ BYL VE FLORENCII.

✠ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší bratře v Kristu Ježíši. Já Kateřina, služebnice neužitečná, posiluji tě a žehnám a vybízím tě k sladké a nejsvětější trpělivosti, neboť bez trpělivosti nemohli bychom se líbiti Bohu. Nuže prosím vás, aby se vám dostalo ovoce vašich soužení, chopte se té zbraně trpělivosti. A zdálo-li by se vám velmi krušným, snášeti mnoho útrap, uvádím vám na paměť tři věci, abyste snášel trpělivěji. Předně chci, abyste pomyslí na krátkost času svého, že nejste jist dnem zítřejším. Možno zajisté říci, že nemáme

útrapy minulé, ani té, která nastane, ale toliko mžik času, v němž právě jsme. Máme tedy věru snáseti trpělivě, když čas jest tak krátký. Za druhé, rozjímejte o ovoci, jež vzchází z útrap. Pravíť svatý Pavel, že nelze srovnati útrap s ovocem a odměnou nebeské slávy. Za třetí, abyste uvažoval o škodě, jež vzchází těm, kteří snášejí s hněvem a netrpělivostí, vzcházíť jim škoda zde, a věčná trýzeň duše.

¶ I prosím vás, nejdražší bratře, snášejte s všelikou trpělivostí. A nerada bych, aby vám vypadlo z mysli, napravití svůj nevděk a nevědomost, povinnosti totiž, kterou máte k své matce a k níž jste vázán příkázáním Božím. A viděla jsem, že tak hromadíte svůj nevděk, že netoliko jste jí neposkytl povinné pomoci, ač jsem vás v tom omlouvala, že jste nemohl; a kdybyste byl mohl, nevím, zda byste to byl učinil, neboť s pouhými slovy jste jí dělal drachoty. Ó jaký nevděk! Neuvážil jste útrap porodních ani mléka, které vydala z prsou svých, ani mnoha námah, které měla s

vámí a se všemi ostatními. A řeknete-li mi, že neměla k nám lásky, pravím, že to není pravda, neboť měla jí tolik k vám i ke druhému, jak draho jí přišla.

¶ Ale dejme tomu, že by to bylo i pravda, vy jste jí závázáni a ne ona vám. Ona nepřijala těla od vás, ale dala tělo své vám. Prosím vás, napravte tuto chybu i ostatní, a promiňte mé nevědomosti. Vždyť kdybych nemilovala vaši duše, neříkala bych vám, co vám pravím. Připomínám vám vaši zpověď, vám i vaší rodině. Nic jiného vám nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 19.

MIKULÁŠI DI CATERINO PETRONI ZE SIENY.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší bratře v Kristu

sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přející si vás viděti zachovavatelem sladkých přikázání Božích, abyste mohl nabýti účasti na životě Milosti. Ale nemohl byste to s odporem a nenávistí k bližnímu svému, neboť druhé přikázání Boží jest milovati bližního jako sebe samého. Tato záliba v milování bližního vyvěrá ze zdroje božské lásky. Kdo tedy není v lásce Boží, není ani v lásce k bližnímu svému, nejsa v ní, je jako oud uťatý od těla, jenž ihned pozbývá života a usychá, neboť jest odříznut od svého kmene. Tak i duše nenávistí odloučená od božské lásky ihned odumírá milostí, a ať jakékoliv dobro koná, nemá pro ni ceny a to vždy, pokud jde o život věčný. † Pravda je, že se tudíž dobro nemá ostaviti tak, aby se nekonalo, ať jest kdo v jakémkoli stavu, neboť každé dobro bývá odměněno a každá vina trestána. Není-li odměněno v životě věčném, Bůh splácí je člověku tím, že buď mu poskytne času,

aby napravil svůj život, nebo mu pošle někoho ze svých sluhů na pomoc, aby ho vytáhl z rukou ďábelských, nebo mu dá v hojnosti statků časných, a i když zemře, třebaš v pekle, má menší trýzeň. Neboť větší trýzeň by ho stihla, kdyby po ten čas, co konal tu trochu dobra, byl konal zlo. Z toho tedy i z jiných důvodů nikterak nesluší zanechávati někdy dobra, byť v jakémkoli stavu se konalo. Ale dobré jest uvážiti, když Bůh jest tak sladkým odměnitelem, že každý dobrý skutek přes to, že byl vykonán ve smrtelném hříchu, chce nějak odplatiti. Jak mnohem více učiní těm, kteří jej konají ve stavu milosti s pravou a svatou touhou po lásce Boží a v milování bližního svého ! Těm za jejich konání dal ovoce nekonečné, pokud žijí v tomto čase skrze milost, v onom se jim dostane života věčného. Nuže chci, abyste se s všelikou svatou pílí snažil žiti v milosti, konaje sladká přikázání Boží, neboť jinak by nebylo vám to možno. Proto jsem vám pravila, že toužím vás více žiti činite-

lem řečených přikázání. Více již zde nepravím, leč že na tom, oč vás požádám, uvidím, jste-li v onom milování čili nic. Oč vás žádám, toť pokoj, jenž . . .¹⁾ Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 20.

SVÉMU BRATRU BENINKASOVI VE FLORENCII.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší a nejmilejší bratře v Kristu Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, posiluji vás drahocennou Krví Syna Božího, přejíc si vás viděti zcela zladěným a přetvořeným vůlí Boží, abyste věděl, že On jest to svaté a sladké jho, které všelikou hořkost mění v slast. Každá veliká tíha se stává lehkou pod tímto nejsvětějším jhem sladké vůle

¹⁾ Další chybí.

Boží, bez níž byste se nemohl líbiti Bohu, nýbrž okoušel byste závdavku pekla. Posilněte se, posilněte, nejdražší bratře, a neochabujte pod touto kázní Boží, ale mějte důvěru, neboť když pomoc lidská ochabuje, pomoc Boží jest na blízku. Bůh se o vás postará. Považte, že Job pozbyl jmění, dítek i zdraví, zůstala mu žena jeho, aby mu byla ustavičným bičem; a když Bůh vyzkoušel jeho trpělivost, vrátil mu vše dvojnásob a posléze život věčný. Trpělivý Job nikdy se nezkormoutil, leč stále konaje ctnost svaté trpělivosti, říkal: »Bůh mi to dal, Bůh mi to vzal, buďž jméno boží požehnáno.« Tak chci, abyste činil i vy, nejdražší bratře, abyste byl milovníkem ctnosti se svatou trpělivostí, s častou zpovědí, jež vám ulehčí ve vašich námahách. A pravím vám: Bůh užije své dobrotivosti a svého milosrdenství a odmění vás za všecku námahu, již z lásky k němu snesete. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 21.

OSOBE, JEJÍŽ JMÉNO ZAMLČENO.

« Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší bratře v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti opravdovým dlužníkem, splácejícím svůj dluh svému Tvůrci. Víte, že všichni jsme dlužníky Bohu, neboť co máme, máme jen z milosti a z nevystihlé lásky. Neprosili jsme nikdy, aby nás stvořil, puzen tudíž ohněm lásky stvořil nás k obrazu a podobenství svému; stvořil nás v takové důstojnosti, že není jazyka, jenž by to vypověděl, ani oka, aby vidělo, ani srdce, aby pochopilo důstojnost člověka, jak jest veliká. Toť dluh, jejž máme u Boha; i chce, aby dluh ten byl mu splácen, láska totiž láskou. Spravedливо a slušno jest, aby ten, kdo vidí, že jest milován, miloval. A

ještě větší lásku nám projevil, než by mohl projeviti tím, že dal život za nás. Neboť když viděl Bůh, že člověk, spáchav hřích, ztratil svou důstojnost a zapsal se ďáblu, přišla svrchovaná věčná Dobrota. Jsa zamilován do svého stvoření, chce je obnoviti a sprostiti zápisu, a posílá Slovo jedno-
 rozeného Syna svého, odsuzuje ho k smrti, aby vrátil život Milosti člověku, posílá ho jako výkupné za člověka, aby jej vytrhl z vězení hříchu a z rukou ďábelských. Ó sladký a roznílý Synu Boží, nevystihlé Slovo, Lásko nejsladší, ty jsi se stal výkupným i platitelem, ty jsi roztrhl zápisnou blánu mezi člověkem a ďáblem, neboť hříchem se mu člověk zapsal, roztrhnuv tedy blánu těla svého, osvobodil jsi nás. « Ach, pane můj! kdo není šířán takovýmto ohněm lásky? Nebudou šířáni ti, kteří každý den znova činí nový úpis ďáblem, neohlížejíce se na tě, Kriste Ježíši bičovaný, potupami nasycený, Bože a člověče. Ach, běda! takoví činí z těla svého chlív, chovajíce v něm sprostá zvířata be-

ze všeho rozumu. Ach, nejdražší bratře, nespěte již smrti smrtelného hříchu. Pravím vám, že sekera již jest přiložena ke koření stromu. Chopte se lopaty svaté bázně Boží a vedte ji rukou lásky. Vyvrzte hnilobu z duše i z těla svého. Nebudte ukrutným k sobě, ani katem, utínaje se od své hlavy, Krista sladkého a dobrého Ježíše. Žádné hniloby již, žádné nečistoty! A utíkejte se k svému Tvůrci, otevřte oko své duše a vizte, jak veliký jest oheň jeho lásky, že se vás ujal a neporučil zemi, aby se rozevřela, ani dravé zvěři, aby vás sežrala. Ba ještě vám dal zemi svých plodů, slunce, teplo, světlo, nebe a pohyb, abyste žil, dáváje vám lhůtu, abyste se mohl napravit. To učinil jen z lásky. Ó daremný, nevědomý dlužník, nevyčkávejte již času! dejte v oběť Kristu ukřižovanému mysl, duši i tělo své. Nepravím, abyste si učinil smrt, poněvadž byste to chtěl pro odloučení od života tělesného; ale smrt žádostem smyslným, aby vůle nám byla mrtva a rozum aby žil, násle-

duje šlépějí Krista ukřižovaného. Tehdy budete spláceti dluh. Dávejte Bohu, co jest Božího, a zemi, co jest zemského. Bohu jest dávat srdce, duši a zanícenost s všelikou pílí a nikoli nedbalostí. Dlužno, aby všechny činy vaše byly založeny na Bohu. Co dáti zemi, to jest naší stráncesmyslné? Čeho zaslouží. Čeho zaslouží, kdo zabíjí? Aby byl usmrcen. Tak sluší nám ubíjeti tuto vůli bičováním těla našeho: mořiti je, klásti na ně jeho svatých přikázání Božích. A nevidíte, že jest smrtelné? Záhy míjí jeho svěžest, jako květu utrženého od svého kořene. Nežijte již tak, pro lásku Krista ukřižovaného! Neboť ručím vám, že takové zpustlosti a takové nepravosti Bůh nestrpí, nenapravíte-li života svého, nýbrž vykoná za ně největší spravedlnost a sešle na vás soud. Pravím vám, že nejen Bohu, jenž jest svrchovaná čistota, ale ani ďáblům nelze toho strpěti; neboť na všechny hříchy se rádi dívají, kromě tohoto hříchu proti přirozenosti. Nuže jste vy hovádo či nemá tvář? Vidím přece, že máte

podobu člověka, ale ovšem z tohoto člověka se stal chlév, jsou v něm sprostá zvířata smrtelných hříchů. Ach, dosti již, pro lásku Boží! Pomyslete, pomyslete na spásu svou, ozvete se Kristu, jenž vás volá. Jste učiněn, abyste byl chrámem Božím, to jest abyste přijímal Boha skrze Milost, živ jste ctnostně, máje účast v krvi Beránkově, v níž se smývají naše nepravosti.

¶ Ach, ach, nešťastná duše má! Nevím, jak přiložiti ruku k svým i vašim nepravostem. Jak jen byla tak krutá a bezcitná duše vaše a vaše zvířecí náruživost smyslná, že vás až ke hříchu proti přirozenosti . . . Ach! puknětež srdce, rozestup se země, všechny skály převalte se na nás a vlci zadavtež nás; nestrptež takové nečistoty a urážky způsobené Bohu i duši vaší. Bratře můj, zde ochabuje jazyk a všechny smysly. Ach! nechci již tak. Učiňte konec a přítrž té bídě, o níž jsem vám pravila, a připomínám vám, že Bůh toho nestrpí, nenapravíte-li se.

¶ Ale jistě vám pravím, že budete-li chtít

napravíti život svůj v tomto mžiku času, který vám zbývá, Bůh jest tak dobrotivý a milosrdný, že bude míti s vámi milosrdenství, dobrotivě vás přijme do svého náručí, učiní vás účastným ovoce Krve Beránkovy, prolité s tak velikým ohněm lásky; neb není hříchu tak velikého, aby nenalezl milosrdenství. Větší jestiž milosrdenství Boží než naše nepravosti, jen když se chceme napraviti a vyvrhnouti hnilobu hříchů svatou zpovědí, s předsevzetím raději zemříti, nežli se vrátiti zase k vývratku. Tím způsobem znovu nabudete své důstojnosti, hříchem pozbyté, a splatíme dluh, jímž jsme povinni Bohu. Vězte, že kdybyste ho nesplatil, padl byste do nejtemnějšího žaláře, jaký si lze představit. Vězte, že nesplatí-li se tento dluh vyznání a ošklivosti k hříchu, netřeba, aby se kdo jiný namáhal jej uchvátiti, neboť on sám v průvodu ďáblů, kteří jsou jeho pány, jímž sloužil, spěje do hlubiny pekelné. Bratře můj sladký v Kristu sladkém Ježíši, nechci, aby tento žalář a zatracení přišly

na vás, nýbrž chci a prosím vás (a ráda vám pomohu) jménem Krista ukřižovaného, abyste vyšel z rukou ďáblových. Zaplaťte dluh svaté zpovědi s ošklivostí nad urážkou Boží a s předsevzetím, že nepadnete již do takové bídy. Mějte v paměti Krista ukřižovaného, zničte jed těla svého, připomínaje si zbičované tělo Krista ukřižovaného, Boha a člověka. Neboť spojením přirozenosti Božské s přirozeností lidskou nabylo tělo naše takové důstojnosti, že jest vyvýšeno nade všechny kůry andělské. Věru se musí stydět i pošetilí synové Adamovi, že se vydávají v takovou bídu a pozbývají své důstojnosti. Učiňte si cílem Krista ukřižovaného, skryjte se do ran Krista ukřižovaného, utopte se v Krvi Krista ukřižovaného. A neotálejte aniž vyčkávejte času, neboť čas na vás nečeká. A kdyby snad křehkost vaše vám chtěla působiti potíže, konejte nad sebou spravedlnost jako dobrý soudce. Zasedněte na stolec svého svědomí, nenechte minouti žádných hnutí, abyste svatou a sladkou vzpo-

mínkou na Boha jich nenapravil. Pobízejte sám sebe k odporu a nesvolte vůlí k hříchu, ani se ho nedopouštějte v té chvíli, ale rcete: »Snášej dnes, duše má, tuto trochu trýzně, odporuj a nesvoluj. Snad se zítra skončí tvůj život. Ale i zůstaneš-li na živu, budeš činiti, co Bůh dá. Dnes čiň toto.« Pravím vám, že takto-li si budete počínati, duše i tělo vaše, jež nyní jest chlévem, stane se chrámem, v němž se zalíbí Bohu, i usídlí se ve vás svou Milostí. Později, až se dovrší váš život, dostane se vám věčného patření na Boha, kdež jest život bez smrti a sytost bez přesycení. Nechtějte pozbyti tak velikého dobra pro tak smutnou rozkoš. Jiného nic vám nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Promiňte mé nevědomosti. Snad jsem vás urazila slovy a řekla, co bychom snad neradi slyšeli. Mějte mne omluvenu, neboť zanícenost a láska, kterou mám pro spásu vaší duše, mne k tomu přiměla. Vždyť kdybych vás nemilovala, nemísila bych se do toho a nestarala bych se, vi-

douc vás v rukou ďáblových ; ale jelikož vás miluju, nemohu toho snéstí. Chci abyste byl účasten Krve Syna Božího. Ježíši sladký, Ježíši lásko, Maria sladká.

LIST 22.

MARTINOVI Z PASSIGNANA, OPATU VE VALLOMBROSE.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti pravým zahradníkem a správcem zahrady duše vaší, i vašich poddaných. Jsme sadem, či v pravdě zahradou, a v tom sadě učinila prvotní Pravda zahradníkem rozum se svobodnou vůlí, tento rozum a svobodná vůle, s přispěním Boží Milosti, má za úkol vytrhávati trní neřestí a sázeti vonné byliny ctností.

¶ Nemohl by však ctností sázeti, kdyby napřed nezpodmítal zemězároveň strním, to jest země vlastní vůle smyslné, jež nemá zalíbení v ničem než v rozkoších pozemských a prchavých, plných hloží, trní, a neřestí a hříchů. Budiž tedy přeryta tato země, nejdražší otče, silou lásky, v tom mžiku času, jenž nám zbývá, a ať jsou v ní nasázeny sladké a opravdové ctnosti: láska nevýslovná, čerpaná z neposkvrněného Beránka, okořeněná nenávistí a odporem k sobě, pravou trpělivostí, vírou živou a ne mrtvou, pravými skutky, odporem k světu, pravou spravedlností, okořeněnou milosrdenstvím k vašim poddaným, ochotná poslušnost Krista i Řádu, vytrvávající až do smrti. Řádu, pravím: abyste byl zachovavatelem Řádu se svatou a pravou touhou, s bděním a ustavičnou modlitbou, aby totiž rozum vždy zpytoval a poznával sebe, že není, a podstatnou dobrotu Boha, jenž jest ten, kterýž jest. S tím ruku v ruce jde ustavičná modlitba; neníť ustavičná modlitba nic

jiného než svatá touha a sladké zanícení duše, a zanícení jde za poznáním. Tyto zajisté jsou z bylin, které vydávají největší vůni v této zahradě. Proto chci, abyste byl bedlivější, neboť tam naleznete hlad po cti Boží a spásu svých poddaných, a tak splníte vůli svou i přání mé, jež jsem pravila, že si vás přeji viděti pravým zahradníkem duše vaší i vašich poddaných. Neboť hladově po spásu pro čest Boží, budete dbáti, abyste je vytáhl z bíd a trestal chyby a vyvyšoval ty, kteří jsou ctnostní a kteří chtějí žít podle Řádu.

¶ Když zahrada jest tak dobře vystrojena, chci, abyste postavil na stráž psa svědomí, a budiž přivázan k bráně, aby zaštěkal, když by přicházeli nepřátelé, a oko rozumu by spalo. Jakmile totiž osten svědomí zaštěká, oko se probudí a vzchopí proti nepřítelům s nenávistí a odporem, a honem se přichystá a ozbrojí zbraní lásky. Třeba dávat potravu tomuto psovi, aby byl hodně ostražitým, a potravou jeho není nic jiného než nenávist a láska,

nesená v nádobce pravé pokory a držená rukou pravé trpělivosti. Neboť mezi ne= návistí a láskou se rodí pokora a sladká a lahodná trpělivost. A čím více potravy, tím více ostražitosti. A tak velice pozor= ným se stává ten pes, že i když jdou přátelé, štěká, aby rozum vstal a podíval se, kdo jsou, a rozeznal, od Boha=li jsou čili nic. A tak nebude moci býti oklamán za= hradník ani vyloupena zahrada; a ne= přijde nepřítel, by mu nasekl kóukole sebe= lásky, kterážto sebeláska plodí trní a dusí símě ctností. Dávejte pít, dávejte pít to= mu psovi; to jest naplňte nádobu své pa= měti Krví Krista ukřižovaného; a před= kládejte mu ji ustavičně, aby nezemřel a nehynul žízni.

¶ Nuže, nejdražší Otče, kopněme do světa se všemi jeho nádhernostmi, rozkošemi a bohatstvími, a chudičký následujte Be= ráнка, stráveného a opuštěného pro nás na dřevě nejsvětějšího kříže. Nevyčká= vejme již času, pro lásku Boží! Vždyť čas nám bývá vzat z rukou, že toho člověk

ani nepozoruje; pročez není to chytré od člověka, čeká-li na to, čeho nemá, a ztrácí, co má. Více nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši láske.

LIST 23.

NANNĚ BENINKASOVÉ, SVĚ NETEŘI VE FLORENCII.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší dcero v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu tobě v drahocenné Krvi jeho, přejíc si tě viděti pravou nevěstou Krista ukřižovaného a na útěku před vším, co by ti bránilo míti tohoto sladkého a slavného ženicha. To bys však nedovedla, nebyla-li bys z oněch panen moudrých, zasvěcených Kristu, jež měly svítilny s olejem a v nich světlo. I vidíš, že chceš-li býti nevěstou Kri-

tovou, dlužno ti míti svítilnu, olej a světlo. Víš, jak tomu rozuměti, dcero má? Svítilnou se rozumí srdce naše, má totiž srdce býti jako svítilna. Vidiš dobře, že svítilna bývá shora široká, ze spodu úzká; takové jest i srdce, na znamení, že je máme udržovati vždy shora široké, svatými totiž myšlenkami, svatými představami a ustavičnou modlitbou, stále majíce na paměti dobrodiní Boží, a zvláště dobrodiní Krve, jíž jsme byli vykoupeni. Vždyť požehnaný Kristus, dcero má, nevykoupil nás zlatem ani stříbrem, ani perlami či jiným drahým kamením, nýbrž vykoupil nás drahocennou Krví svou. Nuže tak velikého dobrodiní nikdy nezapomínejme, nýbrž stále je nosme na očích se svatou a sladkou vděčností, vidouce, jak Bůh nás nevystihle miluje, on se nerozpakoval vydati svého jednorozeného Syna potupné smrti kříže, aby nám dal život Milosti. Pravila jsem, že svítilna ze spodu jest úzká; tak i naše srdce, na znamení, že srdce má býti zúženo proti těmto věcem pozem=

ským, to jest, netoužiti po nich, ani jich nemilovati nezřízeně, ani si nežádati více, než se Bohu líbí nám dáti, avšak stále mu děkovati, vidouc, jak sladce o nás pečuje, že nám ani zbla nikdy nechybí. Nuže takto bude srdce naše doopravdy svítlnou. Pomysli však, dcero má, že by to nestačilo, kdyby nebylo uvnitř oleje. Olejem se rozumí ona sladká nepatrná ctnost hluboké pokory, neboť třeba, aby nevěsta Kristova byla pokorná a přívětivá a trpělivá; a bude tolik pokorná, kolik trpělivá, a tolik trpělivá, kolik pokorná. Ale k této ctnosti pokory nelze nám dospěti, leč pravým poznáním sebe samých, to jest poznáním naší bídy a křehkosti, a že sami sebou nesvedeme nijaký skutek ctnostný, ani si nepomůžeme od nějakého boje nebo strasti, neboť máme-li nemoc tělesnou nebo nějakou strast nebo duševní boj, nejsme s to, bychom si od nich pomohli nebo jich zbyli; vždyť kdyby to šlo, ihned bychom si od nich pomohli. Jistě tedy jest pravda, že sami sebou nejsme nic, leč

potupa, ubohost, hnus, křehkost a hříchy, pročez budme vždycky ponížení a pokorní. Zůstati však jenom na tomto poznání sebe nebylo by dobře, neboť duše by propadla omrzelosti a zmatku, a ze zmatku by dospěla k zoufalství, proto ďábel by si nic nepřál než uvést nás ve zmatek, aby nás potom uvedl v zoufalství. Třeba tedy míti poznání podstatné dobroty Boží a viděti, že nás stvořil k obrazu a podobenství svému a obrodil k milosti v Krvi jednorozeného Syna svého, sladkého Slova vtěleného, a jak neustále dobrota Boží v nás působí. Ale viz, že míti jenom toto poznání Boha nebylo by dobře, neboť tím by duše dospěla k domýšlivosti a pýše. Třeba tedy, aby obojí bylo spolu smíšeno, to jest míti svaté poznání dobroty Boží i poznání sebe samých, tak budeme pokorní, trpělivi a přívětivi, a takto budeme míti olej ve svítilně.

¶ Nyní nám třeba ještě světla, sice by nebylo dosti. Světlem tím jest světlo nejsvětější víry. Říkají však Svatí, že víra beze

skutku jest mrtva, nebyla by tudíž víra živá ani svatá, nýbrž mrtva. Proto nám potřebí neustále se přičiňovati o ctnosti a zanechati dětinstev a svých marností a nežítí již jako světská děvčata, nýbrž jako věrné nevěsty, zasvěcené Kristu ukřižovanému; takto budeme mítí svítilnu i olej i světlo.

¶ Leč praví Evangelium, že oněch panen moudrých bylo patero. Nuže pravím ti, že v každém z nás má býti patero, sice nevejdeme na svatbu života věčného.

¶ Tímto PATEREM míní, že třeba nám ujařmovati a umrtvovati patero našich smyslů tělesných tak, abychom jimi nikdy nehřešili, ukrádající si jimi nebo některými z nich nezřízenou rozkoš nebo zálibu. Tak bude nás patero, to jest budeme mítí ujařmeno patero svých smyslů tělesných.

¶ Ale považ, že tento sladký ženich, Kristus, jest tak žárliv na své nevěsty, že ti to ani nedovedu pověděti. Proto kdyby uviděl, že bys milovala někoho jiného více než jeho, hned by se s tebou rozhněval.

A kdyby ses nenapravila, nebyly by ti otevřeny dveře, kde Beránek neposkvrněný Kristus slaví svatbu se všemi svými věrnými nevěstami, ale jako cizoložnice byly bychom pryč zahnány, jako oněch pět panen pošetilých, jež honosíce se jedi-
ně a marně neporušeností a panenstvím tě-
lesným, pozbyly panenství duše poruchou
patera smyslů, jelikož nenesly s sebou oleje
pokory, proto jim svítilny zhasínaly. I bylo
jim řečeno: »Jděte si koupit oleje.« Olejem
tím rozuměti jest na tomto místě lichocen-
í a chvály lidské, neboť všichni pochleb-
níci a světští velebitelé prodávají tento o-
lej. Jako by jim bylo řečeno: »Za své pa-
nenství a za své dobré skutky jste si ne-
chtěly koupiti života věčného, nýbrž ku-
povaly jste si lidské chvály, a pro lidské
chvály jste jekonaly. I jděte si koupit chvá-
ly, neboť sem nevejdete.« Pročež, dcero
má, střež se chval lidských a nepřej si
chvály za žádný skutek, který bys vyko-
nala, neboť nebyla by ti potom otevřena
brána života věčného.

¶ Pozorujíc tudíž, že toto jest nejlepší cesta, pravila jsem, že si tě přejí viděti pravou nevěstou Krista ukřižovaného, a tak tě prosím a přikazuji ti, abys se jí snažila býti. Jiného nic ti nepravím. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 24.

BERENGARU ARZOCCHI, FARÁŘI V ASCIANO.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Vám, nejdůstojnější a nejdražší otče můj v Kristu Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám a poroučím se vám v drahocenné Krvi toho Syna Božího, přejíc si vás viděti pravým jeho služebníkem, a abyste následoval vždycky jeho šlépějí. Budtež, budtež oním vonným květem, jakým máte býti, a vydávejte vůni před

sladkým obličejem Božím. Vězte dobře, že když květ byl dlouho ve vodě, nedává vůně, nýbrž smrad.

¶ Takto, zdá se mi opravdu, otče, že vy i ostatní sluhové máte býti. Ale když ten květ jest pohozen do vod nepravostí a nečistot hříchův a béd světa, nedává vůně, nýbrž smrad. Ó jak jest bídný a ubohý ten, kdo jest postaven jako květ v Církvi svaté, aby vydával počet ze svých poddaných! vždyť víte, že Bůh žádá na nich ryzosti a čistoty. Ach běda, ctihodný otče, shledává se pravý opak, tak a tím způsobem nejen že sami jsou smradlavci, ale ještě jsou i kaziteli všech, kdo se s nimi stýkají. Nuže vstaňte a nespěte již. Dosti dlouho jsme spali a byli mrtvi stavu Milosti. Nemáme již času, neboť odzvonilo k zatracení, a jsme odsouzeni k smrti. Ó nejsladší otče, pohledte trochu na nebezpečný stav náš, v jak velikém nebezpečí se topí v tom hořkém moři smrtelných hříchů. Či snad nevěříme, že musíme dospěti k tomu okamžiku smrti? Nepochybujme,

neboť není tvora, jenž by bohatstvím nebo urozeností mohl se jí vyhnouti. Ó jak bídná a ubohá bude tehdy duše, jež si postavila jako zrcadlo rozkošet tělesné, válejíc se v nich jako vepř v bahně. Tím se stává z rozumného tvora němá tvář, zabředlá ještě i do té své hnilobné lakoty, že často z lakoty a chtivosti prodává duchovní milosti a dary. Naduti pýchou, a po celý život svůj utrácejí na pocty a hostiny a mnohé služebnictvo a bujné koně to, čím se má sloužiti chudým. Toť jsou ty skutky, které ve chvíli smrti předstoupí na soud a na spravedlnost před chuděrku duši. Myslíla ubohá duše, že jednala proti Bohu, a zatím jednala sama proti sobě, a stala se soudkyní, jež odsoudila sama sebe a zasloužila si věčnou smrt. Nuže nebudme už bláhoví, neboť velikou pošetilostí jest, aby si člověk zasloužil smrt tím, z čeho mohl míti život.

¶ Jelikož tedy máme na vybranou buď život nebo smrt, svobodnou vůlí, již Bůh nám dal, prosím vás nejrozmileji a nej-

sladčeji, jak jen umím a mohu, buďte oním sladkým květem a vydávejte vůni před Bohem a ve svých poddaných. A jako pravý pastýř dávejte, třeba-li, život za své ovečky, káraje neřest a utvrzuje ctnosti v ctnostných. Nekárání působí hnilobu, jako oud zkažený na zkaženém těle člověka. Mějte tedy oči nad sebou i nad svými poddanými. Ať se vám nezdá tvrdým vytrhávati to pýří, neboť mnohem sladším vám bude ovoce nežli námaha hořká. Nejdražší otče, popatřte na nevýslovnou lásku Boží k naší spáse, otevřte oko a vizte nezměrné dobrodiní a dary jeho. Zdaž jest větší láska, než dáti život za svého přítele? Mnohem tedy větší chvály zasluhuje, kdo dal život za své nepřátele. Nuže nebraňte se již naše srdce, ale popusťte ve své tvrdosti a nebudte stále touž měrou kamenem. Ať se přetrhne to pouto a řetěz, jímž ďábel často nás drží spoutány; avšak síla svaté touhy a opovržení neřestmi a láska k ctnostem strhá všechna ta pouta. Zamilujte si tedy pravé ctnosti,

které tvoří protivu neřestí, neboť jako hřích působí hořkost, tak ctnost zase působí slast, a v tomto životě okouší se života věčného. A když přijde sladký čas smrti, ctnost bude jednati: odpovídá zaň a hájí ho před soudem Božím a dává mu jistotu a zbavuje ho zmatku a uvádí ho do života trvalého, kdež má život beze smrti, zdraví bez nemoci, bohatství bez chudoby, cti bez potupy, panství bez služebností. Tamť jsou všichni pány, a čím menší byl člověk v tomto životě, tím větší jest tam, a čím větším chce býti v tomto životě, tím menší bude v onom.

¶ Budtež tedy maličký pravou a hlubokou pokorou, a mějte na zřeteli Boha, jenž jest poníženým k vám člověku, a nečiňte se nehodným toho, čeho Bůh vás učinil hodným, to jest drahocenné Krve jeho Syna, jíž s takovou nejvřelejší láskou jste vykoupen. Jsme otroci vykoupení, a nemůžeme se již prodati. Když však jsme ve smrtelných hříších, my slepí prodáváme se ďáblovi. Prosím vás tedy pro lásku Kri-

sta ukřižovaného, vyjděme z tohoto otroctví. Více nepravím, ale tolik vám pravím, že mých chyb jest nekonečně, i slibuji vám, že vezmu své i vaše a udělám z nich kytku myrrhy a dám si ji na prsa k ustavičnému pláči a hoři, to hoře, založené na pravé lásce, přivede nás k pravé slasti a útěše života trvalého. Promiňte mé domýšlivosti a pýše. Poroučejte mi a požehnejte mi celou rodinu v Kristu Ježíši. Prosím ho, aby vám dal to své sladké a věčné požehnání, a ať jest takové síly, aby strhalo a rozbilo všechna pouta, jež by vám ho odňala. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 25.

BRATRU TOMÁŠOVI DELLA FONTE, Z ŘÁDU BRATŘÍ KAZATE- LŮ, V SAN QUIRICO.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti okoupaným v Krvi Krista ukřižovaného, kterážto Krev opájí, sílí, zahřívá a osvětluje duši pravdou; proto neupadá v lež. Ó Krvi, jež sílíš duši a odní máš slabost! Kterážto slabost pochází z otrocké bázně, a otrocká bázeň vzniká z nedostatku světla. Proto jest duše silná, že v Krvi osvěcena byla pravdou; poznala a uzřela okem rozumu, že Pravda prvotní ji stvořila, aby jí dala trvalý život k slávě a chvále svého jména. Kdo nám zjevuje, že tomu tak? Krev neposkvrněného Beránka. Krev nám zjevuje, že všechny věci, jež nám

Bůh propůjčuje, příznivé i protivné, útechy i soužení, hanba i potupa, urážky i posměch, utrhaní i reptání, všechny jsou nám propůjčeny s ohněm lásky, aby se v nás naplnila ta sladká pravda prvotní, s níž byli jsme stvořeni. Kdo nám to dokazuje? Krev. Vždyť kdyby byl Bůh od nás chtěl něco jiného, nebyl by nám dal Syna svého, a Syn život. Jakmile duše okem rozumu poznala tuto pravdu, ihned přijímá sílu, takže jest silna, aby snesla a zdržela každou sebe větší věc pro Krista ukřižovaného. Nezvlažňuje, nýbrž rozechřívá se ohněm božské lásky, s nenávistí a odporem k sobě. Ponenáhlu shledává se opilou, opilý totiž ztrácí cit sebe a nemá než cit vína: v něm jsou všechny cítě potopeny. Tak duše má zpitá Krví Kristovou ztrácí vlastní cit sebe, zbavena jsouc lásky smyslné, zbavena bázně otrocké (neboť kde není lásky smyslné, není bázně před trestem), ano kochá se trýzněmi, nechce ničím se chlubit než křížem Krista ukřižovaného. Toť její chlouba. Všecky mohut-

nosti duše jsou tím cele zabrány. Paměť se naplnila Krví, přijímá ji jako dobrodiní, v Krví té nachází lásku božskou, která zapuzuje sebelásku, lásku k potupám a trýzeň ze cti, lásku k smrti a trýzeň z života. Čí pomocí se naplnila paměť? Pomocí ruk zanícení a svaté a pravé touhy. Toto zanícení a tuto lásku načerpala ze světla rozumu, jenž poznal pravdu a sladkou vůli Boží. Nuže tak chci, nejdražší otče, bychom se sladce opíjeli a koupali v Krví Krista ukřižovaného; aby věci hořké se nám zdály sladkými a veliká břemena lehkými; z trní a hloží abychom sbírali růži, pokoj a mír. Jiného nic nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 26.

SESTŘE EUGENII, SVÉ NETERI, VKLÁŠTEŘE SV. ANEŽKY V MONTEPULCIANO.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší dcero v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu tobě v drahocenné Krvi jeho, přejíc si tě viděti, jak okoušíš pokrmu andělského: neboť pro nic jiného nejsi učiněna, a abys ho mohla okoušeti, Bůh tě vykoupil krví jednorozeného Syna svého. Ale považ, dcero nejdražší, že pokrm ten se nejí na zemi, nýbrž ve výši, a proto Syn Boží chtěl býti vzdvižen do výše na dřevě nejsvětějšího kříže, abychom ve výši s tohoto stolu brali ten pokrm. Řekneš mi však: »Který jest ten pokrm andělský!« i odpovídám ti: Žádost Boha, jenž táhne k sobě žádost, která jest v zanícení duše, a splývají spolu v jedno. Toť pokrm, jenž, pokud jsme pocestný-

mi v tomto životě, v abí k sobě v ní pravých a opravdových ctností, kteréžto ctnosti jsou vařeny na ohni božské Lásky a jedí se na stole kříže. To jest, utrpením a námahou nabýváme ctností, zdeptávajíc vlastní smyslnost, a mocí a násilím uchvacujeme království duše, která bývá zvana nebem, protože trpělivostí tají¹⁾ v sobě Boha. Toť onen pokrm, jenž duši činí andělskou; a proto se zove pokrmem andělským, a též proto, že duše odloučená od těla okouší Boha v jeho bytnosti. On sytí duši tolik a takovým způsobem, že po ničem jiném nebaží, ani nemůže toužiti, leč po tom, co by jí dokonaleji uchovalo a rozhojnilo tento pokrm: má tedy v nenávisti, co jest jeho opakem. Proto, jakožto opatrná, zpytuje světlem nejsvětější víry, kteréžto světlo jest v oku rozumu, a zpytuje, co jest jí na škodu a co na prospěch. A dle toho, jak uviděla, miluje a opovrhne. I pravím, vlastní smyslností, držíc ji spoutánu pod nohama zánícení, a všechny

¹⁾ *Cielo* = nebe, *celare* = tajiti, skrývati.

neřesti vznikající z této smyslnosti. Prchá před všemi příležitostmi, které by ji mohly nakloniti k neřesti nebo brániti jejímu zdokonalení. Zapírá tudíž vlastní vůli, jež jest jí příčinou všelikého zla, a podrobuje ji jhu svaté poslušnosti, netoliko Řádu a svému představenému, ale každé sebe menší bytosti pro Boha. Prchá před všelikou slávou a světskou oblibou, honosí se jen potupami a trýzněmi Krista ukřižovaného: křivdy, muka, příkoří a posměch jsou jí mlékem, kochá se jimi, aby se připodobnila svému Ženichovi, Kristu ukřižovanému. Zřiká se obcování s tvory, vidouc, že se začasťe stavějí mezi nás a Tvůrce našeho; a prchá do celly skutečné i duchové. K tomu tě vybízím, tebe i ostatní, a poroučím ti, nejmilejší dcero má, bývej stále v domě sebepoznávání, v němž nalézáme andělský pokrm žhoucí touhy Boží po nás; i v celle skutečné, v bdění a v pokorné, věrné a ustavičné modlitbě, zbavujíc srdce a náklonnost svou sebe a všelikého tvorstva, a odívajíc je Kristem

ukřižovaným. Jinak bys jedla na zemi, a pravila jsem ti již, že na zemi se nesmí jísti. Považ, že tvůj Ženich, Kristus sladký Ježíš, nechce nikoho mezi tebou a sebou, a jest velmi žárliv. Jakmile by tedy viděl, že miluješ ještě něco mimo něho, odloučil by se od tebe, a stala by ses hodnou pokrmu zvířat. A nebyla bys věru zvířetem a pokrmem zvířat, kdybys opustila Tvůrce pro tvory, dobro nekonečné pro věci konečné a prchavé, jež minou jako vítr? světlo pro tmu? život pro smrt? Toho, jenž tě odívá sluncem spravedlnosti, sponou poslušnosti a perlami živé víry, pevné naděje a dokonalé lásky, pro to, co tě o ně olupuje? A nebyla bys věru pošetilá, odlučujíc se od Toho, jenž dává ti dokonalou čistotu, (tou měrou, že čím více se mu blížíš, tím více zčišťuje květ tvého panenství), pro ty, kteří často vydávají puch nečistoty, prznitele mysli i těla svého? Bůh to odvrát od tebe svým nekonečným milosrdenstvím. † A aby se to nikdy nemohlo státi, hled, ať neupadneš v takové neštěstí, bys udr-

žovala soukromé styky s někým, ať řeholníkem či světským. Kdybych to snad zvěděla nebo vycítila, byť bych byla i ještě dále než jsem, dala bych ti takové poučení, že by ti utkvělo v mysli po celý častvého života; a buď to kdokoliv. Hleď, abys nedávala ni nepřijímala leda v nouzi, pomáhajíc bez rozdílu každé osobě domácí i cizí. Buď všecká nepohnutá a zralá sama v sobě. Služ sestrám laskavě a s veškerou pílí, a zejména těm, které vidíš v potřebnosti. Když přijdou hosté a žádají tě k mřížoví, zůstaň ve svém pokoji a nevycházej, ale co by ti rádi řekli, ať povědí převorce, leda že by ti to převorka z poslušnosti přikázala. Tu pak skloň hlavu a stůj mi plaše, zdivočelá jako ježek. Měj na mysli mravy, k nimž ona slavná panna svatá Anežka přidržovala své dcery. Jdeš-li ke zpovědi, pověz, co třeba, a když dostaneš pokání, prchni. Hleď také, aby zpovědníci nebyli z těch, s kterými jsi byla vychována. A nediv se, že tak pravím, neboť častěji jsi

mne mohla slyšet, a jest tomu tak doo= pravdy, že styky, jimž převráceně říkají nábožné, mužův a žen, kazí duše i mra= vy i řádovou poslušnost. Hled', ať nevá= žeš svého srdce, leč s Kristem křížovaným, neboť mnohdy bys pak ráda přetrhla, ale nemohla bys, jelikož by ti to bylo velmi těžko. Pravím, že duše, která ochutnala pokrmu andělského, uviděla světlem, že to i jiné věci, o nichž jsme prve mluvili, jsou jí překážkou k jejímu pokrmu, proto se jím vyhýbá s největší pílí. A pravím, že miluje a hledá, co by jí ho rozhojño= valo a uchovávalo. A poněvadž viděla, že nejlépe okouší pokrmu toho modlitbou konanou v sebepoznání, cvičí se v ní ne= ustále všemi způsoby, aby se mohla více blížiti k Bohu.

¶ Jest trojí modlitba. Modlitba ustavičná, to jest ustavičná svatá touha, jež se mo= dlí před tváří Boží tím, co konáš, neboť touha ta řídí k jeho cti všecky tvé práce duchovní i tělesné; proto slove ustavič= nou. O té, zdá se, mluvil slavný svatý Pa=

vel, když pravil: »Modlete se bez přestání.« Jiná jest modlitba ústní, když se totiž ústně říkají hodinky neb jiné modlitby. Tato jest zřízena, aby se jí dospělo k třetí, totiž k modlitbě myslí, a k té dospívá duše, když opatrně a pokorně koná modlitbu ústní, kdy totiž, zatím co jazykem mluví, srdce její není od Boha daleko. Dlužno však se přičiňovati, abychom upevnili a ustálili srdce své v zanícenosti božské lásky. A když by cítila mysl, že jest Bohem navštívena, to jest, když by byla pužena nějakým způsobem mysliti na svého Tvůrce, má nechati modlitby ústní a upoutati svou mysl se zanícením lásky k tomu, čím se vidí od Boha navštívenou, a potom, až to mine, má-li kdy, ať se opět vrátí k modlitbě ústní, aby mysl stále byla plna a ne prázdná. A protože za modlitby vzrostou rozličnými způsoby mnohé boje a temnoty ducha s velkým zmatkem, jimiž ďábel nás mámi, že modlitba naše nebyla milá Bohu, pro ty mnohé boje a temnoty, které má, nesmí

však ustávatí, nýbrž musí zůstatí pevná s úsilím a dlouhou vytrvalostí, pamatujíc, že zlý duch to činí, aby nás odtrhl od matky modlitby, a Bůh že to dopouští, aby zkusil tu duši v její síle a stálosti. A aby v bojích a temnotách poznala, že sama od sebe není, a v dobré vůli, již cítí sobě uchovanou, poznávala dobrotu Boha, jenž jest dárce a zachovatelem dobré a svaté vůle lidí, kteréžto vůle nebývá ho-
den kdokoliv.

¶ Takto přichází k třetí a poslední modlitbě vnitřní, kde se jí dostává ovoce namah, které snáší v nedokonalé modlitbě ústní. Tu okouší mléka věrné modlitby. Povznáší se nad sebe, to jest nad hrubé cítění smyslné, a s myslí andělskou se sjednocuje v Bohu zanícením lásky, a světlem rozumu vidí a poznává, a odívá se pravdou. Stává se sestrou andělů, se svým Ženichem jest na stole křižované touhy, s rozkoší vyhledávajíc čest Boží a spásu duší, neboť vidí dobře, že pro to Věčný Ženich běžel k potupné smrti kříže a tak

naplnil poslušnost k Otci a naše spasení. Právem jest modlitba tato matkou, jež v lásce k Bohu počíná ctností a v lásce k bližnímu je rodí. Kde projevuješ lásku, víru, naději, pokoru? v modlitbě. Neboť čeho bys nemohla, nestála bys o to, abys toho vyhledávala, ale kdo miluje, stále si přeje býti sjednocen s tím, co miluje, to jest s Bohem. Modlitbou žádáš ho za své potřeby, neboť poznávajíc sebe, na kterémžto poznání se zakládá pravá modlitba, vidíš se ve veliké nouzi, cítíš se obklíčena svými nepřáteli, světem s příkořimi a se vzpomínkou na marné záliby, ďáblem s mnoha pokušeními, a tělem s velikým vzdorem a odbojem proti duchu. A vidíš se, že sama sebou nejsi, nejsouc, nemůžeš si pomoci, proto s vírou běžíš k Tomu, jenž jest, který může a chce ti přispěti v každé tvé potřebě, a s nadějí žádáš a čekáš jeho pomoci. Tak třeba konati modlitbu, chceš-li míti to, co očekáváš. Nikdy ti nebude odepřena spravedlivá věc, které žádáš tímto způsobem od Boží Dobroty, ale či-

níc to jiným způsobem, málo ovoce bys sklídila. Kde pocítíš bol svědomí? v modlitbě. Kde se sprostíš sebelásky, jež tě činí netrpělivou v čas bezpráví či jiných trýzní, a kde se oblečeš v božskou lásku, jež tě učiní trpělivou, a kde se chlubiti budeš křížem Krista ukřižovaného? v modlitbě. Kde pocítíš vůni panenství a hlad po mučednictví, připravujíc se dáti život pro čest Boží a spásu duší? v té sladké matce modlitbě. Ta tě učiní zachovavatelkou Řádu, vpečetí tobě v srdce i v mysl tré slavných slibů, jež jsi učinila při professi, a zanechá ti tam otisk touhy, zachovávati je až do smrti. Ona tě povznáší od obcování s tvory a dává ti obcování s Tvůrcem, plní nádobku srdce Krví pokorného Beránka a přikrývá ji ohněm, neboť ohněm lásky byla prolita.

¶ Více či méně dokonale nabývá a zakouší duše této matky modlitby dle toho, jak se živí pokrmem andělským, to jest svatou a pravou žádostí Boha; vzpínajíc se do výše, jak bylo řečeno, aby jej při-

jala na stole nejsvětějšího kříže. Proto jsem ti pravila, že si přeji viděti, jak se živíš pokrmem andělským, neboť nevidím, že bys jinak mohla býti pravou nevěstou Krista ukřižovaného, zasvěcenou jemu ve svatém řádě. Dělej, ať tě vidím kamenem drahocenným před obličejem Božím. A neotálej mi, abys neztrácela čas. Koupej se a utop v sladké Krvi svého Ženicha. Nic jiného nepravím. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 27

MARTINOVI Z PASSIGNANA, OPATU VE VALLOMBROSE.

✠ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Důstojný a nejdražší otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc

si viděti srdce a zanícení vaše vštěpeno na sladký a ctěný kříž, neboť pozoruji na sobě, že duše nemůže míti ovoce Milosti ani z části ani trvale, není-li srdce a zanícení její zaštěpeno na křížovanou lásku Syna Božího. Neboť bez tohoto štěpování by nám nestačilo, že přirozenost božská byla vštěpena a spojena v přirozenosti lidské, a přirozenost lidská s přirozeností božskou. A proto též vidíme, že Bůh=Člověk, když běžel k potupné smrti kříže, narouboval toto Slovo na svatý kříž, a vykoupav nás v drahocenné Krví své, zplodil květy a plody pravých a opravdových ctností; a to vše způsobil svazek lásky. Touto láskou teplou, světlou a přitažlivou uzrály plody a byly zbaveny všeliké trpkosti. To se stalo, když se štěp Slova Božího nasadil na přirozenost lidskou, a Slovo na dřevo nejsvětějšího kříže. Víte, že napřed byly tak trpké, že žádná ctnost nás nevedla do přístavu života, neboť hněs neposlušnosti Adamovy nebyl odstraněn poslušností Slova, jednorozeného Syna Bo-

žího. Dále vám pravím, že přes všecek tento sladký a lahodný svazek člověk nemá a nemůže mítí účastenství na Milosti, neodívá-li se, skrze zanícení lásky, křižovanou láskou Syna Božího, následuje šlépějí Krista ukřižovaného. Proto dlužno, abychom my, stromové planí, beze všeho ovoce, byli spojeni se stromem plodným, to jests Kristem sladkým Ježíšem, jak bylo pověděno. Nejdražší a důstojný otče, které srdce bude tak tvrdé, aby se udrželo, patříc na nevýslovnou lásku, již chová k němu jeho Tvůrce, a nesvázalo a nezaštěpilo se s ním svazkem lásky? Nevím věru, jak by toho bylo schopno.

¶ Myslím však, že takoví, kteří jsou vštěpení a přivázáni na mrtvý strom dáblův a na vlastní sebelásku, na rozkoše, důstojenství a bohatství světa, založení na zvrácené pýše a marnosti své, ach, to že jsou ti, kteří jsou zbaveni života a stali se netoliko stromy planými, ale jsou stromy mrtvými, a jí-li se jejich ovoce, vede k smrti věčné, neboť ovocem jejich jsou ne-

řestí a hříchy. Takoví se vyhýbají cestě a nauce toho sladkého vtěleného a rozmi-
lého Slova, kráčejí temnotou, padajíce
v smrt a mnohou bídu.

¶ Ale kdož s něžnou láskou jdou po cestě
pravdy, nečiní tak, nýbrž mají oko roz-
umu otevřeno a poznávají, že nejsou, a
poznávají Dobrotu Boží k sobě, a za své
bytí a za všecku milost, která je posta-
vena na bytí, děkují Bohu, vyznávajíce,
že od něho nabyli všeho z milosti a nikoli
z povinnosti. Tehdy se, vzmáhá oheň a
zanícení lásky a nenávist a odpor ke hří-
chu a k vlastní smyslnosti; touto pak
láskou a nenávistí a pravou pokorou vstě-
puje se člověk na křížovanou a dovrše-
nou lásku Syna Božího, a tu plodí ovoce
opravdových ctností, kteréžto ctnosti krmí
duši jeho i jeho bližního. Stáváť se pojí-
dačem a chutnatelem cti Boží a spásy
duší. Velmi tedy jest nám nezbytno a po-
třebno toto dokonalé spojení, neboť bez
něho bychom nedošli toho cíle, pro který
jsme stvořeni. Proto jsem pravila, že si vás

přeji viděti vštípena na strom nejsvětějšího kříže. Prosím vás tedy pro lásku Krista ukřižovaného, buďte bedliv a nikoli nedbalý. Nespěte již spánkem nedbalosti, neboť čas jest krátký a cesta dlouhá.

¶ Poslal jste mně, ctihodný otče, kříž, který se mi stal tak drahým, jak nikdy nic jiného mi nebylo, a uvítala jsem zanícení a touhu, s kterou jste mi ho poslal. Stavíte mi na oči tělesné, co mi třeba míti na očích duše. A já bídna jsem toho neměla! Prosím vás s velkým zanícením lásky, prostě našeho sladkého Spasitele, aby mi to dal. Oplácím se vám křížem, zvouc vás ke kříži svaté touhy i kříži tělesnému, abyste s pravou a dobrou trpělivostí snášel každou námahu, které by se vám dostalo pro čest Boží a spásu duší. Psal jste mi, ať plním, co jsem započala, i slibuji vám, že seč budu a jak Bůh mi dá k tomu milosti, budu to plniti, vždy totiž budu se modliti k Boží Dobrotě za vás. Odpovíte-li pravou a dokonalou bedlivostí tomu, jenž vás volá s největší láskou, bude

splněna jeho vůle k vám (nebo nehledá, aniž chce co jiného než naše posvěcení), i přání vaše i moje. Doufám, že se tak stane, až se shledáme svázanými sladkým poutem lásky. Dbejte, dbejte, ať napravujete neřest a sázíte ctnost ve svých poddaných s pravou a svatou naukou, jsa jim sám zrcadlem ctností. Nic jiného nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 28

PANU BARNABÁŠI VISKONTIMU,
PÁNU MILÁNSKÉMU.
(PO POSLECH, KTERÉ K NÍ VYSLAL.)

• 4 Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Důstojný otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti účastným Krve Syna Božího jakožto

syna, stvořeného svrchovaným Otcem k obrazu a podobnosti jeho, a otroka vykoupného, abyste kráčet s láskou a svatou bázní Boží. Víte, že kdo nemiluje svého Stvořitele láskou synovskou, nemůže míti podílu na krvi; jest vám tudíž potřebí milovati.

¶ Nejdražší otče, které srdce by bylo tak zatvrzelé a zarputilé, aby nepovolilo, uvažujíc zánícení a lásku, kterou mu věnuje božská Dobrota? Milujte, milujte. Pohledte, že jste byl milován dříve, nežli jste miloval vy; neboť Bůh sám v sobě rozjímaje, zamiloval si krásu svého stvoření, roznícen jsa ohněm nevystihlé lásky své, jediné proto, aby mělo život věčný a radovalo se tomu dobru nekonečnému, jímž Bůh se v sobě radoval. Ó lásko nevystihlá, dobře jsi ukázala tuto lásku. Vždyť člověk pozbyv Milosti smrtelným hříchem, neposlušností, již se dopustil proti tobě, Pane můj, byl ho zbaven. Nuž popatřte, otče, jakého způsobu užila milostivost Ducha Svatého, aby znovu v člo=

věku obnovila Milost. Vizte, že svrchovaná výsost Boží vzala na se služebnost našeho člověčenství, s tak hlubokou ponížeností a pokorou, že by měla býti všecka naše pýcha zahanbena. Styďte se, pošetilí synové Adamovi. Co lze většího viděti, nežli Boha viděti poníženého člověku? ni více ni méně, než jako by člověk měl v moci Boha a nikoli Bůh člověka? a přece člověk sám sebou ani není, co má, má od Boha z milosti a ne z povinnosti. Proto nebude nikoho, kdo by znaje sebe sama, urážel kdy Boha smrtelně, nebo upadl do pýchy pro své postavení nebo svou hodnost nebo své panství. Kdyby celému světu panoval, pokládá se za nic, neboť jest podroben smrti tak jako nejnicotnější tvor, a bláhové rozkoše světa tak pomíjejí a ztrácejí se v něm jako v každém jiném, a nemůže jich udržeti, aby život a zdraví a všecko stvořené větrem nemínulo. Nuže nelze se nám pokládati za pány nižádného panství, jež bychom měli na tomto světě. Nevím, jaké by to

bylo panství, může-li mi býti odňato a není-li ponecháno v mé svobodě. Zdá se mi, že se nemá nazývati ani pokládati jeho pánem, ale spíše správcem, a to jen na čas a nikoli na vždy, pokud se totiž zlíbí sladkému Pánu našemu.

¶ A kdybyste mi řekl: »Nemá zde člověk v tomto životě žádného panství?« odpovídám vám: má, a to nejsladší a nejlíbeznější a nejmocnější nad všechno ostatní, jest to Město duše naší. Ó, jest něco většího a vznešenějšího, než míti město, v němž odpočívá Bůh, jenž jest všelike dobro, v němž sídlí mír, klid a všelike potěšení? A tak pevné jest město to a panství nad ním dokonalé, že ani ďábel ani tvor nám ho nemůže vzíti, nechceteli vy. Nepozbude se ho nikdy, leč smrtelným hříchem. Tehdy se stává nevolníkem a otrokem hříchu, stává se nicotou a ztrácí svou důstojnost. Nikdo nás nemůže přinutiti, bychom se dopustili sebe menšího hříchu, neboť Bůh vložil ano a ne do toho, co jest nejsilnější, totiž do vůle. Řekne-li vůle ano, svým sou-

hlasem, tu chvíli zhřešila, majíc rozkoš a zalíbení ve hříchu: praví-li však ne, raději volí smrt, nežli by urazila Boha a duši svou. Tak nehřeší nikdy, nýbrž střeží město, panuje sobě i celému světu; tropíť si šašky ze světa a ze všech rozkoší jeho, pokládá je za věc porušitelnou, horší lejna. Proto říkají Svatí, že služebníky Božími jsou ti, kdož jsou svobodnými pány a dobyli vítězství. Mnozí dobyli měst a hradů, nezvítězivše však sami nad sebou a nad svými nepřáteli, jimiž jsou svět, tělo a ďábel, nemají, možno říci, pranic. Nuže tedy, otče, držte pevně panství nad městem duše své, bojujte statně s těmi třemi nepřáteli; chopte se dýky nenávisti a lásky, miluje ctnost a nenávidě neřest; rukou svobodné vůle je srazte; a neváhejte. Vždyť ruka jest silná, i dýka jest silná, neb jak bylo řečeno, není, kdo by vám ji mohl vzíti. To asi mínil Pavel, když pravil: »Ani hlad, ani žízeň, ani pronásledování, ani andělé, ani ďáblové neodloučí mne od lásky Boží, nebudu-li chtíti.« Jako by pravil sladký

Pavel: Jako jest nemožno, aby mne bytost andělská odloučila od Boha, tak jest nemožno, aby mne cokoliv přimělo k smrtelnému hříchu, nechci-li já. Bezmocnými se stali tito nepřátelé naši, neboť Beránek bezposkrvny, aby vrátil člověku svobodu a učinil ho svobodným, vydal sebe sama potupné smrti nejsvětějšího kříže. Vizte nevýslovnou lásku, jež smrtí nám dala život; podstoupivši potupy a hany, vrátila nám čest; rukama probodenýma a přikovanýma vyprostila nás z pouta hříchu; srdcem otevřeným nás zbavuje veliké zatvrzelosti, svým svlečením nás odívá, svou krví nás opájí, svou moudrostí přemohla zlobu ďáblovu, bičováním přemohla naše tělo, potupou a pokorou přemohla rozkoše a pýchu světa; umyla nás přehojností Krve své. Nebojme se tudíž praničeho, neboť bezbrannou rukou přemohl naše nepřátele, vrátil nám svobodnou vůli.

¶ Ó sladké Slovo, Synu Boží, ty jsi uložil tuto Krev v tělo svaté Církve, chceš, aby

rukama tvého náměstka bylo nám jí přísluhováno. Dobrota Boží pečuje o potřebnost člověka, jenž každý den ztrácí toto panství nad sebou, uráží svého Tvůrce. Proto ustanovila lék svaté zpovědi, jež má moc jedině Krví Beránkovou. Nedává vám jí jednou, ani dvakrát, ale ustavičně. Proto pošetilec jest, kdo se vzdaluje, nebo kdo jedná proti tomuto náměstku, jenž má klíče Krve Krista ukřižovaného. A kdyby byl i vtěleným ďáblem, nesmím zdvíhati hlavy protiněmu, nýbrž vždycky se pokořovati, žádati Krve skrze milosrdenství, neboť jinak jí nemůžete míti ani býti účasten ovoce Krve. Prosím vás pro lásku Krista ukřižovaného, nejednejte již proti své Hlavě. A nedbejte, když ďábel vám postaví nebo stavěl vám na oči zdání ctnosti, že totiž chcete konati spravedlnost nad špatnými pastýři pro jejich daremnost. Nevěřte ďáblovi; nechtějte konati spravedlnosti v tom, co se vás netýče. Náš Spasitel toho nechce, pravě, že jsou jeho pomazanými; nechce, abyste vy nebo kdo=

koliv jiný konal tuto spravedlnost, neboť chce ji učiniti sám. Ó jak nepřístojno by bylo, aby sluha bral soudci panství z ruky, chtěje konati spravedlnost nad zločincem! bylo by to velmi nechutné, neboť se ho to netýká, a soudce jest ten, jenž ji má konati. A kdybychom řekli: »Soudce jí nekoná, není správně, abych ji konal já?« Nikoliv. Neboť vždycky budu za to ztrestána, právě tak, jako když zabiješ, stihne ortel smrti tebe. Neomluví tě před zákonem tvůj dobrý úmysl, že jsi tak učinil, abys vyhladil zločince ze země. Ani zákon, ani náboženství nežádá, když soudce jest zlý a nekoná spravedlnosti, abys ji konal ty. Proto jen ostav trestání svrchovanému Soudci, jenž nenechá minouti nespravedlností a jiných poklesků, aby nebyly ztrestány na svém místě a ve svůj čas, zvláště v okamžik smrti, kdy mine tento temný život, jakmile uplyne ta chvíle, všeliké dobro jest odměněno a všeliká vina ztrestána. Tak vám pravím, nejdražší otče a bratře v Kristu sladkém Je-

žísí, že Bůh nechce, abyste se vy či kdokoli jiný činili vrchními soudci nad jeho služebníky. On svěřil ten úkol sobě samému (v svém Synu), a ten jej svěřil svému náměstkovi: a kdyby náměstek toho neučinil (jestliť povinen tak činiti, a zlé jest, nečiní-li), musíme pokorně čekati potrestání a nápravy od Svrchovaného soudce, věčného Boha. A kdyby nám byly jimi odňaty naše věci, spíše volme ztratiti věci časné a život tělesný, nežli věci duchovní a život Milosti; neboť ony jsou konečny, Milost Boží však jest nekonečna, dávajíc nám dobro nekonečné, a tak ztratíme-li ji, máme zlo nekonečné. A považte, že dobrý úmysl, který máte, neomluví vás ani před Bohem ani před zákonem božským, nýbrž propadl byste prokletí věčné smrti. Nechci, abyste upadl někdy do tohoto neštěstí. Pravím vám to a prosím vás jménem Krista ukřižovaného, neplete se již do toho. Držte si v pokoji svá města, konaje spravedlnost na svých poddaných, když se kdo proviní; ale nikdy ne na těch,

kteří jsou přísluhovateli té slavné a dra-
hocenné Krve. Jinýma rukama než jejich
nelze vám jí míti, a nemáte-li jí, nedostá-
vá se vám ovoce té Krve, ale byl byste
údem uhnílym, odříznutým od těla svaté
Církve. Nuže dosti již, otče! Chci pokorně,
bychom složili hlavu do klína Krista na
nebi zánícením a láskou, a Krista na zemi
(jehož jest zástupcem) z úcty ke Krvi Kris-
tově, od kteréžto Krve klíče nosí. Komu
otevře, jest otevřena, a komu zamkne, jest
zamčena. On má moc a autoritu, a není,
kdo by mu ji mohl vzíti z rukou, neboť
jest mu dána sladkou Pravdou prvotní.
A považte, že mezi jinými věcmi, které
bývají trestány, co se zvláště protiví Bohu,
jest to, když vidí, že se kdo dotýká jeho
pomazaných, byť si byli jak chtěli špatní.
A nemyslete, poněvadž vidíte, že se Kris-
tus tváří, jako by neviděl v tomto životě,
že potrestání v onom bude menší. Až bude
duše obnažena s těla, tehdy jí ukáže, že
opravdu viděl. Nuže chci, abyste byl věr-
ným synem svaté Církve, koupaje se v

Krvi Krista ukřižovaného. Tehdy budete údem spjatým se svatou Církví, a nikoli uhnílym. Nabudete takové síly a svobody, že ani ďábel ani tvor vám jí nevezme, neboť budete mimo otroctví smrtelného hříchu, vzpoury protisvaté Církvi, stanete se silným silou Milosti, která bude tehdy sídliti ve vás, a budete sjednoceni s Otcem svým. Tak vás prosím, učiňte toto jednocení dokonale a neotálejte již.

¶ Avšak jak se pomstíme na čase, co jste byl mimo? Tu, otče, se mi zdá, že se chystá doba, kdy nám bude možno sladce a roztomile se na něm pomstíti; neboť jako jste vydával své tělo i jmění časné všemu nebezpečství a smrti ve válce s Otcem svým, tak vás nyní pozývám jménem Krista ukřižovaného k pravému a dokonalému míru s dobrotivým Otcem, Kristem na zemi, a k válce proti Nevěřícím, byste se rozhodl dáti tělo i jmění své pro Krista ukřižovaného. Rozhodněte se, neboť patří vám vykonati tuto sladkou pomstu, a jako jste šel proti, tak jděte na pomoc, až

Otec pozdvihne do výše prapor nejsvětějšího kříže, neboť to jest největším přáním a vůlí svatého Otce. Chci, abyste byl náčelníkem, a vyzval a pobídl svatého Otce, aby se brzo vypravil. Vždyť jest velikou hanbou a potupou pro křesťany nechávati v rukou nejhorších Nevěřících, co vším právem jest naše. My však si počínáme jako hloupí a podlého srdce, nevedouce sporu a války leč samí mezi sebou. Jeden se dělí od druhého z nenávisti a zášti tam, kde bychom měli býti spolu spjati poutem božské a nejvřelejší lásky; kteréžto pouto jest tak silné, že drželo Boho člověka probodeného a přikovaného na dřevě nejsvětějšího kříže. Nuže vzhůru, otče, pro lásku Boží roznětte se mi ohněm nejsvětější touhy, chtěje dáti život za Krista ukřižovaného, dáti krev z lásky ke Krvi. Ó, jak blaženou bude duše vaše i moje, ze zánícení, jež chovám pro vaši spásu, uvidím-li vás dávati život za jméno sladkého a dobrého Ježíše! Prosím svrchovanou a věčnou Dobrotu, aby nás učinila

hodnými tak velikého dobrodiní, jako jest dáti život za něho. Nuže běžte zmužile a a konejte nejhrdinnější činy pro Boha, a pro vyvýšení svaté Církve, jako jste konal pro svět a proti ní. Takto jednaje budete mítí účast na Krvi Syna Božího. Odpovězte hlasu a milostivosti Ducha Svatého, jenž vás tak sladce volá, že dává služebníkům Božím úpěnlivě za vás prositi před tváří svou, aby vám dal život Milosti. Považte, otče, že slzami a potem, jež dobrota Boží dala prolévati za vás služebníkům svým, od hlavy až k nohám byste se omyl. Nezhvrdejte jimi a nebudte nevděčen za tak veliké milosti. Vizte, jak vás Bůh miluje, že jazyk váš by toho nedovedl vypověděti, ani srdce pochopiti, aniž oko na to patřiti, jak veliké jsou jeho milosti, jimiž vás chce zahrnouti, jen odhodláte-li se vyrvati město duše své z pórby smrtelného hříchu. Budte vděčen a uznalý, aby nevyschl ve vás pramen zbožnosti. Více nepravím. Budte, budte věren; pokořte se pod mocnou ruku Boží. Milujte .

a bojte se Krista ukřižovaného, skryjte se do ran Krista ukřižovaného, rozhodněte se zemřít za Krista ukřižovaného. Promiňte mé nevědomosti a osobivosti, že se opovažuji mnoho mluvit, ale láska a zá-nícení mé pro spásu vaší duše mne omlu-ví. Zůstávejte ve svatém a sladkém mi-lování Božím.

¶ O tom, zač mne žádal váš služebný, jenž přišel od vás ke mně . . . Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 29.

PANÍ CHOTI BARNABÁŠE VISKONTIHO.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Důstojná matko v Kristu Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v draho-cenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti oděnu rouchem nejvroucnější lásky tak a tako-

vým způsobem, abyste byla oním prostředkem a nástrojem na usmíření svého chotě s Kristem sladkým Ježíšem a s náměstkem jeho, Kristem na zemi. Jsem jista, že bude-li ve vás ctnost lásky, nedá se mysliti, aby choť váš necítil z ní tepla. A tak chce prvotní Pravda, abyste byli dva v jednom duchu a v jednom zanícení a svaté touze. Nesvedli byste však toho nebylo-li by ve vás této lásky.

«Ale řeknete mi:» Poněvadž nemám lásky, a bez lásky toho nedovedu, kterak jí nabýti?« Pravím vám, že láska se nezískává leč láskou. Neboť kdo chce býti milován, nejprve musí milovati, to jest musí míti vůli milovati. Když má již tuto vůli, třeba, aby otevřel oko poznání a uviděl, kde a jak lze nalézt tuto lásku. Sám v sobě člověk ji nalézá. Kterak? Poznává-li, že není; vidí-li, že sám sebou není, tu v záměnu poznává, že od Boha má své bytí, i všelikou milost založenou na tomto bytí, to jest milosti a dary duchovní i časné, jež Bůh nám dává. Neboť kdybychom

nebyli, nemohli bychom dostati žádné milosti. Všecko tudíž má a uvědomuje si, že má z nevystihlé dobroty a lásky Boží. Jakmile si duše uvědomila a uzřela v sobě tak velikou dobrotu svého Tvůrce, povznáší se a dospívá v takovou lásku a touhu, že sebou i světem se všemi jeho rozkošemi pohrdá a si je oškliví. A nedivím se tomu, neboť jest to povahou lásky, že tvor, jakmile zpozoruje, že jest milován, ihned miluje. A když miluje, raději volí smrt, než-li by urazil, koho miluje. Duše sílí v ohni lásky, ježto se viděla tolik milována, vidí-li, že ona jest tím polem a tou skalou, kde byl zatknut praporec nejsvětějšího kříže. Vždyť asi víte, že ani země ani skála nebyly by udržely Slova jednorozného Syna Božího, kdyby láska honebyla držela. Láska tedy, kterou Bůh choval k naší duši, byla onou skalou a oněmi hřeby, jež ho držely.

¶ Nuže toť způsob, jak nalézt lásku. Když jsme našli místo, kde láska sídlí, kterak třeba nám ji milovati? Ó důstojná a nej-

sladší matko, On jest pravidlem a cestou, a není jiné cesty než tato jediná. Jeho cesta, které nás učí a kterou se nám dlužno ubíratí, chceme-li kráčetí světlem a obdržeti život Milosti, toť kráčetí strastmi, potupami, příkořimi, opovržením, posměchem a pronásledováním; těmito strastmi se připodobňovati Kristu ukřižovanému. Onť byl tím Beránkem neposkvrněným, jenž pohrdl bohatstvími, panstvími světa. Jakkoliv byl Bůh a člověk, přece jako pravidlo a cesta naše, učí nás jí, byv zachovatelem zákona a nikoli přestupovačem. Jest pokorný a tichý; nebyloť slyšeti jeho křiku v žádném reptání. Otevřel sám sebe ze štědrosti lásky. Stává se chutnatelem a pojídačem naší spásy, ani sebe nehledaje ani sebe nevida, nýbrž jenom čest Otcovu a dobro tvorů. Nevyhýbá se strastem, nýbrž jde za nimi. Jest něco velkolepého; viděti sladkého a dobrého Ježíše, jenž řídí a pase celý svět, a sám jest v takové bídě a nouzi, že mu není podobna. Jest žebrákem do té míry, že Maria

neměla ani slušného plátna, do něhož by zavinula svého Syna. Posléze umírá nahý na kříži, aby přioděl člověka a zakryl jeho nahotu. Nahým se stal člověk spáchav hřích, ztratil roucho Milosti, i svléká se sebe život a násjím odívá. Pravím, že duše, která nalezne lásku v zánícení ke Kristu ukřižovanému, bude se stydět následovati jí jinou cestou než skrze Krista ukřižovaného, nebude chtít rozkoší ani důstojenství ani okázalostí, nýbrž bude chtít na tomto světě živa býti jako poutnice nebo pucestná, která myslí jen na to, aby došla svého cíle. Ani prospěch, který by ho potkal na cestě, ani protivenství, je-li dobrým poutníkem, nezadrží jej v chůzi, nýbrž kráčí zmužile, z lásky a zánícení, jimiž přilnul k cíli, kterého doufá dojíti.

¶ Tak chci, abyste činila, nejsladší matko a sestro v Kristu sladkém Ježíši. Nechci, abyste se ohlížela na veliká panství, jež máte, ani na veliká bohatství a rozkoše, ani na protivenství a soužení, jež byste viděla přicházeti. Nestrhuj vás rozkoš, ani

vás nestrhuj strast, avšak se srdcem zmu-
žilým běžte touto cestou, libující v ctnosti
a utrpení pro Krista ukřižovaného, jenž
nás tomu tak sladce naučil. Užívejte věci
světa z potřeby přirozenosti a nikoli z ne-
zřízené náklonnosti, neboť by bylo Bohu
velmi nemilé, kdybyste kladla lásku v něco,
co jest méně než vy; nebylo by to nic ji-
ného, než ztratiti svou důstojnost. Tako-
vým se totiž stává tvor, jakým jest to, co
miluje. Miluje-li hřích, hřích je nic, hle, tedy
se stávám ničím. Níže nemohu padnouti.
Hřích pochází jen z toho, že milujeme, co
Bůh nenávidí, a nenávidíme, co Bůh milu-
je: miluje-li tedy člověk pomíjivé věci světa
a sám sebe láskou smyslnou, hřeší, neboť
jest to věc, kterou Bůh nenávidí a tak si
ji oškliví, že za ní chtěl vykonati sprave-
dnost a pomstu na svém těle. Učinil sebe
kovadlinou, na níž zpracoval naše ne-
pravosti. Nuže, jaká to bída a zaslepe-
nost u tvora, nevidí-li, že ho Bůh stvořil
k obrazu a podobenství svému a nad to
obnovil v Milosti (když jí pozbyl smrtel-

ným hříchem), hojností své krve že obnovil tento obraz, a on jest tak slepý, že nechává zanícení a lásky, jež ho učinila velikým svou dobrotou, a oddává se lásce k věcem, které jsou mimo Boha, to jest přenáší náklonnost a lásku mimo něj, a miluje věci stvořené a sama sebe bez něho! Neboť není to určitý stav a rozkoše světské, ani tvorové, kteří jsou zavržitelní, nýbrž náklonnost, již člověk k nim chová, ježto přestupuje touto náklonností sladké přikázání Boží.

¶ Naopak zase když odpoutá lásku a náklonnost od sebe a složí ji všecku v Krista ukřižovaného, nabývá největší dosažitelné důstojnosti, neboť splývá v jedno se svým Tvůrcem. A co může míti lepšího, než-li býti sjednocen v tom, jenž jest všechno dobro? A nemůže přičítati té důstojnosti a toho spojení sobě, nýbrž lásce. Neboť otrokyně, kterou by panovník pojal za choť, byla by vznešenou proto, že jakmile s ním byla spojena, stala se panovnicí, nikoli však sama ze sebe, neboť byla otro-

kyní, nýbrž pro důstojenství panovníkovo. Tak sudte, nejdražší matko v Kristu sladkém Ježíši, že duše v Boha zamilovaná, jež jest služkou a otrokyní vykoupenou Krví Syna Božího, nabývá takové hodnoty, že jí nemůžeme nazývati služkou, nýbrž panovnicí, chotí Panovníka věčného. Souhlasí to úplně se slovem prvotní Pravdy: »Sloužiti Bohu není býti otrokem, nýbrž kralovati.« Také jí to zbavuje otročení hříchu a činí ji svobodnou. Jistě tedy jest silné toto dokonalé spojení, že nehledíc ani na důstojnost jejího stvoření, zdokonaluje tuto prvotní důstojnost bytí, spojením lásky a ctností, totiž spojením s jejím Tvůrcem. Taková duše svlekla člověka starého se sebe a oděla se v nového, Krista sladkého Ježíše. Tehdy jest způsobilá přijmouti a podržeti Milost, která jí v tomto životě dává okoušeti Boha, naposled pak patří naň ve věčném vidění, kde se upokojuje a nabývá dokonalého odpočinku a klidu; neboť jsou splněny její tužby. To jest příčina, že v tomto ži-

votě nemůže míti pokoje, jelikož není ukojena její touha, dokud nedojde věčného spojení s božskou bytností, má jen hlad a touhu, pokud jest poutnicí v tomto životě, touhu jíti přímou cestou a hlad dospěti konce a cíle svého. Touha ta působí, že běží po cestě, kterou kráčel Kristus ukřižovaný, jak bylo prve řečeno. Kdyby totiž neměla lásky k svému cíli, to jest k Bohu, nic by nechtěla věděti o této cestě. Chci tedy, abyste rostla ve svaté a pravé touze a šla touto cestou, která vás dovede k cíli. Vězte, že není chmurná ni temná ni trnitá, nýbrž světlá pravým světlem. A kráčí touto drahou... s Krví svou Ježíš Kristus, jenž jest tím světlem. Není tam trní, jestiž vonná, plná květů a lahodných plodů, pročez, jakmile se člověk přidrží té dráhy a cesty sladké, zakouší takové sladkosti, že by raději volil smrt, nežli by s ní sešel. A byť i bylo viděti na této cestě trní, jímž by se nám jevilo trní mnoha útrap a klamů ďábelských, a svět by se stavěl proti nám s na-

duťou pýchou, pravím, že duše, jež má za= líbení v té cestě, toho nedbá, ale počíná si jako ten, kdo jde k růžovému keři, aby si utrhl růži a trní nechá stát; tak i ona s útrapami a úzkostmi světa: nevšímá si jich a trhá vonnou růži pravé a svaté tr= pělivosti, stavějíc si před oči poznání Krev Beránkovu dávající, která jest na konci této dráhy. Nuže běžte, matko, a běžme všichni věrní křesťané za cílem této krve, po vůni její. Tehdy se v pravdě o= pijeme touto krví, rozpálení a strávení v sladké božské lásce, splyneme s ním v jedno. Budeme si počínati jako opilec, jenž ne= myslí na sebe, nýbrž jen na víno, které pil a které mu ještě zbývá vypítí. Opíjejte se Krví pro Krista ukřižovaného, když ji máte před sebou, nedopouštějte, abyste umírali žízni, neberte jí málo, ale tolik, až byste se opila a zničila sama sebe. Nemilujte sebe pro sebe, nýbrž pro Boha, ani člověka pro člověka, nýbrž jenom pro chválu a slávu jména Božího; aniž milujte Boha pro sebe, pro svůj prospěch, ale milujte Boha pro

Boha, protože jest svrchovaná Dobrota, hoden, aby byl milován. Tehdy láska bude dokonalá a nikoli námezdná. Nebudete moci mysliti na nic než na Krista ukřižovaného, na víno, jež jste pila, to jest na dokonalou lásku, kterou, jak vidíte, Bůh vám dal a ukázal před stvořením světa, zamilovav si vás, prve než jste byla. Neboť kdyby si vás nebyl zamiloval, nebyl by vás stvořil. Ale láska, kterou k vám pojal, vida vás v sobě, přiměla ho, aby vám dal bytí. Tu se tedy probudí vaše myšlenky v této lásce. I pravím, že budete mysliti na to, co jest k pití, to jest čekajíc a toužíc míti a okoušeti věčnou krásu Boží. Nuže našli jsme místo, kde odpočívá láska, a kde ji duše získává, a našli jsme, jakým způsobem se jí třeba chopiti.

¶ Prosím vás tedy pro lásku Krista ukřižovaného, nebudte nedbalá, nýbrž bedlivě spějte na to místo a držte se té cesty prve ukázané. Tak činíc splníte v sobě přání a vůli Boží, jež nehledá aniž chce co jiného než vaše posvěcení, přání mne

ubohé bídnic, plné hříchův a nepravostí, která mám hlad po vaší spáse a chci ji, jak k vůli vám, tak proto, že chci, abyste byla u svého chotě prostřednicí, navádějíc ho k ctnosti a k tomu, aby šel cestou pravdy. Vyzývejte ho a proste, seč jste, aby se snažil býti pravým synem a služebníkem Krista ukřižovaného a poslušným svatého Otce, jenž ho zastupuje, a nebyl již buřičem. Otče a matko nejdražší, buďtež mi spojení v jedné vůli a v jednom duchu. Nevyčkávejte času, neboť čas na vás nečeká. Pomněte, pomněte, že oko Boží jest nad vámi, a není, kdo by se tomu oku mohl skryti. On jest sladký Bůh váš, jenž vás nemá potřebí. Miloval nás dříve, než námi byl milován, sám sebe nám daroval z milosti a ne z povinnosti. Nechci, abyste byla nevděčna za tak velké dobrodiní, ale vděčna a uznalá, opětující milost a dobrotivost Ducha Svatého. Prosím vás, vychovávejte a vzdělávejte i dítky své v bázni Boží. Nedbejte jen o jejich těla, ale o spásu duší. Vězte,

že jich Bůh od vás požádá v den poslední. Více nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Promiňte mé nevědomosti, obtížila-li jsem vás příliš slovy, avšak z hladu a lásky, kterou mám pro vaši spásu, raději bych jednala skutkem než slovy.

¶ Přišel ke mně od vás váš věrný služebník, pověděl mi ústně váš vzkaz, jež jsem přijala velmi povděčně... Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 30.

ABATYŠI KLÁŠTERA SVATÉ MARTY V SIENĚ A SESTŘE MIKU- LÁŠCE Z TÉHOŽ KLÁŠTERA.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Vám, nejmilejší a nejdražší matko a sestro, paní má, a tobě, dcero a sestro Mikuláško, já Kateřina, neuzitečná služebnice Ježíše Krista a vaše, píšu,

a chci vám konati službu, kterou koná sluha pánovi, stále totiž přináší a odnáší. Tak i já chci stále přináseti vás před obličej nejsladšího Spasitele, a tím přinášením, z nevýslovné lásky jeho, dosáhneme milosti, i druhý úkon sluhy plniti, to jest odnáseti, nositi totiž dolů, a tak nabudeme milosti poznání sebe i Boha. Neboť nezdá se mi, že můžeme míti ctnost v náplni Milosti bez přebývání v cele srdce a duše, kdež získáme poklad, jenž jest nám životem, totiž svatou propast poznání Boha i sebe. Z toho svatého poznání, nejdražší sestry, pochází ta nejsvětější nenávisť, která nás sjednocuje v oné svrchované a věčné a prvotní Pravdě; poznáváme-li, že jsme svrchovaná lež a činitelé toho, co není. A tak nenávidíce, volati budeme hlasem srdce, zjevující jeho dobrotu: »Ty jediný jsi Ten, jenž jest dobrý. Ty jsi to moře tiché, z něhož vyvěrají všechny věci, mající bytí.« Avšak co není, není v něm; a toť hřích. Tak pravila svrchovaná Ctnost své jisté služebnici neužitečné:

»Chci, abys byla milovnicí kde jakých věcí, neboť všechny jsou dobré a dokonalé a zasluhují, aby byly milovány, a všechny jsou učiněny ode mne, jenž jsem svrchovaná Dobrota, vyjma hřích. Ten není ve mně, neboť kdyby byl ve mně, nejmilejší dcero má, zasluhoval by, aby byl milován.« Ó lásko nevystihlá! proto chceš, abychom sebe nenáviděli, pro zvrácenost naší vůle, z níž on pochází, totiž hřích, který není v tobě.

¶ Nuže, matko a sestry nejmilejší v Kristu Ježíši, běžme, běžme, běžme mrtvy cestou ctnosti. A řeknete-li mi, jaké hlasy vydáme, — úpějme s Apoštolem pro svou zvrácenou vůli. A co dí zamilované slovo Pavlovo? »Umrtnujte, praví, údy těla svého.« Nepraví však takto o vůli, ale chce, aby byla mrtva a nikoli umrtvena. Ó nejsladší a nejmilejší Lásko, nevím a nevidím nám jiné pomoci nežli tu dýku, kterou jsi ty měl, nejsladší Lásko, v srdci a v duši své; byla to nenávist, kterou jsi měl k hříchu, a láska, kterou jsi měl ke cti

Otcově a naší spáse. O Lásko nejsladší, to byla ta dýka, jež proklala srdce a duši Matčinu. Syn byl bodnut do těla a Matka taktéž, neboť tělo to bylo z ní. Byla ho oprávněna želeť jako svého, neboť z ní vzal to neposkvrněné tělo. Pozoruji, ó ohní lásky, že má s ní i jiné spojení; má tvar těla, a ona jako teplý vosk přijala otisk touhy a lásky po naší spáse pečeti Ducha Svatého, pomocí kteréžto pečeti se vtělilo ono věčné slovo Boží. Ona tedy, jako strom milosrdenství, přijímá do sebe dokonalou duši Synovu, kterážto duše jest raněna a zasažena vůlí Otcovou; a ona jako strom, mající na sobě štěp, jest raněna dýkou nenávisti a lásky. A tak vzrostla nenávist a láska v Matce i Synovi, že Syn běží na smrt z veliké lásky, s níž nám chce dáti život; a takový jest hlad a veliká touha posváté poslušnosti k Otci, že ztratil lásku k sobě a běží na kříž. Totéž činí ta nejsladší a nejdražší Matka, neboť dobrovolně ztrácí lásku k Synovi: nejen že nečiní jako Matka, aby ho odvracela od

smrti, ale chce se učiniti žebřem, a chce, aby umřel. Není to však nic podivného, neboť byla zraněna šípem lásky k naší spáse.

¶ Nejdražší sestry a dcery všechny v Kristu Ježíši, ještě-li jsme posavad nevzplanuly ohněm svaté touhy po Matce i Synu, ať již nevzdorují naše zatvrzelá srdce. O to vás prosím jménem Krista ukřižovaného, ať se rozpustí ten kámen hojností nejvřelejší Krve Syna Božího, která jest tak vřelá, že musí každou tvrdost a studenost srdce rozpustiti. A čím nás rozpustí? Jen tím, co jsme řekli, to jest, že nás rozpustí nenávistí a láskou. A to činí Duch Svatý, když přichází do duše. Pročež poroučím vám a vyzývám vás, dokažte, že chcete tu dýku v sobě. A kdybyste se mne tázaly: »Čím to můžeme dokázati?« odpovídám vám: dvěma věcmi chci abyste to dokazovaly před obličejem Božím. Chci totiž, abyste si nežádaly času po svém způsobu, nýbrž po způsobu Toho, jenž jest, a tak se zbavíte své vůle a odějete

vůli jeho. A jelikož jste mi psaly o své touze, bych přišla k vám, chci, aby byla umírněna hodným jhem Syna Božího. A tak přijmete s uctivostí čas tento i každý jiný, byť byl sebe nepohodlnější, pomyslíce si, že nemůže býti jinak než k našemu dobru. S uctivostí tedy přijímejme každý čas.

¶ Druhá věc, jíž dokážete, že chcete onu dýku v sobě, toť kráčetí se jhem svaté poslušnosti. A zvláště vy, paní, buďte ráda poslušna Boha, snášejíc námahu, kterou na vás vložil, to jest správu svých oveček. A nepřipadej vám trudným, vidíte-li se mnohdykrát stísněnou překážkami, které vám brání věnovati se bližnímu pro čest Boží; neboť tak, vidím, činili svatí učedníci, kteří pohrdali všelikou útěchou duchovní i časnou. O, jakou útěchou bývalo by jim bylo, scházeti se s matkou pokoje Syna Božího a druh s druhem! A přece, oděni svatebním rouchem Mistrovým, vydávali se všeliké námaze a potupě a smrti pro čest Boží a spásu bližního. A tak od-

loučení druh od druhu a tak pohrdající
útěchami a vítající strasti, dobyli života
věčného. Nuže tak chci, abyste i vy činila.
A kdybyste mi řekla: »Ráda bych nebyla
zaměstnána věcmi časnými«, odpovídám
vám, že tak jsou časnými, jak je konáme.
A již jsem vám řekla, že všechno pochází
od svrchované Dobroty; všechno tedy jest
dobré a dokonalé. Nechci tedy, abyste se
pod záminkou věcí časných vyhýbala ná-
maze, ale přeji si, abyste bedlivě a s okem
upřeným k Bohu byla bedlivá, a zvláště
byla bedlivá jejich duší. Neboť, jak dí
svatý Bernard, láska, lichotí=li, nešidí tě,
kárá=li tě, nečiní tak z nenávisti. Nuže
zmužile si počínejte, s ostrostmi i lahod-
nostmi, jak právě třeba v našem stavu. A
nebuďte nedbalou ku kárání chyb, ale ať
jsou malé či velké, dbejte, ať jsou ztrestá-
ny, dle toho, jak kdo unese. Kdo tedy u-
nese jen deset liber, nekladte naň dvacet,
ale vezměte, co sama můžete. A jich pro-
sím jménem toho, jenž stal se nositelem naší
bídy, ať se ohýbají těsnou branou svaté

poslušnosti, aby pýcha jejich vůle nesrazila jim hlavy.

¶ A nebuď vám, nejdražší sestry, obtížným svaté kárání. Ó, kdybyste věděly, jak krušné jest kárání Boží, stíhající duši, jež vyhýbá se kárání v tomto životě! Lépe tedy, aby nedbalosti a nevědomosti naše a nepatrná láska naše k svaté poslušnosti byly trestány káráním v čase konečném, nežli aby se nám dostalo toho krušného kárání v čase nekonečném. Budtež tedy poslušny pro lásku toho nejsladšího a nejrozmilejšího mládence, Syna Božího, jenž byl poslušen až k smrti. A tak budeme mítí onu dýku, odříznouce pro ctnost Boží neřest pýchy; a zakořeníme se ve svaté ctnosti lásky, již budeme dávatí na jevo ctností svaté poslušnosti, kterouž ukazovati budeme ctností svaté pokory.

¶ Nic jiného vám nepravím, než abychom konaly svatou žádost, abychom zachovávaly, o čem jsme mluvily. Kdo jest na cestě, tomu třeba světla, aby nezbloudil cestou. A našla jsem znovu světlo pře-

krásné, je to ona sladká panna Lucie římská, jež dává nám světlo. Avšak oné přesladké zamilované Magdaleny žádejme o ten odpor, jež měla k sobě. Anežka, ovečka tichosti a pokory, dá nám pokoru. Hle tedy, Lucie dá nám světlo, Magdalena nenávisť a lásku, Anežka dá nám oleje pokory. A takto majíce vystrojenu loďku duše své, vypravíme se na návštěvu svatého místa blažené svaté Marty, oné zamilované opatrovnice, jež přijala Krista Člověka a Boha. Jest nyní ubytována v domě Otce Věčného, to jest v bytnosti Boží, a doufám, že pro přehojnost krve Ježíše Krista a pro zásluhy těchto a nejsladší Matky Marie okoušetí a viděti budeme v oné bytnosti a v onom vidění Krista tváří v tvář. Prosím vás, bedlivě se přičiníme, abychom dovršily život pro něho.

✠ Chválen budiž náš sladký Spasitel. Vám, paní, i tobě, dcero a sestro, se poroučím a prosím, poručte mě sestře Augustině a všem ostatním, ať prosí za mne Boha, aby mne vyvedl z cesty nedbalosti, abych běžela

mrtva cestou pravdy. Jiného vám o této věci nic nepravím. Chválen budiž Ježíš Kristus ukřižovaný. Amen.

LIST 31.

PANÍ MITARELLE, CHOTI VIKÁŘ
MOGLIANA, SENÁTORA R. 1373
V SIENĚ.

« Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejmilejší a nejdražší matka v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, neužitečná služebnice Ježíše Krista, poroučím se vám, posilujíc vás v drahocenné Krvi jeho, a přeju si viděti vás před obličejem Božím služebnicí věrnou, abyste totiž byla v té víře, jež dává radost a veselí duši naší. Toť ona sladká víra, kterou nám třeba míti, jak pravil náš Spasitel: »Budete-li míti víru jen jako zrníčko hořčičné a rozkážete-li této hoře, ať se zdvihne, zdvihne se.« V té víře, nejmilejší sestro, prosím vás, setrvejte.

¶ Vzkázala jste mi, že v nehodě, která potkala Senátora (jež vás, zdá se mi, převelice zděsila), nemáte jiné víry a naděje než v modlitby sluhů Božích. Prosím vás tedy jménem Božím a nejsladší Lásky Ježíše, trvejte stále v té sladké a svaté víře. Ó sladká víro, jež dáváš nám život! Budete-li žítí v této svaté víře, nikdy do vašeho srdce nepadne smutek. Pocházíť smutek jen z víry, již skládáme v tvory; neboť tvorové jsou věc mrtvá a prchavá a přicházejí na zmar; a srdce naše nemůže nikdy spočinouti leč v něčem stálém a pevném. Vložíme-li tedy srdce své v tvory, není ve věci pevné. Neboť dnes člověk živ jest a zítra mrtev. Chceme-li tedy míti odpočinek, je třeba, abychom vložili srdce i duši věrou a láskou v Krista ukřižovaného, tehdy uzříme duši svou plnou radostí. Ó, nejsladší Lásko, Ježíši!

¶ Sestro má, nebojte se tvorů. Jak pravil požehnaný Kristus: »Nebojte se lidí, kterým možno zabít jen tělo, ale bojte se mne, který mohu zabít duši i tělo«. Jeho se boj=

me, jenž praví, že nechce smrti hříšníka, ale chce, aby se obrátil a živ byl. O, nevystihlá láska Boží, jež napřed nám hrozíš, že můžeš zabít tělo i duši, a to činíš, abychom se pokořili a žili ve svaté bázní! Ó, té dobroty Boží! aby dala duši radost, praví, že nechce smrti naší, ale abychom živi byli v něm. Tehdy ukážete, nejmilejší sestro, že jste živa, když vůle bude sjednocena a zladěna s vůlí Boží. Ta sladká vůle dá vám víry živé a naděje položené v Boha. ¶ Abyste dala život té svaté víře, dvě věci, prosím vás, mějte na paměti. Předně, že Bůh nemůže chtít než našemu dobru. Aby dal nám to pravé dobro, vydal sám sebe až v potupnou smrt kříže, neboť hříchem byli jsme o dobro připraveni. On sladce pokořil sám sebe, aby vrátil nám Milost a sňal s nás pýchu. Věru, tedy jest pravda, že Bůh nechce než našemu dobru. Druhá věc jest, abyste opravdově věřila, že co nás potkává, ať smrtí či životem, nemocí neb zdravím, bohatstvím či chudobou, nebo ať to jsou bezpráví, jež by na nás páchali

přátelé nebo příbuzní neb kterýkoli tvor, přeju si a žádám, abyste věřila, že jest to dopuštěním a vůlí Boží, a bez jeho vůle ani lístek se stromu nespadne. Proto nejen se toho nebojte, jelikož Bůh dává nám s mírou tolik, co uneseme, a nic více, avšak s uctivostí přijímejme, nejmilejší sestro, považující se za nehodny tak velikého dobra, jakým jest snášení námahy pro Boha. A poněvadž ďábel by nám rád nahnal hodně strachu z nehody, které se hrozíte, chopte se rychle zbraně víry, věříc, že Kristem ukřižovaným budeme osvobozeni. A tak setrváte v nejdokonalejší radosti, věříc, jak jsme pravili, že Bůh nechce nic jiného než naše dobro. Posilujte se Kristem ukřižovaným a nebojte se. Jiného nic vám nepravím, než aby všechny vaše činy byly konány s láskou a bázní Boží. Pomněte, že jest vám zemřítí, a nevíte kdy, a oko Boží jest nad vámi a pozoruje všechny vaše činy. Sladký Bože, dej nám raději smrt, než abychom tebe urazili. Chválen buď Ježíš Kristus.

BRA'TRU JAKUBOVI Z PADUY,
PŘEVOROVÍ KLÁŠTERA OLIVE-
TÁNSKÉHO VE FLORENCII.

✠ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Vám, ctihodný otče v Kristu Ježíši, z úcty k nejsvětější Svátosti, já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, se poroučím v drahocenné Krví Syna Božího, přejíc si vás viděti v pravdě sluhou věrným našemu sladkému Spasiteli, jak on pravil: »Budete-li míti takovou víru jako zrnečko hořčičné a přikážete-li této hoře Zdvihni se, zdvihne se«. A tak se mi to opravdu jeví, nejdražší otče; neboť duše věrná, jež složila všecku svou víru a naději na dřevo nejsvětějšího kříže, kdež nalézáme i Beránka upraženého ohněm božské lásky, nabývá odtud takové víry, že nebude nižádné hory, hory totiž níjakého hříchu, ať pýchy či nevědomosti nebo nedbalosti naší, aby, přikážeme-li jí

s živou vírou mocí onoho nejsvětějšího kříže, aby vůle naše nepohnula horou tou od neřesti k ctnosti, od nedbalosti k pilnosti, od pýchy k dokonalé pravé pokoře, patříc na Boha poníženého k nám lidem. I zdvihne se hora nevědomosti, a staneme se poníženými v pravém a dokonalém poznání sebe samých, a shledáme, my že nejsme, a tak uvidíme, že jsme činiteli toho, co není. Tehdy duše v sobě založená nalézá dobrotu Boží s nejvřelejší láskou, neboť vidí, že ji Bůh miloval v sobě samém ještě, než ji stvořil; a potom když byla uzřela svou bídu a dobrotu Boží k sobě, pojme nenávist k sobě a lásku k sladkému Ježíši.

¶ A ježto vidí, že byla jest v odboji proti Bohu, i když bude činit to dobro, jaké můžeme činiti, bude chtít vykonati na sobě spravedlnost; a nejen že se neuspokojí tímto konáním spravedlnosti na sobě, ale zachtouží, aby tvorové se na něm mstili, přeješ si od nich snášeti bezpráví, trýzně, opovržení a posměch, a nemůže míti zalíbení

v ničem jiném než v utrpení a v snášení námah s dobrou a pravou trpělivostí.

¶ Tehdy zjevuje svou víru živou a nikoliv mrtvou, jakou má, a ukazuje, že srovnal vůli svou s vůlí Boží. A poručil horám, aby se zdvihly, i zdvihly se. A setrval v ctnosti, i stává se rozsuzovatelem svaté vůle Boží, z kteréžto vůle se rodí světlo, že cokoli vidí a cokoli by se mu přihodilo ať od lidí či od ďáblů nebo jakkoliv, nemůže viděti, že by to pocházelo odjinud než z této svaté vůle Boží. A nic oné mysli a oné duši nemůže býti trýzní, žádného času ani stavu nechce si voliti po svém, nýbrž jenom, jak se líbí Dobrotě Boží. Vidí totiž, že Bůh jest svrchovaně dobrý a že nemůže chtíti leč naše dobro a naše posvěcení, jak praví sladké zamilované rčení Pavlovo, že vůle Boží jest, abychom byli v něm posvěcení. Když tedy duše uzřela tak nevýslovnou lásku, že, co Bůh činí a dopouští, dáno jest nám z obzvláštní lásky, vstává s dokonalou horlivostí, aby se oděla a upíala v to lahodné a sladké roucho, jímž se na-

plňuje to sladké slovo žaltáře: »Ókuste a vizte, atd.« A opravdu, nejdražší otče, tak tomu jest, že neokouší-li ho člověk v tomto životě láskou a touhou, nebude mu dáno viděti ho v životě trvalém. Ó, jak blažena bude duše naše, budeme-li ho okoušeti, oděni jsouce v tu svatou a sladkou vůli! Roucho to jest znamením, jímž dáváme Spasiteli svému na jevo lásku, již mu přinášíme. A z lásky roste živá víra, neboť takovou mám víru a naději, jak miluji, a milování, láska totiž božská, rodí dítky ctností živých a nikoliv, mrtvých. Vzhůru tedy, otče, přetvořme srdce i duši svou v této dokonalé a rozpálené a nejžhavější lásce, skryjme se do ran stráveného srdce Syna Božího. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Běžme, běžme, neboť čas jest krátký. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

VELKÉMU OPATOVÍ ŘÁDU OLIVETÁNSKÉHO U SIENY.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. – Nejdražší otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti v nejdokonalejší lásce. Láska ta nehledá věcí svých. Jest svobodná a není otrokyní vlastní smyslnosti; jest obsáhlá a štedrá, rozšiřujíc srdce své láskou k Bohu a milováním svého bližního, proto umí nésti a snášeti chyby tvorů z lásky k Tvůrci, jest soucitná a nikoli krutá, neboť odvrhla od sebe to, co činí člověka krutým, totiž lásku k sobě, proto přijímá vlídně s velikou útrpností bližního svého pro Boha; jest blaholná, mírná a bez hněvivosti; hledá věcí spravedlivých a svatých, a nikoliv nespravedlivých; a jak jich hledá, tak je v sobě zachovává; proto skví se perla spra-

vedlností v jejích prsou. Láska, lichotí=li, nešálí, a kárá=li, nemá nenávisti ani hněvu, ale láskyplně miluje všechny jako syny, ať lichotí či kárá, ať jakkoliv. Jest matkou, jež počíná v duši dítky ctností a rodí je pro čest Boží v bližním svém. Její kojnou jest hluboká pokora. A jaký pokrm dává jí tato její živitelka? Pokrm světla a sebepoznání, světlem tím poznala svou bídu a křehkou smyslnost, příčinu všeliké bídy. Poznáním tím se pokořuje a pojímá nenávist k sobě, a tou živí v sobě oheň božské lásky, poznávajíc nevýslovnou dobrotu Boží, která jest začátek a konec všeho jejího poznání. Nabyvši toho světla a poznání, oblibuje si tento pokrm, ježž Bůh nejvíce miluje, to jest tvorstvo jeho, ježž stvořil k obrazu a podobenství svému; a tak je miloval, že svého jednorozeného Syna vydal na smrt, aby usmířil jeho hněv a vytrhl je z dlouhé války, do níž dostalo se proviněním Adamovým, a aby ve své nejsladší Krví umyl tvář duše, ježž svým proviněním byla všechna zhyzděna. On byl

naším smírem a naším prostředníkem mezi Bohem a námi, vzav na sebe rány spravedlnosti. Byl naším lékařem, jenž přišel uzdravit lidské pokolení, jež leželo nemocno, jak praví slavný apoštol Pavel. Jest naší posilou, dav se nám za pokrm. To sladké Slovo, aby naplnilo poslušnost a vůli Otce svého v tvorstvu, běželo jako zamílované k stolu nejsvětějšího kříže, tam jedlo pokrm duší podstupujíc trýzně, potupy a opovržení a posléze potupnou smrt; otvírajíc tělo své, jež se všech stran vylévalo Krev. To vše ukazuje lásku, kterou má Bůh k člověku; proto duše, jež jest v lásce, oblibuje si pokrm duší a nechce ho již bráti jinak, než ho bral Kristus sladký a dobrý Ježíš, to jest žádá si s ním spolu trpěti, a proto s radostí snáší hlad a žízeň, pohany a opovržení, útrapy od lidí i od ďáblů. Tento Beránek snesl náš nevděk, neustoupiv zpět, jen aby dovršil naše spasení. Pravím, že duše, která jest v lásce, v tom i ve všem ostatním chce se, pokud je jí to možno, připodobňiti jemu a následovati jeho

šlépějí. Slaskavostí přijímá pod křídla svého milosrdenství toho, kdo jí ublížil, vídouc, že Dobrota Boží jí učinila totéž. Jak jest sladká tedy tato matka láska! Jest jaká ctnost, která by nebyla v ní? Nikoliv. Ona není temnotná, jelikož vůdcem jejím jest světlo nejsvětější víry, kteráž jest zornicí oka rozumu, jenž řídí cit k tomu, co má milovati, stavě mu za cíl lásku, kterou Bůh má k němu, a nauku Krista ukřižovaného. Proto cit, jenž světlem uviděl, že jest milován, jest nucen milovati svého Tvůrce, v pravdě, a projevuje to tím, že následuje nauky pravdy. Sluší tedy zajiště povstati ze spánku nedbalosti a nevědomosti a s horlivostí hledati jí v Krvi Krista ukřižovaného, neboť v Krvi se nám představuje ten sladký a milostný oheň. Tímto způsobem získáme život milosti, jiným však nikoliv.

¶ Proto jsem vám pravila, že si vás přeji viděti v nejdokonalejší lásce, kterou má míti každý rozumný tvor v sobě, chce-li okoušeti Boha v životě trvalém. Mnohem

více však jsou povinni jí míti, a jest jí zapotřebí těm, kdo řídí a spravují duše; neboť jest to tak veliké břímě, že kdyby byli zbaveni lásky, nenesli by toho jha bez urážky Boha. Nesmí býti vlažná ani nedokonalá láska představeného, ale dokonalá s největším žářem lásky a touhou po spáse poddaných. A musí v světle rozoznávání uměti dávat každému, kolik unese; laskavě kárati, čině se nemocným s nimi a zároveň lichotě i káraje podle toho, jak žádá spravedlnost a milosrdenství; musí hledati zbloudilé ovečky, a když ji nalezne, vložití si ji na bedra, nesa břemena její na sobě, a radovati se a vystrojiti slavnost nad ovečkou navracenou do ovčince.

¶ K té radosti vás vybízím, nejdražší otče, vůči ovečce vaší, jež tak dlouho byla ve stádě s ostatními; jest to Bratr P., jenž nyní jest mnichem u Svatého Vavřince; a zdá se, že pokořivši se k přijetí metly spravedlnosti, chce se vrátiti do svého ovčince pod poslušnost řádovou a vaši. Více ne-

pravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko!

LIST 34.

PŘEVOROVÍ BRATRŘÍ OLIVETÁNŮ U SIENY.

✠ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejmilejší a nejdražší otče pro úctu k nejsvětější Svátosti, a bratře v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti tím pastýřem dobrým a zmužilým, byste pásal a spravoval s dokonalou bedlivostí ovečky sobě svěřené, uče se od sladkého Mistra pravdy, jenž položil život za nás ovečky, jež jsme byly mimo cestu Milosti. Toho ovšem, nejsladší bratře v Kristu sladkém Ježíši, nemůžete činiti bez Boha, a Boha nemůžeme míti na zemi; avšak vidím tu jeden sladký prostředek: když to=

tiž jste srdce nízkého a malého, chci, aby=ste učinil jako Zacheus, jenž jsa maličký vylezl na strom, aby uviděl Boha. Za tu horlivost si zasloužil toho sladkého slova, řkouce: »Zachee, jdi do domu svého, neboť dnes musím s tebou pojísti.« Tak třeba i nám činiti, jsouce tedy malí, úzkého srdce a nepatrné lásky, vystupme na strom nejsvětějšího kříže. Tam uzříme a dotkneme se Boha; tam nalezneme oheň jeho nevystihlé milosti a lásky, jenž ho poháněl až k potupám kříže, vyzdvihl do výše, vyhladověl a naplnil žízní po cti Otcově a naší spáse.

¶ Vizme tedy našeho sladkého a dobrého Pastýře, jenž dal život svůj s tak lačnou touhou a žhavou láskou, nedbaje svých trýzní ani naší netečnosti a nevděku k tak velikému dobrodiní, ani výčitek Židů, ale jako zamilovaný, poslušný svého Otce s největší uctivostí. Snadno tudíž, budeme-li chtíti, může se na nás vyplniti ono slovo (nestrhuje-li nás naše nedbalost), tím že vystoupíme na strom, jak pověděla slad=

ká ústa Pravdy: »Až budu vyzdvižen do výše, všechno potáhnu k sobě«. A tak opravdu se stává, že duše, jež vystoupila, vidí se řinouti dobrotu a moc Otcovu, kteroužto mocí dal krvi Syna Božího sílu, smývatí naše nepravosti. Tam vidíme poslušnost Krista ukřižovaného, jenž z poslušnosti umírá, a koná tuto poslušnost s takovou touhou, že větší jest mu trýzeň touhy než trýzeň tělesná. Viděti milostivost a oplývající hojnost Ducha Svatého, totiž tu lásku nevýslovnou, jež ho držela přibita na dřevě nejsvětějšího kříže, že ani hřeby ani provaz by ho nebyly mohly udržeti připoutána, kdyby nebylo bývalo pouta Lásky. Bylo by věru z diamantu srdce, jehož tvrdost by nezjihla tak nesmírnou láskou. A opravdu srdce zraněné tímto šípem vzepne se veškerým svým úsilím, a nejen že člověk v sobě jest čist, ale čista jest i duše, pro kterou Bůh všechno učinil. A řekli byste mi: »Já nemohu vystoupiti, neboť jest to velmi vysoko«, pravím vám, že udělal stupně na svém tě-

le. Pozdvihněte náklonnost k nohám Syna Božího a vystupte k srdci, otevřenému a strávenému pro nás, a dospějete k míru jeho úst a stanete se chutnatelem a poji=dačem duší, a tak budete pravým pastý=řem, že dáte život za ovečky své. Hledte, abyste vždy měl oči nad nimi, by neřest byla vykořeněna, a sázejte v nich ctnost.

¶ A posílám vám dvě nových oveček: po=přejte jim útulku cely i studia, jsouť to dvě ovečky, jež užívíte bez námahy, a budou vám velikou radostí a útěchou. Nic jiné=ho vám nepravím. Posilujte se vespolek, ví=žíce se poutem lásky, stoupající na onen strom nejsvětější, kde spočívají plody ctno=stí, uzrálé na těle Syna Božího. Běžte s be=dlivostí. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 35.

BRATŘÍM MIKULÁŠOVI Z GHIDY,
JANOVI ZERRIMU A MIKULÁŠI
JAKUBOVU Z VANNUZZIA, OLI-
VETÁNŮM.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a
sladké Marie. Nejdražší synové v Kristu
sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a
otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši vám v
drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti
následovníky pokorného a neposkvrně-
ného Beránka, kterého nám nyní předsta-
vuje svatá Církev v takové pokoře a něž-
nosti, že každé lidské srdce mělo by z toho
omdlévati a pokořovati a tlumiti svou pý-
chu. Toto pacholátko přišlo, aby nám u-
kázalo cestu a nauku pravdy, neboť hří-
chem Adamovým byla cesta přervána tou
měrou, že nikdo nemohl dojíti cíle života
věčného. Proto Bůh Otec, puzen jsa ohněm
své lásky, poslal nám Slovo jediného Syna
svého, jež přišlo jako vůz ohnivý, zjevujíc

nám oheň nevýslovné lásky a milosrdenství Otce věčného, učí nás nauce pravdy a ukazuje nám cestu lásky, jižto se máme držeti. Proto pravilo: » Já jsem cesta, pravda a život, kdo kráčí skrze mne, nekráčí temnotou, ale dojde světla.« A tak tomu jest, neboť kdo následuje v pravdě cesty této, nabývá odtud života Milosti a kráčí se světlem nejsvětější víry a světlem tím dospívá k věčnému patření na Boha. Kde nás naučilo této nauce to sladké a rozmilé Slovo? Na stolci nejsvětějšího kříže. A tam umylo nám tvář duše naší svou drahocennou Krví. Pravím, že nás naučilo cestě lásky a nauce ctnosti. Ukázalo nám, jak máme milovati, abychom nabyli života. Jsme tedy povinni a zavázáni následovati ho, a kdo ho nenásleduje cestou ctnosti, už tím jej pronásleduje neřestí. Mnozí tedy chtějí pronásledovati a nikoli následovati a nechtějí kráčet za ním, nýbrž před ním, dělajíce si z hola jinou cestu, to jest, chtějíce sloužiti Bohu a míti ctnost bez námahy. Leč klamou se, neboť on jest cesta. Lidé takoví

nejsou silní ani vytrvalí, ale ochabují a v čas boje odhazují zbraň, zbraň totiž pokorné a ustavičné modlitby s rozohněnou láskou, a dýku vůle, která slouží obraně. Dýka ta má dvojí ostří, a to nenávist k neřesti a lásku k ctnosti. A ta síjí rukou s vobodné vůle a vráží do nepřítele. A tak, připraviv se o zbraň, jež odolávala ranám mnoha pokušení, obtíží tělesných a pronásledování lidských, a vydav dýku, jíž se bránil, ostává přemožen a ubit, z čehož neklidí slávu, nýbrž ostudu a zahanbení. A to vše ho potkává, protože nenásleduje učení Slova, ale pronásleduje je, chtěje kráčet jinou cestou nežli šlo Ono. ¶ Nuže dlužno se ho nám držeti a milovati jej upřímně v pravdě, ne z bázně před trestem, jenž stíhá toho, kdo nemiluje, ani z ohledu na prospěch a zalíbení, jež nachází duše v lásce, ale jen proto, že svrchované Dobro zasluhuje, aby bylo námi milováno. Máme ho tudíž milovati, kdybychom ani neměli z toho užitku, a kdybychom i neměli škody nemilující, přece máme mi-

lovati. Tak činil on, neboť miloval nás, aniž byl námi milován, a ne z prospěchu, jehož by semu snad dostalo, ani pro škodu, kterou by snad utrpěl, nemiluje nás; jestli on Bůh náš, jenž nemá nás potřeby; i není mu naše dobro na prospěch a naše zlo není mu na škodu. Jelikož tedy nás miloval pro svou dobrotu, tak i nám jest ho milovati jen pro jeho dobrotu. A prospěch, který nemůžeme přinášeti Bohu, třeba přinášeti bližnímu našemu a milovati ho s láskou; a nezmenšovati lásky k němu pro nějaké bezpráví, které by nám způsobil, ani pro jeho nevděk. Ale budme stálí a vytrvalí v lásce k Bohu i k bližnímu; neboť tak činilo to sladké a rozmilé Slovo, jež nemyslilo na nic jiného než na čest Otcovu a naše spasení; a nepovolilo v chůzi ani v běhu na potupnou smrt kříže pro náš nevděk (viděloť, kterak zhrdáme jeho Krví), ani pro trýzeň nebo potupy, v nichž se vidělo. Proč? Protože jeho základem bylo milovati nás jen pro čest Otcovu a naše spasení.

¶ Toť tedy cesta, již nás naučilo, dávši nám

nauku pokory a poslušnosti, trpělivostí, síly a vytrvalosti. Nenechalť jha poslušnosti, jež přijalo od Otce, ani spásy naší, pro nějakou trýzeň; ale s takovou trpělivostí, že nikdo nezaslechl jeho hlasu v nijakém reptání. Silný a vytrvalý až do posledku, kdy vrátil nevěstu pokolení lidského do rukou Otce Věčného. Vidíte tedy, synové moji, že vám ukázal cestu a vyučil vás nauce. Jest vám tudíž následovati jí zmužile a beze vší bázně otrocké, avšak s bázní svatou, s živou nadějí a vírou, vždyť Bůh nevloží na vás většího břemene, než můžete unést. A s tou vírou třeba odpověděti ďáblu, když by vám naháněl strachu v mysl, říkáje: »Těch bojův a námah řádových a jha poslušnosti, toho ty neseseš«, nebo: »Lépe, abys odešel a žil v lásce obecné. Nebo vstup do jiné řehole, jež by ti byla snadnější než tato, a budeš moci lépe spasiti svou duši.« Nevěřte tomu, ale se světlem víry vytrvejte ve stavu svém až do smrti. Již jste pozdvižení, nejdražší synové, dobrotou Boží z hnísu světa, a

vstoupíli jste do lodičky svaté řehole, byste se plavili tímto bouřlivým mořem pohánění pažemi Řádu a ne svými, s kormidlem svaté poslušnosti, a vztyčen mějte stožár nejsvětějšího kříže. Napněte naň plachtu jeho nejvroucnější lásky, s níž doplujete přístavu spásy, budete-li do ní dunouti větrem svaté touhy, nenávisť a odporem k sobě, pokornou, poslušnou a ustavičnou modlitbou. Pak s tím příznivým větrem a s vytrvalostí se dospěje do přístavu života věčného.

¶ Avšak chraňte se, ať vám kormidlo poslušnosti nevypadne z rukou, neboť rázem byste byli v nebezpečí smrti. Jsem jista, že svlečete-li své srdce ze sebelásky smyslné a budete-li v pravdě oděni Kristem ukřižovaným, milujete ho totiž upřímně bez ohledu na trýzeň neb potěchu, jak bylo řečeno, budete pevně státi v lodce Řádu a držeti se stožáru nejsvětějšího kříže, následující nauk a šlépějí pokorného a neposkvrněného Beránka, zapírajíce a ubíjejíce svou vlastní vůli ochotnou poslušností, by

nikdy neustála pro nějakou námahu, nebo pro nesnesitelné nařízení, avšak stále poslušni jsouce až do smrti. Ó slavná ctnosti, jež neseš s sebou pokoru! Neboť tak jest člověk pokorný, jak je poslušný, a tak poslušný, jako pokorný. Známkou, že poddaný má v sobě tuto poslušnost, jest trpělivost; má-li tuto trpělivost, nenapadne ho zpěčovati se vůli Boží ani vůli představeného, leda by se mu přikazovalo, co by bylo urážkou Boží, toho totiž nesmí poslechnouti, jiného však všeho. Ctnost tato nebývá samotna, když jest dokonalá v duši, nýbrž provází ji světlo víry, založené na pokoře; neboť jinak by nebyla poslušna se statečností a dlouhou vytrvalostí a s drahocennou perlou trpělivosti.

¶ Nuže takto běžte cestou lásky v pravdě, držíce se cesty Slova jednorozeného Syna Božího; a budete následovati nauky jeho, byste byli poslušni, běžíce pro čest Boží a pro spásu svou a bližního k potupné smrti kříže, to jest s úzkostlivou touhou přejíce si trpěti trýzně, ať jakkoliv je Bůh na vás

sešle, ať pokušeními ďáblovými či útrapami tělesnými či křivdami, jež by vám působili tvorové, a všechno budete snášeti z lásky ke Kristu ukřižovanému až do smrti. A nebývejte omrzeli pro nějaký ten boj, jenž by vám nastal, ale povězte to svému představenému. Trpte zmužile a zachovejte vůli, která by nesvolila. Takto neurazíte Boha, ale dočkáte se ovoce svých námah; a tak budete následovat nauky pokorného a neposkvrněného Beránka; neboť jinak byste umdleli a nevytrvali byste ve své chůzi, ale každé hnutí by vás sráželo k zemi. Proto jsem vám pravila, že si vás přeji viděti následovníky pokorného a neposkvrněného Beránka; neboť jiné cesty jsem neznala a neviděla. A tak jest doopravdy; a kdo jiné cesty hledá, bývá oklamán. Pročež zmužile, nejdražší synové, plňte vůli Boží na sobě, a slib, který jste učinili, když jste vyšli z temnot světa a do světla svaté Řehole vstoupili.

† Budiž vám doporučen Jan, byste zaň prosili Boha, aby se vrátil do svého ovčín-

ce. A vezměte si z něho příklad, abyste se pokořili, a netrpte slabosti srdce. – Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 36.

JISTÝM NOVICŮM Z ŘÁDU OLIVETÁNSKÉHO SVATÉ MARIE.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší synové v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti syny poslušnými až k smrti, abyste se učili od Beránka neposkvrněného, jenž byl poslušen Otce až k potupné smrti kříže. Pomyslete, že on jest cestou a pravidlem, jímž se máte vy a každý tvor řídit. Chci, abyste si jej postavili jako cíl před oči své mysli. Uvažte, jak jest poslušné toto Slovo! Nevyhýbá se námaze, kterou trpí od velikého břemene, jež vložil naň Otec, nýbrž běží

s největší toužebností. To ukázal při večeři Svatého Čtvrtku, kdy pravil: »S toužebností jsem toužil slaviti tyto Přesnice s vámi, prve než bych zemřel.« Zamýšlel totiž slaviti přesnice naplnění vůle Otcovy a jeho poslušnosti, proto vida čas takřka dovršený (viděl se u mety, kdy měl přinést své tělo Otci v oběť za nás), raduje se a plesá, a s veselím praví: »S toužebností jsem toužil.« To byly Přesnice, o nichž mluvil, dáti totiž sebe za pokrm a z poslušnosti k Otci přinést v oběť své tělo. Neboť jiné přesnice s učedníky svými často slavil, takových však nikdy. Ó nevystihlá nejsladší a nejvroucnější lásko! ty nemyslíš na trýzně své ani na potupnou smrt svou, neboť kdybys na ně myslel, nešel bys s takovou radostí a nenazýval bys jich přesnicemi. Pomyšlete, synové moji, že tento sladký Beránek jest pravý orel, jenž se nedívá nazpět k zemi svého člověčenství, nýbrž upírá zrak jen na kolo sluneční, na Otce věčného, vidíť v sobě, že jeho vůlí jest, abychom byli v něm posvěcení. Tohoto posvěcení nelze

nabýti pro hřích našeho praotce Adama. Jest tedy třeba, aby tu byl pro nás nějaký prostředek, a aby nám poskytl něco, čím by se tato vůle Boží mohla naplniti. I vidí Slovo, že Otec jeho určil a dal mu za choť pokolení lidské a přikázal mu z poslušnosti, ať nám učiní tím prostředkem svou Krev, aby vůle jeho se na nás naplnila a my Krví byli posvěceni. Nuže to jsou ty sladké Přesnice, jež tento Beránek neposkvrněný slaví, a s největší zaníceností a touhou zároveň plní vůli Otcovu v nás, i zachovává a naplňuje svou poslušnost Ó sladká lásko nevystihlá, ty jsi spojila. a spodobila tvorstvo s Tvůrcem. Učinil, jako se dělá s kamenem, jenž se přitesává ke kameni, aby, když přijde vítr... nechce, by se poškodil, vkládá tam živé vápno hašené vodou. Ty, Slovo Vtělené, založil jsi kámen tvorstva, vštípil jsi jej na jeho Tvůrce, pojitkem jsi nám učinil Krev, do které se namísilo živého vápna božské bytnosti tvým spojením s přirozeností lidskou, uchránil jsi nás mnoha protivných větrů sil-

ných bojů a pokušení a mnoha trýzní a muk, jež nám působí ďábel, tvorové a tělo naše, kteří vesměs jsou našimi odpůrci a zabíjejí naši duši. Vidím, sladká Pravdo prvotní, že Krví, kterou jsi nám dala za pojitko, žeť ta se stala tak silnou, že žádný vítr protivný ji nestrhne. Věřu tedy tvorstvo má důvod, nejsladší Lásko, aby mílovalo jen tebe a nebálo se, byť přišlo na ně jakékoliv mámení.

¶ Tak vás prosím, synové moji v Kristu sladkém Ježíši, nebojte se nikdy, důvěřující v Krev Krista ukřižovaného. Ani pro hnutí a mámení nepovolujte, ani ze strachu, že nebudete moci vytrvati, ani z bázně před námahou, již by vám snad způsobilo snášení poslušnosti a Řádu vašeho, a pro nic z toho, co by se mohlo státi, nikdy se nebojte. Zachovejte jen v sobě dobrou a svatou vůli, kteráž jest téždi pánem, a bodlem svobodného rozhodnutí může ji zbořiti i zachovati podle toho, jak se líbí pánu dobré vůle.

¶ Nuže nechci, abyste se ještě kdy báli; od-

ložte každou bázeň otrockou. Rcete podle sladkého a oblíbeného výroku Pavlova, odpovídající vlažnosti srdce a šalbám ďábelským: »Snášej dnes, duše má. Pro Krista ukřižovaného všechno snesu, neboť touhou a láskou jest ve mně, kdo mne posiluje.« Milujte, milujte, milujte. Opíjejte se Krví toho sladkého Beránka, jenž zpevnil vám tvrz vaší duše, vytrhl ji z otroctví zvrhlého tyrana ďábla, dal vám ji svobodnou a paní, neboť není, kdo by jí mohl vzítí panství, nechce-li ona. – A to dal každému tvorů.

¶ Pozoruji však, že božská Prozřetelnost vás usadila do loďky, abyste neumdleli v moři bouřlivém tohoto temného života, toť svatý a pravý Řád. Loďka ta je řízena jhem svaté a pravé poslušnosti. Považte, jak veliká jest milost, již vám Bůh učinil, znaje slabost vašich paží. Kdo totiž jest ve světě, plaví se po tomto moři svými pažemi, kdo však jest ve svatém Řádě, plaví se pažemi jiných. Je-li opravdově poslušen, netřeba mu vydávati počet ze sebe, nýbrž Řád jej

bude vydávati; neboť zachovával poslušnost svému představenému. Po tom poznám, že následujete Beránka zabitého, budete-li poslušni. Řekla jsem vám již, že chci, abyste se učili od sladkého a dobrého Ježíše, jenž byl poslušen až k smrti a naplnil vůli Otcovu a jeho poslušnost; tak chce Bůh, abyste činili i vy, abyste plnili jeho vůli, zachovávající svůj Řád, majíce jej před sebou jako zrcadlo. Raději voliti smrt nežli přestoupiti kdy poslušnost představeného. Mějte se ovšem na pozoru, kdyby se někdy stalo, (což Bůh svou milostí zmaříž) a představený prikazoval, co by bylo mimo Boha; v tom nesmíte poslechnouti, a ani já toho nechci; neboť se nesluší, aby tvor poslouchal mimo Tvůrce. Ale ve všem jiném rádi vždy poslouvejte. Nemyslete na svou útěchu ani duchovní ani časnou.

¶ To vám pravím, protože někdy ďábel nám ukazuje věci pod rouškou ctnosti a větší zbožnosti. Budeme chtíti místo i čas po svém, říkajíce: »V tom čase a místě mí-

vám více útěchy a pokoje ve své duši«. Poslušnost někdy nebude chtít. Pravím, že chci, a že povinni jste, abyste následovali poslušnosti spíše nežli svých útěch. Pomyšlete si, že jest to skrytý klam, jenž potkává všechny služebníky Boží, že pod záminkou lepšího sloužení Bohu neslouží Bohu. Vězte, že jen vůle to jest, která neslouží a slouží. Máš-li ty, řeholníče, svou vůli, ďábel ti jí nezjeví věcmi hrubými z vnějšku, neboť jsi je již zanechal, opustiv svět, ale vloží ti ji s věcmi duchovními, říká: »Zdá se mi, že jsem u větším pokoji a u větší lásce Boží, jsem-li na tom místě a ne na jiném«. A aby toho dosáhl, vzpírá se poslechnouti, a i když to musí konati, koná to s bolestí. A tak chtěje pokoj, zbavuje se ho. Lépe tedy jest odstraniti vlastní vůli a nic nemysleti na sebe, a jen viděti na sobě plnění vůle Boží a svatého Řádu a plnění poslušnosti svého představeného. Jsem jista, že budete orlíky, učícími se od orla pravého. Lidé světa, kteří se odlučují od vůle svého Tvůrce, počínají si takto: když

Bůh na ně sešle nějaké soužení a pronásledování, říkají: »Já si toho nepřeji, ne tak pro bolest, jako proto, že se mi to zdá příčinou mého odklonu od Boha.« Jsou však na omylu, neboť jest to klamný pocit smyslový, že se obluzením ďábelským vyhýbají utrpení, a více se tu bojí utrpení nežli urážky Boží. S každým tedystavem zkouší ďábel tento klam. Dlužno tudíž zapíratí tuto naši vůli. Lidé světští poslušní zachovávají přikázání Boží, řeholníci mají poslouchati přikázání i rad, jak slíbili svatému Řádu. Nuže vzhůru, synové moji! poslušni až k smrti s pravými a opravdovými ctnostmi. Považte, že, jak budete pokorní, tak budete poslušni, neboť z poslušnosti pramení žíla pokory, a z pokory poslušnost, a obě vycházejí ze zdroje nejvroucnější lásky. Tento zdroj lásky vyvedete z boku Krista ukřižovaného. Tam chci abyste ji našli, majíce tam místo a příbytek. Víte, že řeholník, jenž jest mimo celu, jest mrtev, jako ryba, která jest mimo vodu. Proto vám pravím o cele boku Kristova,

kde naleznete poznání sebe i jeho dobroty.
¶ Nuže vstaňte s největší a roznícenou žádostí: jděte, vstupte a přebývejte v tomto sladkém příbytku, a nebude ďábla ani tvora, jenž by vám mohl vzíti Milost nebo zabránit, byste nedošli svého cíle, vidění a požívání Boha. Nic jiného vám nepravím. Poslouchejte až k smrti, následující Be-ránka, jenž jest cestou a pravidlem. Kou-pejte se v Krvi Krista ukřižovaného, skrý-vejte se do ran Krista ukřižovaného. Zů-stávejte ve svatém a sladkém milování Bo-žím. Milujte se, milujte se vespolek. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 37.

BRATRU MIKULÁŠOVI Z GHIDY,
Z ŘÁDU OLIVETÁNSKÉHO.
(DIKTOVÁN U VYTRŽENÍ.)

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. – Nejdražší synu v Kristu

sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti obyvatelem cely poznání sebe a dobroty Boží k vám, kterážto cela jest příbytkem, ježž nosí člověk s sebou, kamkoliv jde. V té cele nabývá se pravých a skutečných ctností, a zvláště ctnosti pokory a nevroucnější lásky. Neboť poznáním sebe duše se pokořuje, poznávajíc svou nedokonalost, a že není, ale vidí, že bytí své dostala od Boha. Jakmile pak poznává dobrotu svého Tvůrce na sobě, odvděčuje se mu za své bytí a všelikou milost založenou na bytí; a tak nabývá pravé a dokonalé lásky, miluje Boha celým srdcem a celou náklonností a celou duší svou. A když miluje, pojímá takovou nenávist k vlastní smyslnosti, až z nenávisti k sobě jest rád, že Bůh chce a umí ho trestati za jeho nepravosti, buď si to způsobem jakýmkoli. Takový člověk se stává hned trpělivým v každém soužení, ať naň přichází z nitra či z vnějšku. Má-li je totiž z nitra z rozlič-

ných myšlenek, snáší je dobrovolně, pokládá se za nehodna pokoje a klidu myslí, jaký mají jiní sluhové Boží, a pokládá se za hodna utrpení a za nehodna ovoce, jež následuje po utrpení.

¶ Odkud se mu toho dostává? Ze svatého sebepoznání. Kdo poznává sebe, poznává Boha a dobrotu Boží k sobě, a proto miluje. Čím se tu kochá ona duše? Kochá se snášením pro Krista bez viny ukřižovaného, a nedbá pronásledování světa ani utrhaní lidských, ale její rozkoší jest snášeti chyby svého bližního. A snaží se v pravdě nésti obtíže Řádu, a raději by zemřel, nežli by přestoupil jeho poslušnosti; avšak stále jest poddán netoliko představenému, ale i tomu nejnižšímu, který zde jest. Nedomýšlí se totiž nic o sobě a nepokládá se za nic, proto se opravdově poddává každému člověku pro Krista ukřižovaného, ne však poddaností z pohodlí nebo z hříchu, nýbrž z pokory a z lásky k ctnosti. Prchá styku se světem a se světskými osobami, a prchá vzpomínce na příbuzné (neřku-li,

aby se s nimi stýkal) jako jedovatým hadem. Oblíbil si celu a kochá se pěním žalmy s pokornou a ustavičnou modlitbou, a cela se stala mu nebem. A raději bude v cele s trýzněmi a mnoha boji s ďáblem, nežli mimo celu v pokoji a klidu.

¶ Odkud má toto poznání a tuto touhu? Dobyl je a získal v cele sebepoznání; kdyby totiž nebyl prve měl tohoto příbytku nitrné cely, nebyl by zatoužil po cele skutečné a nebyl by si ji zamiloval. Ale že uviděl a poznal v sobě, jak nebezpečno jest pobíhati a zdržovati se mimo celu, proto ji miluje. A věru mnich mimo celu umírá, jako ryba mimo vodu. Ó, jak nebezpečno jest mnichu vycházeti! Jaké sloupy jsme viděli padnouti pobíháním a zdržováním se mimo celu, kromě času povinného a příkazaného. Kdyby to přikazovala poslušnost nebo láska závazná a zřejmá, tím by duše škody neutrpěla, nýbrž lehkomyšlností srdce a bláhovou láskou, kterou někdy nevědomec -- zmámen ďáblem, jenž táhne ho z cely – věnuje svému bližnímu.

Nevidí však, že láska musí myslít nejprve na sebe, že totiž si nesmí sám uškodit vinou, ani činit něco, co by mu bránilo v jeho dokonalosti, pro jakýkoli prospěch, jež by snad mohl prokázati bližnímu svému. Čím to jest, že pobyt mimo celu skutečnou jest mu tak škodliv? Tím, že duše, dříve než vyjde z cely skutečné, vychází z nitrné cely sebepoznání; neboť kdyby nebyla vyšla, byla by poznala svou křehkost, pro kteroužto křehkost se pro ni nehodilo, aby vycházela, nýbrž zůstala by uvnitř. Víte, jaké ovoce přináší toto vycházení? Ovoce smrti, neboť mysl se tím rozptyluje, chápajíc se obcování s lidmi a opouštějíc obcování s anděly.

¶ Vyprazdňuje se mysl ze svatých myšlení na Boha a plní se zálibou v tvorech, mnoha rozmanitými i ničemnými myšlenkami zmenšuje se bedlivost, zbožnost při hodinách a chladne touha v duši. Tím otvírá brány smyslů svých, oko totiž, aby vidělo, co nesluší viděti, uši, aby slyšely, co jest mimo vůli Boží a spásu bližního, jazyk, aby

mluvil slova prázdná a zapomínal mlu-
viti o Bohu. Tím škodí sobě i bližnímu, při-
pravuje ho o modlitbu, neboť v době, kdy
se má zaň modliti, potuluje se, a také o
příklad jej olupuje. Jazyk by tudíž nesta-
čil, aby vypověděl, kolik zla z toho vzni-
ká. A nezpozoruje toho ani, nedbá-li o
sebe, i vyklouzl by ponenáhlu tak, že by
se odloučil od ovčince svatého řádu. Ten
však, kdo zná sebe, vidí toto nebezpečí,
proto utíká do cely a tam plní mysl svou,
objímaje se s křížem, se společností svatých
učitelů, kteří světlem nadpřirozeným jako
opilí mluvili o štědrosti dobroty Boží a své
nicotě, a zamilovali si ctnosti, požívajíce
pokrm cti Boží a spásy duší na stole nej-
světějšího kříže, podstupující utrpení pra-
vou vytrvalostí až do smrti. Nuže v té spo-
lečnosti má zalíbení, a když poslušnost by
mu kázala ven, zdá se mu to krušným, ale
ač jest venku, trvá doma svatou a pravou
žádostí. A v cele se živí Krví a spojuje se
se svrchovaným a nejvyšším Dobrem za-
nícením lásky. Nevyhýbá se ani se nevzpí-

rá práci, ale jako pravý rytíř jest v cele na poli bitevním, bráně se proti nepřátelům dýkou nenávisti a lásky a štítem nejvyšší víry. A nikdy neobrací hlavy vzad, nýbrž s nadějí a se světlem víry vytrvává, až vytrvalostí dobude koruny slávy. Takový člověk získává poklady ctností, leč nezískává aniž kupuje toto zboží v jiném krámě než v poznání sebe, dobroty Boží k sobě, tím poznáním se stal obyvatelem cely duchovní i skutečné, neboť jinak nebyl by jich nikdy nabyt.

¶ Pozorujíc tedy na sobě, že jinak tomu není, pravila jsem, že si přeji viděti vás obyvatelem cely poznání sebe a dobroty Boží k vám. Vězte však, že mimo celu ho nebudete. Proto chci, abyste se rychle vrátil sám do sebe a byl v cele; a pobyt mimo celu ať se vám protiví, leda že by vám jej ukládala poslušnost a krajní potřeba. A jíti mezi lidi budiž vám jako jíti do ohně, a obcování osobami světskými budiž vám jako jed. Utíkejte se však sám do sebe a nezatvrzujte se k duši své. Nejdražší synu,

nechci, abychom ještě dále spali, ale procitněme v poznání sebe, kdež nalezneme Krev pokorného a neposkvrněného Beránka. Jiného nic vám nepravím. Zůstávejte v svatém a sladkém milování Božím. Snažně nás poručte převorovi a všem ostatním. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 38.

PANÍ ANEŽCE, VDOVĚ PO PANU ORSOVI MALAVOLTIM.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. – Nejdražší dcero v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši vám v drahocenné Krvi jeho a přeji si vás viděti založenu na pravé trpělivosti, pozorujíc, že bez trpělivosti nemožno se nám líbiti Bohu. Neboť jako netrpělivost velmi se líbí ďáblovi a vlastní smyslnosti, a neutěší se než v hněvu, nemá-li, co chce smyslnost,

tak zase velmi se protiví Bohu. A protože hněv a netrpělivost jsou dření pýchy, velice se líbí ďáblu. Netrpělivost maří o=voce námahy, zbavuje duši Boha, že začíná okoušeti závdavků pekla, a potom vydává ji věčnému zatracení, neboť v pe=kle hoří zlá zvrácená vůle s hněvem, ne=navistí a netrpělivostí. Hoří a nestravuje se, ale stále se osvěžuje, nikdy totiž v nich neutuchá, a proto pravím, že se nestravu=je. Strávila ovšem a vysušila v jejich duši milost, ale nestravuje se jejich bytí, jak jsme pravili, proto trýzeň jejich trvá věčně. I ří=kají svatí, že zatracenci si žádají smrti a nemohou zemřít, protože duše nikdy ne=umírá. Umírá sice Milosti smrtelným hří=chem, ale neumírá co do bytí. Není žádné neřesti ani hříchu, kterými by se v tomto ži=votě zakoušelo závdavku pekla, jako hně=vem a netrpělivostí. Takový člověk jest v nenávisti s Bohem, oškliví si svého bližní=ho, a nechce a neumí snášeti a trpěti chyb svého bližního. A ať se mu řekne nebo u=činí cokoliv, hned se tím zvětří, a jeho cit

se zmítá hněvem a netrpělivostí jako listí větrem. Sám sobě se stává nesnesitelným, neboť zvrácená vůle stále v něm hlodá, baží po tom, čeho nemůže míti, ocitá se v rozporu s vůlí Boží a s rozumem duše své. A to vše pochází se stromu pýchy, jehož dření jest hněv a netrpělivost. A člověk se stává vtěleným ďáblem, a mnohem hůře jest bojovati s těmito ďábly viditelnými nežli s neviditelnými. Ať tedy dobře se jí varuje každý tvor, mající v sobě rozum.

‡ Ale všimněte si, že jsou dva druhy netrpělivosti. Jest netrpělivost obecná, společná totiž lidem světa, příčinou její bývá nezřízená láska, kterou chovají sami k sobě a k věcem časným, jež milují mimo Boha, že, aby jich nabyli, nedbají, zahubí-li svou duši a vrhnou-li ji do spárů ďáblových. Takovému není pomoci, nepoznají-li sebe, že urazil Boha, a nevytne-li stromu toho tesákem pravé pokory, kterážto pokora živí lásku v duši. Ta pak jest stromem milování, jehož dření jest trpělivost a laskavost k bližnímu. Neboť jako

netrpělivost dokazuje více než každá jiná neřest, že duše jest zbavena Boha – anoť záhy se soudí, když jest tam dřev, že jest tam i strom pýchy -- tak trpělivost dokazuje lépe a dokonaleji než kterákoliv jiná ctnost, že Bůh svou milostí jest v duši. Trpělivost, pravím, založená na stromě lásky, aby totiž z lásky k svému Tvůrci pohrdala světem a milovala křivdu, ať přichází odkudkoliv.

¶ Pravila jsem, že hněv a netrpělivost jsou dvojí: obecné a zvláštní. Promluvili jsme o způsobu obecném, nyní povím o zvláštním, u těch totiž, kteří již opovrhli světem, ale chtějí býti služebníky Krista ukřižovaného svým způsobem, to jest, pokud nalézají v něm zalíbení a útěchu. To proto, že vlastní vůle duchovní není v nich mrtva; proto žádají a dprosují se Boha, by jim dával útěchy a trápení po jejich, a nikoli po svém; a tak se stávají netrpělivými, když se jim stává opak toho, co chce vlastní vůle duchovní. Jest to výhonek pýchy, vyrůstající z opravdové pýchy, jako ze stromu

vyrážívá stranou stromeček, jenž se zdá odloučen od něho, a přece čerpá mizu, kterou žije, právě z toho stromu. Tak i vlastní vůle duše, která by ráda sloužila Bohu po svém; a nemůže-li po svém, upadá v zármutek, a ze zármutku v netrpělivost, a jest nesnesitelný sám sobě, a netěší ho sloužití Bohu ani bližnímu. A přišel-li by kdo k němu o radu nebo pomoc, nedal by mu leda výčitky, a nedovedl by porozuměti jeho bídě. Všecko to pochází z vlastní smyslné vůle duchovní, vyrůstající ze stromu pýchy, jenž byl uťat, ale nebyl vykořeněn. Uťat jest, když již člověk odvrátil žádost svou od světa a přenesl ji na Boha, ale přenesl ji nedokonale, zůstalť dole kořen, i vyhnal bokem odnož; a tak vidíme i ve věcech duchovních. Nedostane-li se mu tedy od Boha útěchy a myslí jeho se zmocní jalovost a suchopár, ihned se znepokojí a zkormoutí v sobě; a pod rouškou ctnosti – ježto se mu zdá, že jest zbaven Boha – stává se bručounem a zákonodárcem Boha. Ale kdyby byl opravdu pokorný, s

pravou nenávistí a poznáním sebe, pokládal by se za nehodna návštěvy, kterou Bůh zavítává do duše, a pokládal by se za hodna bolesti, kterou trpí, vida se zbaven útěchy, nikoli však milosti Boží. Bolest trpí, protože musí pracovati vlastními nástroji, a odtud vůle duchovní cítí bolest pod záminkou, aby neurazila Boha; leč to jest vlastní smyslnost.

¶ Proto duše pokorná, jež s vášnivou láskou svobodně vytrhala kořeny pýchy, zapřela svou vůli, hledajíc stále čest Boží a spásu duší, nedbá bolesti, ale s větší uctivostí snáší mysl neklidnou než klidnou, chovajíc svatou úctu, že Bůh je jí totiž dává a udílí pro její dobro, aby povstala z nedokonalosti a dospěla k dokonalosti. To jest cesta, která k ní dovede, neboť jí poznává lépe svou nedostatečnost a Milost Boží, již v sobě nalézá skrze dobrou vůli, kterou jí Bůh dal, zoškliviv jí smrtelný hřích. Mimo to pozorováním svých chyb a provinění minulých i nynějších pojala nenávist k sobě a lásku k svrchované věčné vů-

li Boží. Proto je snáší s uctivostí a ráda trpí vnitř i zevně, jakkoliv Bůh jí popřává. Jen když může v sobě naplnit slast vůle Boží a přiodít se jí, ze všeho se raduje, a čím více se vidí zbavovanou toho, co miluje, budto útěchy od Boha (jak bylo řečeno) neb od tvorů, tím více se veselí. Neboť často se stává, že duše miluje duchovně, a nenachází-li té útěchy a uspokojení u tvorů těch, jak by si přála, nebo zdá-li se jí, že kdo někoho jiného miluje neb uspokojuje více nežli ji, upadá tím v bolest a rozmrzelost, v reptání na bližního a v křivé souzení, posuzujíc smýšlení a záměry služebníků Božích, a zejména těch, od nichž má utrpení. Tím se stává netrpělivou a myslí, nač nemá myslet, a jazykem mluví, co nemá mluvit. A chce ještě pěstovat takovými bolestmi pošetilou jakousi pokoru, jež má barvu pokory, ale jest výhonkem pýchy, vyražejícím z boku, i říká si: »Nechci se již dávat s nimi do řeči ani se s nimi ostouzeti. Budu zticha a nebudu ani jim ani sobě připravovati bole-

sti.« A žije na zemi v jakémsi zvráceném hněvu. Že jest to hněv, pozorovati jest z hlodů, jež cítí v srdci, a z reptání jazyka. Nesluší jí tedy takto činiti, neboť tak by neodstranila kořání ani by neodřízla postranního výhonku, jež brání duši, aby nedospěla k své dokonalosti, v níž započala. Má však se srdcem svobodným, se svatou nenávisí k sobě a s nyjící touhou po cti Boží a spáse duší a se zanícením pro ctnost v své duši, vrhnouti se k stolu nejsvětějšího kříže a jísti tento pokrm, a hleděti, jak získati ctnost s bolestí a potem, a ne s vlastními potěchami, ni od Boha ni od tvorů, následovati šlépějí a nauky Krista ukřižovaného a říkati sobě s velikou výčitkou: »Nesmíš, duše má, jež jsi údem, kráčetí jinou cestou než hlava tvá. Nemístno jest, aby pod hlavou trním zbodanou byly údy choulostivé.« A kdyby z vlastní křehkosti, a šalbou ďáblovou přikvačili vichrové mnohých hnutí srdce, způsobem právě řečeným nebo jinou cestou, má duše vyskočiti na své svědomí a držeti si rozum

a nedopustiti, aby poklesl, a nebyl ztrestán a vyléčen nenávistí a odporem k sobě samé. A tak vyrve kořen, a odporem k sobě zapudí odpor k bližnímu, bude se více rmoutiti nad nezřízenou citlivostí srdce a myšlenek nežli nad bolestí, které by jí byly údělem od tvorů, nebo nad jiným bezprávím neb nepříjemností, kterou by jí způsobili.

¶ Toť ten sladký a svatý způsob, jehož se drží ti, kdož jsou celí rozžhaveni Kristem; neboť způsobem tím vytrhli kořen zvrácené pýchy a dřeň netrpělivosti, o níž shora jsme pravili, že se velmi líbí ďáblovi, protože jest začátkem a příčinou všeho hříchu, a jak velice se líbí ďáblu, tak se zase velmi protiví Bohu. Protivíť se mu pýcha a líbí se mu pokora. A tak velice se mu zalíbila ctnost pokory Mariiiny, že byl přinucen svou dobrotou darovati jí Slovo jednorozného Syna svého, a ona byla tou sladkou Matkou, jež ho darovala nám. Víte asi, že dokud Maria neprojevila hlasem svého slova pokory a vůle své, řkouc: »Ej=

hle, děvka Páně, staniž mi se podle slova tvého, « Syn Boží se v Ni nevtělil; alesotva to vyřkla, počala v sobě toho sladkého a neposkvrněného Beránka, čímž ukazuje nám ta sladká Pravda prvotní, jak znamenitá jest tato nepatrná ctnost, a kolik získává duše, která s pokorou obětuje a daruje vůli svou Tvůrci. Takto tedy v době útrap a pronásledování, bezpráví, příkoří a potup, jichž se jí dostává od bližního, a bojů vnitřných a zbavení útěch duchovních i časných pocházejících od Tvůrce i tvorů – od Tvůrce ze sladkosti, když uchvátí k sobě cit duše, že se tehdy nezdá, že Bůh jest v duši, takové jsou jejich boje a trýzně; od tvorů pak z obcování a zábavy, anoť se jí zdá, že více miluje nežli jest milována – ve všem tom, jářku, duše dokonalá s pokorou dí: »Pane můj, ejhle děvka tvá. Děj se ve mně podle vůle tvé, a nikoli podle toho, co já chci smyslně.« A tak vydává vůni trpělivosti Tvůrci i tvorstvu i sobě. Zakouší pokoje a klidu mysli; a ve válce nalézá mír, neboť se zprostila

vlastní vůle založené na pýše a přijala v duši svou Milost Boží. A nosí v hrudi myslí své Krista ukřižovaného a libuje si v ranách Krista ukřižovaného a nehledá znáti než Krista ukřižovaného, a jejím ložem jest kříž Krista ukřižovaného. Tam utápí svou vůli a stává se pokornou a poslušnou.

¶ Nenít poslušnosti bez pokory a není pokory bez lásky. A to nalézá na Slově; neboť s poslušností k Otci a s pokorou běží na potupnou smrt kříže, přibíjeje a připoutává se hřebem a poutem lásky a snášeje vše s takovou trpělivostí, že nebyl slyšán jeho žalobný křik. Neboť hřeby nestačily k tomu, aby udržely Bohočlověka přibita a přikována na kříži, kdyby ho láska nebyla držela. Nuže toho, pravím, okouší duše, a proto se nechce kochati jiným než Kristem ukřižovaným. A kdyby jí bylo možno získati ctnosti, uniknouti peklu a nabýti života věčného bez utrpení, a na tomto světě míti potěchy duchovní i časné, nechtěla by jich, ale chce raději bolesti, trpíc až do smrti, nežli jinými pocity do-

jíti života věčného, jen aby se spodobila s Kristem ukřižovaným a byla oděna jeho potupami a bolestmi. Nalezlať stůl neposkvrněného Beránka.

¶ Ó slavná ctnosti! Kdo by se nechtěl tisíckrát vydati na smrt a podstoupiti všechny trýzně, jen aby ji získal? Tys královna, jíž patří všecek svět, ty sídlíš v životě trvalém, neboť když duše tebou oděná ještě jest smrtelná, ty působíš, že zaniceností lásky bydlí s těmi, kteří jsou nesmrtelní.

¶ Když tedy tato ctnost jest tak vynikající a Bohu líbezna a nám a spáse bližního užitečná, povstaňte, nejdražší dcero, ze spánku nedbalosti a nevědomosti, odvrhnouc slabost a křehkost srdce, aby necítilo žalu ani netrpělivosti nad ničím, co na nás Bůh dopustí, a abychom neupadali v netrpělivost obecnou ani zvláštní, jak bylo prve řečeno, ale bychom zmužile, se svobodou srdce a s dokonalou a pravou trpělivostí sloužili našemu sladkému Spasiteli. Jinak činíce, ztratili bychom první ne-

trpělivostí Milost, druhou bychom zmařili své zdokonalení, a nedospěla byste k tomu, k čemu vás Bůh povolal.

• Bůh, zdá se, volá vás k veliké dokonalosti. Pozoruju to z toho, že vás zbavil všech pout, jež by vám v ní mohla překážeti. Neboť podle toho, jak já tomu rozumím, zdá se, že povolal k sobě vaši dcerušku, jež byla posledním poutem z vnějšku. Velmi jsem tomu povděčna, se svatou soustrastí, že Bůh vás osvobodil a ji vyvedl z trápení. Nyní tedy chci, abyste úplně odřízla svou vůli, aby nebyla připjata než ke Kristu ukřižovanému. A tak naplníte vůli svou i přání moje. A proto jsem vám pravila, neznajíc jiné cesty, jíž byste to naplnila, že si vás přeji viděti založenu v pravé a svaté trpělivosti, neboť bez ní bychom nemohli dojít našeho sladkého cíle. Nic jiného nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

P. JAKUBOVI, MNICHU KARTUZI-
ÁNU V KLÁŠTEŘE PONTIGNAN-
SKÉM U SIENY.

‡ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a
sladké Marie. Nejdražší otče a bratře v
Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, slu-
žebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši
vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás
viděti založeným v pravé a svaté trpěli-
vosti. Trpělivost ta ukazuje, jsou-li v duši
ctnosti živé či nikoliv. Trpělivost se neo-
svědčuje leč v čas útrap, bez soužení se ne-
ukáže tato ctnost, neboť kdo není soužen,
tomu netřeba trpělivosti, protože není, kdo
by mu činil bezpráví. Pravím, že trpělivost
ukazuje, jsou-li ctnosti v duši čili nic. Čím
se ukazuje, že tam nejsou? Netrpělivostí.
Chceš viděti, jsou-li ctnosti ještě nedoko-
nalé a živ-li ještě v duši kořen sebelásky?
Pohled naň, jaké ovoce se mu rodí v čas
trápení. Neboť rodí-li se mu ovoce trpě-

livostí, jest to znamením, že kořen vlastní vůle jest mrtev a ctnosti jsou živý, a rodí-li se ovoce netrpělivosti, z toho přejasně patrné, že kořen vlastní vůle jest v něm ještě živ – a proto jest ho cítiti, neboť co jest živo, cítí se, co však jest mrtvo, nikoliv, – a ctnosti se jeví oné duše vzdálenými. ¶ Ale všimněte si, že jest dvojí netrpělivost: jedna působí smrt, protože vychází ze smrti, druhá překáží dokonalosti, protože vychází z nedokonalosti, jako jest dvojí stav základní, v jednom jest život, ve druhém smrt, v těch totiž, kteří jsou ve smrti smrtelného hříchu. V takových, když je stihne soužení a pronásledování od světa, neboť tento život nemine se bez trápení, byť byl člověk v jakémkoliv stavu, – rodí se netrpělivost s nenávisí a odporem k bližnímu, s reptáním na Boha, pokládají za své zlo, co Bůh jím učinil k dobrému a aby je přivedl do stavu Milosti a zbavil je smrti smrtelného hříchu, ale takový, jako nevědomec a ubožák, poněvadž kořen jeho jest mrtev Milosti, plodí mrtvé ovoce ne-

trpělivostí a tímto znamením netrpělivostí dává na jevo smrt, jež jest v jeho duši. Druhá netrpělivost jest ta, o níž pravím, že překáží dokonalosti – a tak tomu věru jest – a ukazuje nedokonalost. A nenapraví-li se v tom, může dojít až tam, že ztratí o-voce své námahy a bude v ustavičné trýzni. Takoví jsou ti, kteří povstali z tem-noty smrtelného hříchu a žijí v Milosti, ale čím to jest? tím, že kořen sebelásky není v nich ještě mrtev, pročez jsou ještě nedokonalí a něžní k sobě; a z něžnosti té mají k sobě útrpnost. Neboť protože se ještě miluje, lituje sebe, a to, co má v sobě (útrpnost k sobě totiž), rád by, aby každý k němu měl. A nenacházeje, že by kdo měl s ním soucit, cítí bol, a tak jeden bol s druhým bolem, to jest bol ze soužení, z nemoci, z nesnáze duševní neb z pronásledování lidského, ať přichází odkudkoliv, sdružený s bolem, který trpí, chtěje, aby jiní měli s ním soucit, přechází v netrpělivost a často i v reptání proti bližnímu a v posuzování, že soudí vůli bližního. Ne-

boť ten často snad i bude mítí s ním soucit, a neprojeví mu ho. A to vše se mustává, že kořen sebelásky není v něm mrtev. Čím se to dokazuje? netrpělivostí, jak jsme pravili. Zplodilať ovoce nedokonalé, ne sice ovoce smrti, neboť povstal z viny smrtelné, ale jakýsi odpor a bol, který mu působí útrapy, i vůči bližnímu, ježto se mu nezdá, že by měl s ním ten soucit, jak by si přál. Toť nedokonalost, překážející vznesené dokonalosti mnicha a jiných řeholníků, kteří zanechali nedokonalého stavu lásky obecné, v níž žijí lidé světští, aby žili v Milosti a špli k velké dokonalosti, kdež jest jim býti zrcadlem poslušnosti a trpělivosti, s vůlí mrtvou a nikoli živou.

¶ Který jazyk by vypověděl, kolik vad z toho vychází? nemyslím, že by to který dovedl. Ale tři hlavní z nich vznikají u toho, kdo neumrtvil své vůle. První jest, že jest nevěřící, a nevěří světlem živé víry, nýbrž zastřel mrakem oko svého rozumu, kdež jest zornice světla víry. A jakmile má tuto základní vadu, že totiž zastře chmu-

rou sebelásky svůj zrak a zatemnil světlo víry, padá ihned do druhé a do třetí, totiž do neposlušnosti, z níž vzejde netrpělivost, a v posuzování, z něhož upadne v repot. A dobře-li si povšimnete, žádná z těchto tří není sama bez druhé. Nelze tedy pochybovati, že dokud kořen sebelásky není v nás mrtev, oko jest zatemněno a všecko ovoce ctností jest nedokonalé, neboť všeliká dokonalost pochází odtud, abychom zabili smyslnou vůli a vrátili život rozumu v sladké vůli Boží.

¶ Je-li tedy živá a nedokonalá, snadno jest neposlušen Boha i představeného. – Vždyť kdyby byl poslušen, snášel by kázeň Boží i představeného s náležitou úctou, ale protože jí není poslušen, nýbrž neposlušen s vůlí živou, upadá v netrpělivost vůči Bohu a v neposlušnost. Jestli vůle Boží, abychom snášeli trpělivě každou kázeň, ať nám ji udílí skrze kohokoliv, a s pravou trpělivostí přijímali ji od něho s tou láskou, s jakou nám ji dává, neboť cokoliv dává nebo dopouští na nás,

jest pro naše posvěcení, pročez s láskou jí dlužno přijímatí. Nečiníce tak, jsme neposlušní jeho a padáme v repot a posuzování, s něžností k sobě, s pýchou a nevěrou, jež chtějí sloužiti Bohu po svém. Neboť kdybychom v pravdě věřili, že všechno, co jest, pochází od Boha, vyjma hřích, a že Bůh nemůže chtítí nic jiného než naše dobro, jež vidíme a jehož okoušíme v Krvi Krista ukřižovaného, – vždyť kdyby byl chtěl něco jiného než naše posvěcení, nebyl by nám dal takého Výkupce, – jářku, kdybychom tomu věřili v pravdě, nebylo by světlo naší víry zatemněno sebeláskou, byli bychom poslušní a přijímali bychom s uctivostí, co nám dává, a považovali bychom to za své dobro, dané nám z lásky, jakž tomu i jest, a nikoli z nenávisti. Ale protože jest v nás nevěra, oddáváme se žalu a jsme netrpělívi v bolestech, které jest nám snášeti, a neposlušní představeného, posuzující vůli jeho a ne vůli Boží v něm. ¶ Neboť začasť představený učiní s dobrým a svatým úmyslem, co učiní vůči pod-

danému, a poddaný nevěřící a neposlušný bude vše míti za opak. Příčinou toho jest jeho pýcha, a že kořen sebelásky není v něm umrtven, neboť kdyby byl mrtev, věděl by, proč vstoupil do Řádu, aby totiž poslouchal upřímně a bez jakéhokoliv zaujetí, jako činí pokorný poslušník. A i kdyby představený byl ďábel, pravý poslušník, cokoliv mu učiní nebo ukládá-li mu sebe těžší poslušnost, přijímá vše trpělivě, soudě, že to vůle Boží vede představeného, aby si takto k němu počínal, buď že toho vyžaduje jeho spása, nebo aby dospěl veliké dokonalosti. Proto přijímá s pokojem a klidem mysli poslušnost a okouší závdavku života věčného v tomto životě. A jelikož má vůli mrtvou a odumřel sobě se světlem víry a pravé poslušnosti, okouší sladkého a milostného ovoce trpělivosti v síle a vytrvalosti až do smrti. Ovoce to ukázalo, že v pravdě povstal z nedokonalosti a dospěl dokonalosti. Jako zase neposlušný dává na jevo své vady netrpělivostí. Odtud vidíme, že se napořád po-

horšuje, leda že by se vše dařilo po jeho, a představený činil, co on chce. Ale činí-li opak, bouří se. Proč? protože jest živ. Neboť kdyby byl mrtev, nepříhodilo by se mu to. Proto jsou takoví i slábi; neboť padne-li jim jen stéblo přes cestu, umdlévají. A přikazuje-li představený, co se mu nelíbí, bouří se.

¶ A je-li nemocen, jest netrpěliv pro něžnost, kterou chová k svému tělu. A často pod záminkou dobra řekne: »Kdybych měl jinou nemoc, lehčeji bych jí snášel. Ale tato nemoc jest cosi skrytého, co není viděti, a proto se mi nevěří, a vadí mi v oficiu i v jiných povinnostech řádoých, že nemohu činiti jako jiní.« I nezdá se, že by tu mohl míti pokoj. Takový člověk při své nedokonalosti a nepatrném světle jest ošálen svou vlastní vášnivostí a ohledem na sebe. Čím se to jeví? Netrpělivostí, která se ho zmocňuje, ježto se mu zdá, jako by jiní neměli s ním soucitu. Chtěl by si voliti čas i místo utrpení po svém. Tak nemá jednati, nýbrž má se pokořiti pod moc-

nou ruku Boží a všechno přijímati s uctí= vostí a činiti, co činiti může. A když ne= může spláceti Bohu officiém a jinými po= vinnými úkony, spláceti trpělivostí. Ne= boť Bůh nežádá na nás více, nežli můžeme činiti.

¶ Ale žádá po nás lásku se svatou touhou, abychoin s trpělivostí snášeli každou bo= lest a trýzeň, a to ať v jakékoli době a na kterémkoli místě, s nenávisť a odporem k vlastní smyslnosti. Neboť tak činí, kdož chtějí býti dokonalí. A takto bude okou= šeti ve svých bolestech v tomto životě ži= vota věčného, a máje bolest, nebude míti bolesti, ale bolest bude mu osvěžením, když pomyslí, že se může připodobniti k potu= pámu Krista ukřižovaného. A nebude chtíti on, služebník, držeti se jiné cesty nežli Pán, proto bude snášeti s uctivostí, koupaje a utápěje se v Krvi Krista ukřižovaného. Kr= ví tou, okouší= li jí duše se zanícením lás= ky, umrtvuje se vůle její. Mrtva= li jest vůle, odňata jest všechna bolest, neboť jedině vůle to jest, která nám bolesti a trýzně činí bo=

lestní, ale mrtva—li jest naše vůle, a jsme—li oděni vůlí Boží, bolest jest nám rozkoší, a rozkoš smyslná pro svatou nenávist k sobě byla by nám trýzní, neboť viděli bychom, že cesta rozkoše není cestou Krista ukřižovaného. Vidí, že i Svatí šli po ní, a vidí, že království nebeské, život věčný se neprodává ani nezískává za rozkoš, nýbrž království Boží nabývá a získává se dobrovolnou chudobou, snášením bolesti s rozkoší a mnohým utrpením; a rozkoš se nám zdá trýzní, jak jsme pravili. Tehdy vůle shodná s vůlí Boží, dostává toho závdavek, a proto jsem pravila, že v tomto životě okouší závdavku života věčného.

¶ Takový člověk pak neupadá do třetí chyby posuzování, že totiž neposuzuje vůli Boží jinak než spravedlivě a s láskou; a vida, že jest od Boha milován, přijímá všechno z lásky. A také neupadá v posuzování vůle lidí ve věci nebo v jakémkoliv jejich počínání na světě, ani pro trápení ani pro křivdy ani pro pronásledování, jež by mu působili slovy neb skutky. Ale sou=

dí se svatou rozvahou, že Bůh to dopouští pro jeho dobro, a že oni to činí, aby jej zkoušeli v ctnosti. Aniž bude kdy souditi sluhů Božích nebo činů některého tvora, byť i určitě viděl zlo, nevidí ho a nemá ho viděti, aby soudil nebo huboval, ale s útrpností je má nositi před Boha, bera chyby bližního na sebe.

¶ Tak tomu chce cit lásky, a nechce, aby se činilo, jak činí nedokonalí, zaslepení ještě láskou k sobě, takže se zdá, jako by žili z posuzování tvorů, a to nejen lidí světských, ale i služebníků Božích, chtějíce jim určovati způsob svůj, a nejdou-li po jejich, horší se na ně. A často pod záminkou útrpnosti vězí v pomluvě. Ten člověk chce Duchu Svatému dávatí zákon, a ani toho nepozoruje. Proč toho nepozoruje? protože jej ďábel obestřel rouškou útrpnosti, jest to však spíše zakořeněná závist a domýšlivost, která se domýšlí, že ví něco více, nežli útrpnost. Vždyť kdyby to byl soucit a horlivost o spásu duší a čest Boží, použil by lásky a vyslovil by se přímo o-

sobám, pro něž trpí, a tak by i získal bližního svého i radoval by se, kdyby byl velikomyslným v pravdě a s pravým osvicením, že vidí rozmanité způsoby a cesty jimiž Bůh vede své služebníky. Tím zjevuje, že jest nejvyšší Dobrota a že má z čeho dávat. Proto pravil Kristus požehnaný : »V domě Otce mého jsou příbytkové mnozí«. A který jazyk by mohl vypovědět, jak rozmanité jsou způsoby a navštívení a dary a milosti Boží, nejen v mnohých tvorech, ale jen v jediné duši? Neboť jako ctnosti jsou rozmanité, třebaš všechny se shodují v lásce, tak jsou přerozmanité způsoby a mravy služebníků Božích. Ne že by ten, kdo má dokonale ctnost lásky, neměl všech ostatních ctností; ale někomu jest vrozena ta ctnost, jinému ona, a na tu základní ctnost přibírá ostatní. Pročež jiné způsoby vidíme na tom, kdo se vyznačuje ctností lásky blíženské a všecek se rozplývá láskou k svému bližnímu, jiný způsob má ten, kdo si osvojil ctnost pokory s hlavou po samotě. V jiném jest spravedlnost;

v jiném jakási svoboda, s živou vírou, že není takřka ničeho, čeho by se bál; v jiných kajícnost, že se věnují zcela umrtvování svého těla; jiný se snaží zabíjeti vlastní vůli pravou a dokonalou poslušností. Nuže tak rozmanité jsou jejich způsoby a mravy, a přece každý běží v ctnosti lásky. Tím jest, že Svatí, kteří jsou v životě věčném, všichni kráčeli cestou lásky, ale rozličnými způsoby, nejsouť si navzájem podobní. A i v přirozenosti andělské jest odlišnost; nejsouť všichni stejní; odtud také mezi jinými rozkošemi, jež duše má v životě věčném, jest ta, že vidí velikost Boží ve Svatých jeho, jak rozmanitými způsoby je odměnil. A ve všech věcech stvořených nacházíme tuto odlišnost, to jest, vidíme je v něčem rozdílnými, neboť nejsou všechny na jeden způsob, třebaž byly učiněny všecky z téhož citu, to jest stvořeny Bohem v téže lásce. To jest ta veliká důstojnost, kterou lze viděti v Bohu, tomu, kdo má světlo a chce jen trochu poznati jeho velebnost, nalezneť ji ve věcech viditelných

i neviditelných, jak bylo řečeno. Jest tedy věru bláhový a pošetilý, kdo by chtěl pořádati tvory po svém a pohoršil by se tím, jenž by nešel podle jeho zdání. Ať tedy neupadá do tohoto třetího souzení, ale ať se raduje a v účtě má způsoby a mravy služebníků Božích, říkáje sám v sobě s pokorou: Díky tobě, Pane, za tolik způsobů a cest, jež popřáváš a vnukáš svým tvorům!

¶ Akdyby zřejmě viděl na služebnících Božích nebo na služebnících světa chybu, ať nese ji s velikou útrpností před Bohem. A možno-li laskavě to říci bližnímu, třeba to říci. Tak činí, kdo jest dokonalý v lásce a pokorný, kdo si nedomýšlí o sobě. Ten jest doopravdy pevný a nepohorší se sám pro bolest, kterou jest mu trpěti, ani na představeném pro těžkou poslušnost, ale poslouchá až do smrti ve všem, vyjma v tom, co by viděl mimo vůli Boží. Neboť co by viděl, že by bylo urážkou Boží, nesmí činiti, ale ostatní vše. A nedává se pohoršiti bližním ani pro bezpráví, které by

mu způsobil, ani pro způsoby a mravy rozličné, které by na nich viděl, ale ze všeho se raduje a získává a čerpá užitek ctností lásky blíženské, jež sídlí v duši jeho. Čím se to jeví? ctností pokory, jež odhalila a zjevila ctnost v dokonalém a nedostatek ctností v nedokonalém tím, že na tomto viděti jest opak, totiž netrpělivost. Jest tedy jistě pravda, že ctnost trpělivosti jest průkaznou známkou, označující člověka dokonalého a nedokonalého.

¶ Vy jste postaven do stavu veliké dokonalosti, pročez máte býti trpěliv způsobem, jak řečeno, koupaje a utápěje vůli vlastní v Krvi Krista ukřižovaného. Neboť jinak byste škodil své dokonalosti, již sloužití jste se zavázal, a tak byste upadl do netrpělivosti druhé, o níž jsme se zmínili. A proto jsem pravila, že si vás přeji viděti založeným na pravé a svaté trpělivosti, abyste se v útrapách radoval a okoušel závdavku života věčného a posléze aby se vám dostalo ovoce vašich útrap. Pročez spočiňte na kříži se sladkým neposkvrně-

ným Beránkem. Nic jiného vám nepravím.
Zůstávejte ve svatém a sladkém milování
Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 40.

JISTÝM DÍVKÁM SIENSKÝM.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a
sladké Marie. – Nejdražší dcery v Kristu
sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a
otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v
drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti
služebnicemi věrnými vašemu Tvůrci a vy-
trvalými, abyste se nikdy pro nic neohlí-
žely nazpět, ani pro štěstí, oddávající se
přílišné radosti, ani pro neštěstí, oddává-
jící se netrpělivosti a hořkosti.

¶ Ale chci, a prosím vás, ať není nic, co
by vám odnímalou svatou touhu a překá-
želo jí. A aby svatá touha ve vás rostla
a neubývalo jí, chci, abyste otevřely oko
rozumu a poznávaly nevýslovnou lásku

Boží k vám, neboť z lásky dal vám jednorozeného Syna svého, a Syn vám dal život svůj s takovým ohněm lásky, že sebe tvrdší srdce musí povoliti ve své tvrdosti. ¶ Nuže tam upřete oko svého rozumu přemýšlejíce a rozjímajíce o ceně Syna Božího, a v Krvi umyjte tvář duše své. Ať vstane a procitne ze spánku nedbalosti; a postarejte se, když vstane, aby se přioděla bělostí čistoty, a srdcem nejvroucnější lásky, již všecku naleznete v Krvi Beránkově. A chci, abyste uvážily, dcery moje, že této čistoty mysli a těla nelze nabýti častým obcováním s tvory ani náklonností a láskou k nim nebo k věcem stvořeným, vně vůle Boží, ani sebeláskou a šetrností k svému tělu, ale získává se mnohou starostlivostí nočních bdění a modliteb, ustavičným pamatováním na svého Tvůrce a stálým uznáváním nevýslovné lásky Boží k nám. —

¶ Když duše způsobem tím nabude čistoty, vidouc, že nemůže Bohu prokázati nižádný užitek, rozšíří lásku na svého bliž-

ního, prokazujíc jemu ten užitek, jehož nemůže prokázati Bohu, navštěvuje nemocné, pomáhá chudým, těší zarmoucené, pláče s plačícími a raduje se s radujícími, to jest pláče s těmi, kteří jsou v pláči nad smrtelným hříchem, majíc s nimi soucit, obětujíc za ně ustavičné modlitby před obličejem Božím; a raduje se s radujícími, jimiž jsou praví služebníci Krista ukřižovaného, a stále si libuje v obcování s nimi. Tak vás prosím, dcery moje, čiňte, a takto budete služebnicemi věrnými a nikoli nevěrnými; a to si přeje duše má na vás viděti. Jiného nic nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

BRATRU TOMÁŠOVI DELLAFONTE, Z ŘÁDU KAZATELŮV, KDYŽ BYLA V KLÁŠTEŘÍKU V SANTO QUIRICO.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Vám, nejmilejší a nejdražší otče duší našich v Kristu Ježíši, Kateřina a Aleksie a všechny naše dcery se poroučejí, přejíce si vás viděti zdravým na duši i na těle, jak se líbí Bohu.

¶ Já Kateřina, neužitečná služebnice Ježíše Krista, vaše dcera nehodná nade všechny vaše dcery, mám jen nepatrný hlad po cti Boží a málo jsem měla na mysli učení, které mi často dal, abych totiž žila odumřelá své zvrácené vůli. Nepodrobovala jsem vůle té s náležitou úctou jhusvaté poslušnosti, jak bych byla měla a mohla. Běda nešťastné duši mé, že jsem neběžela se srdcem zmužilým, objímajíc kříž svého nejsladšího a nejdražšího ženicha,

Krista ukřižovaného, ale usedla jsem z nedbalosti a nevědomosti! Lituji toho tedy a obviňuji se Bohu i vám, nejdražší otče. Prosím vás zbožně, abyste mne rozhřešil a požehnal mně i všem ostatním.

¶ A prosím vás ještě, nejdražší otče, abyste ráčil splniti mé přání, abych vás totiž viděla sjednoceným a přetvořeným v Bohu. Ale toho nemůžeme dosíci, nejsme-li sjednoceni jeho vůlí. Ó nejsladší Dobroto věčná, jež jsi nás naučila způsobu, jak nalézt tvou svatou vůli! A kdybychom se tázali toho nejsladšího a rozmilého Mládence a nejlaskavějšího Otce, odpověděl by nám a řekl by takto: »Chcete-li pocítiti a naléztí oheň mé vůle, hleďte, byste stále přebývali v cele duše své«. Cela ta jest studní, mající v sobě vodu a zemi. Zemí, nejdražší otče, rozumím naši ubohost a poznání, že my samisebou nejsme, ale že bytí své máme od Boha. Ó neocenitelná a planoucí láska! K tomu přistupuje živá voda, to jest pravé poznání jeho sladké a pravé vůle, jež nechce nic jiného, než naše posvě-

cení. Nuže vejděme do hlubiny této studně, neboť tam přebývájíte nezbytně poznáme sebe i dobrotu Boží. Poznávájíte, že nejsme, pohrdáme sebou, pokořujíte se, a vcházíme do srdce spáleného, ztráveného a otevřeného jako okno bez rámu, jež se nikdy nezavírá. A zamíříme-li tam okem svobodné vůle, kterou nám Bůh dá, poznáváme a vidíme, že jeho vůle nechce nic jiného, než naše posvěcení. Lásko, sladká Lásko, otevři, otevři nám paměť, aby pojala a podržela tolikerou dobrotu Boží a pochopila, neboť chápájíte milujeme, milujíce býváme sjednocení a přetvoření milováním matky Lásky; prošli jsme a procházíme branou, jíž jest Kristus ukřižovaný, jakož pravil učedníkům svým: »Přijdu a učiním příbytek s vámi«. A to jest mým přáním, abych vás viděla v tomto příbytku a přerodu. Toho si přeje duše má ve vás zvláště, a ve všech ostatních. Prosím vás tedy, byste byl přibit a přikován na kříži. † Vzkázal jste mi, že jste byl u těla svaté Anežky, a že jste nás doporučil jí a všem

jejím dcerám, byla jsem tím velmi potěšena. A jelikož pravíte, že nemáte touhy vrátiti se a nevíte proč, pravím, že dvojí může býti toho příčina. Jedna, že duše, jsouc mocně sjednocena a přetvořena v Bohu, zapomíná sebe a tvorstva; druhá, když někdo by byl držán na místě, jež by mohlo býti příčinou návratu do vlastního nitra. Jsou-li tyto příčiny u vás, jest mi to největším potěšením, neboť ničeho jiného si duše má na vás nepřeje: třeba jsem někdy myslila a myslím, že má bída a nevědomost jest příčinou toho času, jenž miji. Myslím, že nevýslovná láska Boží chce ztrestati a napraviti mou nepravost. A to činí z obzvláštní milosti, abych sebe poznala.

‡ Máte, tuším, úmysl jíti někam jinam; i zdálo se mi, že byste neměl nyní odcházeti. Přece však splniž se vůle Boží a vaše. Dejž vám Bůh, byste dosáhl toho nejlepšího v tomto i ve všech ostatních dílech, aby to bylo ctí Boží a dobrem duše vaší. Chválen buď Ježíš Kristus ukřižovaný. Porou-

čím vám vaši Kateřinu, Aleksie se vám velmi vřele poroučí, byste se za ní modlil a požehnal jí jménem Krista ukřižovaného. A prostě Boha za Johannu Pazzovu a za Kateřinu, služebnici a otrokyni vykoupnou Krví Syna Božího. Promiňte mi, mluvila-li jsem slova domýšlivá. Bůh vás sžehni láskou. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 42.

NERIMU DI LANDOCCIO.

† Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. – Nejdražší synu v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši tobě v jeho drahocenné Krvi, přejíc si tě viděti v dokonalém světle a poznání pravdy věčné, aby všechny skutky tvoje byly konány se světlem a rozeznáním: neboť bez světla všechno by se konalo ve tmě. A světla toho nebudeš dokonale míti, nezabavíš-li se

s odporem chmury lásky k sobě samému. Nuže přičiňuj se s velkým úsilím, abys ztratil sám sebe a tak mohl získati světlo, a aby všechno tvoje mínění bylo utopeno v mínění a chtění sladké Dobroty Boží. Více nepravím. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 43.

PANU KRIŠTOFU DI GANO GUIDINI.

✠ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Vám, nejmilejší a nejdražší bratře a synu v Kristu Ježíši, já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši vám v drahocenné Krvi Syna Božího, přejíc si vás viděti jedním z těch pravých synů, dokonávajícím a plnícím stále dílo, o němž vám mluví ten pravý Otec nebeský, an dí: »Kdo neopustí otce, matky, sester a bratří a sám sebe, není mne ho=

den«. Patrně tedy chce, abychom je opustili. Nezdá se však, že tkví v myslí naší vůle zachovávat ta slova, pod záminkou a výmluvou, že bych si z toho dělala svědomí, kdybych ji opustila. Svědomí takové pochází spíše od ďábla než od Boha, aby vás zdrželo od stavu dokonalého, do něhož vás patrně Duch Svatý volá. A řeknete-li mi: »Bůh mi poroučí, abych jich poslouchal,« – ovšem, pokud vás neodvádějí od cesty Boží, ale překáží-li nám v ní, musíme kráčet přes jejich těla a následovati pravého Otce s praporem nejsvětějšího kříže.

¶ Ach, sladký bratře v Kristu Ježíši, velmi mne mrzí, že se vzpíráš a že nechápeš toho ctihodného stavu. Zdá se mi, že bys si měl spíše svědomí dělati z toho, že ji neopustíš, než kdybys ji opustil. Ale když jest tomu tak, prosím svrchovanou a věčnou Pravdu, aby ti držela svou nejsvětější ruku nad hlavou a řídila tě v ten stav, který by se jí nejvíce líbil. Prosím tě, měj v každém stavu a ve všech svých dílech zrak u-

přený na Boha, hledaje vždycky jeho cti a spásy tvorstva, a nikdy ať ti nesejde s myslí cena Krve Beránkovy, zaplacená za nás s tak velikým ohněm lásky.

¶ Co se týče nevěsty, odpovídám vám, že se nehrubě ráda do toho pletu, protože to náleží více světským lidem než mně. Přece však nelze mi odepřítí vaší žádosti. Uvá-živši povahu všech tří, – všechny jsou dobré. Neohlížíte-li se na to, že měla již jiného chotě, učiňte si tak, když se již chcete plést do toho zlého a zkaženého světa. Nepojmete-li té, vezměte si dceru Františka Ventury di Camporeggi. Jiného nic nepravím. Prosím svrchovanou a věčnou Lásku, aby vám dala, co by bylo k větší její cti a spáse vaší; kéž sešle na vás oba plnost své Milosti a své svrchované a věčné požehnání. Zůstávejte ve svatém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 44.

PANU ANTONIOVI DI CIOLO.

‡ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. – Nejdražší synu v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši vám v jeho drahocenné Krvi, přejíc si vás viděti sjednocena svatou touhou v našem sladkém Spasiteli, neboť jinak bychom nemohli opovrhovati světem ani dojíti dokonalé čistoty tím, že mysl a tělo své zachováme ve stavu zdrženlivosti. Neboť duše, jež se nepřibližuje Bohu a nesjednocuje se v něm zanícením lásky, nezbytně se spojuje stvo=ry mimo Boha a s rozkošemi a zálibami a stavy světa, protože duši nemožno žíti bez lásky, bude milovati buď Boha nebo svět. A duše vždycky se spojuje s tím, co milu=je, a přetvořuje se v to, neboť vždy přejímá něco z toho, co je v předmětu, který miluje. Miluje-li svět, ve světě nemá leč bolest, neboť pro hřích plodí hloží a trní

velikých hořkostí. Tělo naše neposkytuje nic jiného než hnus a jed hříchu a zkázy; takže zpravuje-li se duše vůlí těla a náruživostí smyslné, přijímá tím jed, jenž ji otráví takovým způsobem, že ji usmrtí odnětím života milosti, a ona upadne do viny smrtelného hříchu. Jiného nic nemůže se jí dostat od takovéto lásky. Stále žije v zármutku a jest nesnesitelný sám sobě, neboť Bůh dopustil, aby nezřízená náklonnost byla sama sobě nesnesitelnou.

¶ A naopak náklonnost řízená sladkou vůlí Boha, sjednocená s ním zaníceností lásky, dává duši z toho, co má v sobě. Bůh jest svrchovaná a věčná sladkost, a jeho služebníci pociťují proto takovou rozkoš ve věcech hořkých a trudných, že když Bůh v ní sídlí svou milostí, jest nasycena a pokojna, neboť ničím se nenasytí leč Bohem, protože jest větší než ona, a ona jest větší všech věcí stvořených. Co totiž Bůh stvořil, stvořil, aby sloužilo člověku, a člověka pro sebe, aby ho miloval celým srdcem a celým svým zanícením sloužil mu vpravdě.

A proto tyto věci světa nemohou nasytiti člověka, že jsou méně než on. Má tedy pokoj a odpočinek, když jest v něm, jeho srdce se šíří tak, že do něho pojímá citem lásky každého tvora, obdařeného rozumem. Mimo to se snaží jím sloužiti, pomáhá svému bližnímu, ukazuje na něm svou lásku k Stvořiteli.

¶ Protože Bůh jest svrchovaná a věčná čistota, duše i tělo stávají se jí účastnými, spojí-li se s ním, když člověk zachovává mysl a tělo své v dokonalé čistotě a volí raději smrt, nežli aby potřísnil a pošpinil mysl a tělo své nečistotou. Ne že by člověk mohl zadržeti myšlenky srdce nebo často i hnutí těla, ale hnutí a myšlení nepošpiňují duše, nýbrž vůle, když vědomě svolí k své křehkosti a k myšlením srdce. Pakli však nesvolí, nedopouští se viny, ale má zásluhu, klada svatý odpor, dobýváje vždy z tohoto trní vonnou růži dokonalé čistoty. Dospíváť takto k většímu sebepoznání a se svatou nenávistí povstává proti vlastní křehkosti, a s láskou se utíká ke Kristu

ukřižovanému s pokornými ustavičnými modlitbami, vida, že mu nelze z tolikerých zel jinak vyváznouti. A již jsme pravili, že čím více se k němu blíží, tím více jest účastným jeho čistoty. Není tedy pochyby, že boji těmi získává nejčistší růži. To jest ten lék proti bídnému hříchu slabého a křehkého těla a všeliké jiné tíže hříchu, abychom se blížili k Bohu a spodobovali se s ním horoucností lásky.

‡ A nečekejme času, nejmilejší synu, po= něvadž jest krátký a nečeká na nás, ne= čekejme ani my naň. Jest zcela jisto, že člověk by chtěl spáti v toliké slepotě a ne= probudití se z toho spánku. Ale jest vel= mi pravda, že procitnouti bychom nemohli, ani dospěti k tomuto sjednocení, bez svět= la. Dlužno nám poznávati světlem nejsvětější víry bídu a vinu naši, a zrak očištěný upíratí na nevýslovnou lásku Boží k nám, kterou nám dal na jevo Slovem jednoro= rozeného Syna svého, a Syn nám ji pro= jevil svou Krví, prolitou s tak velikým o= hněm lásky, běžev jako zamilovaný k po=

tupné smrti nejsvětějšího kříže. A mohla by se zdržeti duše, vidouc se tak milována, aby nemilovala? Nemohla.

¶ Nejdražšísynu, nevzdaľujte se toho světla, ale usilovně rozptyľujte chmuru vlastní sebelásky, a s živou vírou zírejte na neposkvrněného a vykrváceného Beránka, jenž vás s takovou láskou volá. A odpovídaje mu, dojdete tohoto dokonalého sjednocení; jsa sjednocen, pocítíte vůni dokonalé čistoty. Velmi dobré jest proti této neřesti rozjímati o důstojnosti, jíž nabyla naše duše i bědné tělo spojením Boha s člověkem, spojením přirozenosti božské s naší přirozeností lidskou. Duše se zastydí, a bude jí to uzdou, aby se nevydávala v tak velikou bídu, vidouc se povýšena nade všechny kůry andělů. Když vaše mysl i touha se tak sladce povznese, tím ztratí se hnis neřesti.

¶ Také dlužno kázniti naše tělo a umrtvovati je bděním a pokornou ustavičnou modlitbou, a upínati se ke stromu nejsvětějšího kříže, vystříhati se co možná nej-

více obcování s těmi, kteří žijí nevázaně. A nepochybujte, že Bůh vám učiní největší milost, jen když budete úsilně přetínati a neustanete rozvazovati. Spořádejte hbitě všechny svoje činy. Běžte se sladkou a láskyplnou touhou pod jeho svaté poslušnosti, jí ubijete vůli a umrtvíte tělo, jí okusíte závdavku života věčného. A nezdějž se vám to namáhavým, neboť ná-maha se obrátí v největší rozkoš. Jsem jista, že učiníte-li si v zanícení lásky příbytek u sladkého a dobrého Ježíše, vykonáte to, jinak nikoliv.

¶ Proto jsem pravila, že si vás přeji viděti sjednocena zanícením lásky v našem Spasiteli, abyste nabyl pravé čistoty a zmařil náruživost, jež vám působí takovou trýzeň. Nepochybují, že učiníte-li tak, zbavíte se jí, alespoň že by vůle raději zemřela, nežli by chtěla Boha uraziti. Koupejte se v Krvi Krista ukřižovaného a započněte život nový, s nadějí, že naše viny se stráví v krvi a ohni lásky. A já chci vzíti vaše viny, rozpustiti je slzami a modlitba-

mi v ohni božské lásky; a chci nésti pokání za vás. Jen za to vás prosím a k tomu vás vyzývám, abyste se brzy oprostil od světa a dal mu ruče kopanec. Neboť kdybyste nedal jemu, dal by velmi čile on vám. Ne= kladte odporu Duchu Svatému, jenž vás volá. Jiného nic nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 45.

FRANTIŠKOVI Z PÁNŮ VANNI MALAVOLTI V SIENĚ.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší a přenejdražší sy= nu v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši tobě v drahocenné Krvi jeho, přejíc si tě dostatí zase do ovčince i s tvými druhy; a zdá se mi, jako by tě ďábel tak od ně= ho odvedl, že ti jej nelze opět nalézti. Já

ubohá matka hledám tě a posílám pro te-
 be, neboť ráda bych si tě položila na be-
 dra hořkosti a soucitu, jež chovám k duši
 tvé. Otevři tedy, nejdražší synu, oko ro-
 zumu a pozdvihni je z temnoty; uznej svou
 vinu, nikoliv se zmatkem v mysli, ale s po-
 znáním sebe a s nadějí v dobrotu Boží. Vi-
 díš, že jsi bídně promrhal statek Milosti,
 který ti dal tvůj Otec nebeský. Učiň tedy
 jako onen marnotratný syn, jenž promr-
 hal svůj statek jsa živ špatně; ale když se
 octl v nouzi, uznal svou chybu a utekl se
 k otci o milosrdenství. Tak učiň i ty, ne-
 boť jsi zchudl a jsi v bídě, a duše tvá u-
 mírá hladem. Utec se tedy k Otci o milo-
 srdenství, neboť ujme se tě, a nepohrdne
 tvou žádostí, vyvěrající z hořkosti nad spá-
 chaným hříchem, nýbrž splní ji sladce.

¶ Ach, běda, kde jsou sladké žádosti tvé?
 Já nešťastná jsem shledala, že ďábel se
 zmocnil duše i svaté touhy tvé. Svět a jeho
 služebníci nastražili ti léčky svými nezří-
 zenými zálibami a rozkošemi. Vstaň tedy
 a vezmi lék! A nespí již! Potěš mou duši,

nebuď tak krutý ke své spáse a nedělej drahoty se svým příchodem. Nedej se klamati od ďábla, ani strachem ani studem. Přetrhni ten uzel; přijď, přijď, nejdražší synu. Mohu tě věru nazývati drahým; tolik slzí a potu a mnoho hořkostí mne stojíš. Nuže přijď a uchyl se do svého ovčince. Omlouvám se před Bohem, že více nemohu. A chtějíc, abys přišel, abys tu byl, nežádám od tebe nic jiného, než abys činil vůli Boží. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 46.

NERRIMU DI LANDOCCIO.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. – Nejdražší synu v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši tobě v drahocenné Krvi jeho, přejíc si, abych tě viděla užívatí světla, které ti Bůh dal, tak,

aby v tobě rostlo dokonalé světlo. Neboť bez dokonalého světla nemohli bychom dojíti pravdy, ani jí milovati, ani se jí odívati; a kdybychom se jí nepřioděli, ono původní světlo obrátilo by se nám v tmu. Proto nám třeba dojíti dokonalého světla, neboť k tomu nás Bůh vyvolil. Chci tedy, abys s všelikou pílí obrátil a upřel své oko na pravdu a na propast lásky Boží, a tím nabudeš dokonalého světla nadpřirozeného a nabudeš nejdokonalejší lásky k svému Tvůrci a milování bližního; a tak se na tobě splní vůle Boží i žádost má. Více nepravím. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 47.

PETRU DI GIOVANNI VENTURE
ZE SIENY.

† Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. – Nejdražší synu v Kristu

sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši tobě v drahocenné Krvi jeho, přejíci si tě viděti vytrvalým v každé ctnosti, neboť bez vytrvalosti bys nezískal koruny slávy, které se dostává pravým bojovníkům. Ale řekneš mi: »Kde nabudu té vytrvalosti?« Odpovídám ti, že na tolik slouží tvor tvoru, kolik jej miluje, více nikoliv, a tak ochabuje v službě, jak ochabuje láska, a tak miluje, jak se vidí milován. Vidíš tedy, že láska pochází odtud, že se člověk vidí milován, a láska tě činí vytrvalým. Jakou měrou otevřeš oko rozumu, abys pohleděl na oheň a propast nevystihlé lásky Boží k tobě, kterou ti ukázal skrze Slovo svého Syna, tou měrou budeš dohnán láskou, abys jej miloval v pravdě celým srdcem a celým zanícením a všemi svými silami, zcela svobodně, upřímně a čistě, beze všeho ohledu na svůj vlastní úspěch. Vidíš, že Bůh tě miluje pro tvé dobro a nikoli pro své, neboť on jest náš Bůh, který nás nepotřebuje, tak i ty a každý rozumný tvor

musí milovati Boha pro Boha, protože je svrchovaná a věčná dobrota, a nikoli pro vlastní prospěch; a bližního skrze něho a pro něho. Když tedy jsi učinil počátek, základ zánícením lásky, ihned začíná sloužití nástrojem ctností. Světlem a láskou tedy nabudeš ctnosti a vytrváš v ní.

¶ Ale měj na zřeteli, že máš nejen viděti, kterak jsi od Boha milován, nýbrž také viděti svou vinu a nevděčnost a ve svatém sebepoznání ještě ztížití vinu, abys nezapomínal nepatrné ctnosti pravé pokory, a aby ses nedomýšlel o sobě a neupadal do zalíbení v sobě. Víš, jak nám nutno poznávati a zveličovati naše viny, abychom zachovali a rozhojnili život Milosti v duši? Jako nám třeba pokrmu tělesného, abychom uchovali život v těle. Zaplaš tedy chmuru své sebelásky, aby nebránila světlu, jímž nabudeš toho dokonalého poznání a poznáním lásky a nenávisti; a v lásce nalezněš ctnost vytrvalosti, a tak splníš vůli Boží a touhu mou na sobě. Vůle a touha ta jest, viděti tě růsti a vytrvá-

vati až do smrti v pravých a skutečných ctnostech.

¶ A hled', abys nedůvěřoval sám v sebe, důvěra taková jest jemný kouř domýšlivosti, vycházející ze sebelásky. Neboť hned bys poklesl na mysli a obracel hlavu vzad a díval se na to, co zoráno. Jako totiž láska k Bohu, získaná sebepoznáním s pravou pokorou, činí tě vytrvalým v ctnosti, tak sebeláska s domýšlivostí, jež působí, že spoléháš na sebe, jak bylo řečeno, zbavuje tě ctnosti, vrhá tě v neřest a udržuje v ní. Prchej, synu, prchej před tím jemným kouřem záliby v sobě, a uchyl se, všecek skryt sám v sebe, do boku Krista ukřižovaného, a tam spočiň svým rozumem, aby rozjímal tajemství srdce. Tam se zažehuje zanícenost, neboť se vidí, že učinil z těla svého slují, aby ses měl kam utéci z rukou svých nepřátel a mohl si odpočinouti a uklidniti mysl svou zanícením své lásky. Tam nalezneš pokrm, neboť vidíš dobře, že ti dal své Tělo za pokrm a Krev za nápoj, upražené na kříži ohněm lásky a po=

dávané na stole oltáře, celého Boha a celého Člověka. Nuže nechť povolí již tvrdost našich srdcí; nechť se obměkčí 'mysl a přijme nauku Krista ukřižovaného.

¶ Chci, abyste se začali hned, ty i ostatní nedbalí synové, připodobňovati tomuto Děťátku, které nám nyní zastupuje svatá Církev, vtělenému Slovu. A co bychom mohli viděti více na zahanbení své pýchy, než vidíme-li Boha poníženého k člověku? Výsost hožství, sestoupivší do takové nízkosti, jako jest naše člověčenství? Co jest toho příčinou? – Láska. Láska jej usídluje ve stáji mezi hovádky; láska jej sytí potupami, odívá trýzněmi a trápí hladem a žízní; láska jej žene s ochotnou poslušností až k potupné 'smrti kříže', láska jej vede do pekel, aby toto místo vyprázdnil tím, že dal plnou odplatu těm, kteří mu v pravdě sloužili a dlouho očekávali svého vykoupení; láska jej přiměla, by nám zanechal sebe za pokrm; láska po nanebevstoupení seslala oheň Ducha Svatého, jenž nás osvítil jeho naukou, která jest o=

nou cestou založenou na pravdě, jež nám dává život, vychvacuje nás z tmy a dává nám světlo u věčném vidění Boha. Všecko tedy způsobila láska.

¶ Musí se věru stydět i hanbiti sám v sobě člověk, který nemiluje a neodpovídá na takovou propast lásky. Velmi jest žalostný, kdo moha míti oheň, zmírámou; kdo má pokrm před sebou, zmírámou. Chopte se, chopte se svého pokrmu, Krista sladkého, Ježíše ukřižovaného . . . ¹⁾ jiným způsobem, neboť kdybyste chtěl jiným způsobem, nebyl byste stálý ani vytrvalý. A právě vytrvalost jen bývá korunována, jak jsme pravili; a bez ní by se dostalo duši zahanbení a nikoliv slávy. O tom uvažujíc, pravila jsem, že si tě přeji vidět stálým a vytrvalým v ctnosti. Více zde nepravím. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

¹⁾ Něco chybí.

MATOUŠOVI DI GIOVANNI CO=
LOMBINI ZE SIENY.

¶ Jménein Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší bratře v Kristu sladkém Ježíši, já Kateřina, služebnice a otrokyněsluhů Ježíše Krista, píši vám, přejíc si vás viděti s pravým a nejdokonalejším světlem, v němž byste poznal a uzřel pravdu. Pravda ta jest tím, co nás osvobozuje, to jest, poznávající ji, milujeme ji, a milujeme-li ji, osvobozuje nás od poroby smrtelného hříchu. Která jest to pravda, již dlužno nám poznati? Jest to pravda, zplozená nevýslovnou láskou Boží; pravdě té jsme povinni spláceti dluh lásky a nenávisti. Jakým způsobem? Tímto: abychom poznávali svrchované a věčné Dobro a nevýslovnou lásku, s níž nás Bůh stvořil k svému obrazu a podobenství. A pro tu pravdu nás stvořil, abychom okoušeli jeho svrchovaného a věčného do=

bra, a abychom vzdávali chválu a slávu jeho jménu. A aby splnil tu pravdu na nás, daroval nám Slovo svého Syna, a v Krvi jeho nás stvořil k milosti.

¶ K tomuto poznání máme dospěti, usilující o ně s největší pílí; ale nedospějeme k němu bezsvětla; a světla nemůžeme mít, je-li v nás chmura sebelásky. Sebeláska ta zatemňuje oko rozumu, že člověk nepoznává a nerozlišuje pravdy; ale v pravdě vidí lež a ve lži pravdu; věci pomíjivé pokládá za stálé a za veliká potěšení; a všechny hynou jako květ, který sotva byl utržen, ihned pozbývá své krásy. Čest, bohatství, postavení, rozkoše, to vše míjí jako vítr, všechno to jest proměnlivo; i upadáme ze zdraví v nemoc, z bohatství v chudobu, z života v smrt.

¶ A člověk, pošetilý milovník sebe sama, jako slepý soudí právě naopak a toho se drží. A čím se ukazuje, že se toho drží? Nezřízenou láskou a náklonností, již má k sobě a k světu. To vše se mu stává, že pozbyl světla; neboť kdyby měl vskutku

světlo, držel by se toho, že Bůh jest svrchovaně dobrý, dobro neobsáhlé a nevystihlé; že nikdo ho nemůže postihnouti, ale jedině on sám sebe chápe a postihuje. On je svrchované a věčné bohatství; jest spravedlivý a laskavý lékař, jenž nám dává léky potřebné našim nemocem. Tak praví slavný Pavel: »Když lidské pokolení leželo nemocno, přišel veliký lékař světa a uzdravil naše nemoci.« Každému tedy dává, co potřebujeme na své rány, s ohněm božské lásky. Někdy nám pouští krev, odnímaje nám totiž věci, jež jsou škodlivy naší spáse a jsou překážkou mezi Bohem a námi. Proto některým bere dítky, jiným časné jmění, jiným zdraví, některým světské postavení, zraňuje nás útrapami. A to nečiní z nenávisti, ale z obzvláštní lásky; odnímá nám marné rozkoše pozemské, aby nám dal plně dober nebeských. Jest dobrotivým a věčným soudcem, a jako spravedlivý pán každému dává, co mu náleží, pročez každé dobro bývá odměněno a každá vina ztrestána. A se sva-

tým násilím, jež budeme činiti své zvrá= cené vůli, a s usilovností nabudeme pra= vých a opravdových ctností; a námaha naše bude odměněna dobry nesmrtelnými. Světlem tím se poznává pravda o světě, jenž nemá v sobě pevnosti aniž jaké stá= losti. Nadarmo se namáhá, kdo všecek svůj čas věnoval a věnuje světu, čině si Bo= hem dítky a bohatství; a nepozoruje, že vše to zbavuje ho života Milosti a přináší mu smrt; a dělá, jako by nevěděl, že Bůh dopustil, aby nezřízená láska byla sama sobě nesnesitelná; odtud zakouší v tomto životě závdavku pekla, jedině proto, že nepoznal pravdy, jsa zbaven světla.

¶ Nuže chci, nejdražší synu, abychom již nespali, ale s velikou hbitostí procitli ze spánku, sej mouce chmuru sebelásky s oka svého rozumu. Tím budete plniti na sobě vůli Boží a moje přání. Neboť pozorujíc na sobě, že beze světla nemůžeme poznati pravdy, toužím viděti ve vás pravé světlo, abyste dokonale poznal pravdu; to svět= lo a pravda vás upevní a utvrdí v tom,

co jste započal se svatou a pravou touhou. Nenamítejte mi, že jest dosti času, neboť nejste jist, budete-li jej mítí, ale ve všem bez bázně otrocké, s pravou a dokonalou nadějí, spoléhaje na svého Tvůrce, spořádejte svůj život. A ve všem zachovávejte míru, řídě se svědomím, a učiňte konec a přítrž všemu nezřízenému životu, s pravou vytrvalostí, vyhostě smutek ze svého srdce, a s největší radostí uzněte nevýslovnou lásku a plnost božského milosrdenství, jež přeteklo na vás.

‡ Položte si již svět pod nohy a odpovězte Bohu, jenž vás volá, se srdcem ušlechtilým a nikoli námezdným, jako pravý a zákonný syn: oblibte si často očišťovati své svědomí svatou zpovědí; a užívejte přijímání na pravém místě a v pravý čas. Obcování vaše buď s těmi, kteří se bojí Boha v pravdě, a věnujte svůj čas, pokud jest vám možno, bdění a modlitbě. Nezapomínejte choditi na služby Boží. Obraznost a mysl vaše budiž stále plna Krista ukřižovaného, nechtějíc stopovati tajných věcí

Božích ve skrytých tajemstvích jeho, ale jediné vůli jeho a slast jeho lásky, jež nás tak nevystihle milovala a nehledá, aniž chce co jiného než naše posvěcení. A poznávejme své chyby, pokořujíce se pod sladkou, mocnou ruku Boží. Stavů manželského, v němž jste, snažte se, prosím vás, užívatí jako svátosti, maje v náležitě uctivosti dny Církvi svatou ustanovené. Usilujte od nynějška, vy i vaše choť, zachovávatí stav andělský, cítíce vůni zdrželivosti, abyste okusili jejího ovoce. Nuže takto sladce upravte a spořádejte svůj život, nečekajíce již na čas, neboť, jak bylo řečeno, čas na nás nečeká. Koupejte se v Krvi Krista ukřižovaného; ukryjte se do jeho nejsladších a přenejsladších ran; tam ať se rozšíří a stráví vaše srdce. Strážte se obracetí hlavu v zad, abyste hleděl na to, co zoráno; neboť stěžovala bych si na vás pokornému Beránkovi, a vy byste se neměl ke komu odvolati. Zplozujte mi dítky ctností a nikdy neustávejte počínati láskou v srdci svém. Nic jiného vám nepra-

vím. Žištěvejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíži lásko.

LIST 49.

PANÍ ALEKSII . . .

† Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší dcero v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, nehodná ubohá matka tvá, přeji si, abys dospěla té dokonalosti, ke které tě Bůh vyvolil. Zdá se mi, že chceme-li jí dospěti, dlužno kráčet s měrou a nikoli bez míry. A bez míry a s měrou třeba konati každé naše dílo; bez míry dlužno milovati Boha, a neklásti si v lásce ani míry, ani meze, ani pravidla, ale milovati bezměrně. A chceš-li dospěti dokonalosti lásky, jest ti spořádati svůj život. Prvním pravidlem buď, vyhýbati se styku s každým tvorem, pro pouhý styk, leda žádá-li toho projev lásky; ale mi-

lovati jich mnoho a stýkatí se s málokterými. A i s těmi, které miluješ láskou duchovní, uměj obcovatí s měrou; a kdybys tak nečinila, považ, že v oné lásce, kterou jsi povinna věnovati Bohu bez míry, zachovávala bys míru, a ani toho nepozorujíc, stavěla bys inezí něho a sebe tvora konečného; neboť lásku, kterou bys měla obrátiti na Boha, obracela bys na tvora, milujíc jej bez míry; a to by bránilo tvé dokonalosti. Pročež s měrou spořádanou máš jej milovati duchovně.

¶ Bud' nádobou, a plň ji z pramene a u pramene z ní pij. A byť bys i čerpala lásku z Boha, jenž jest pramenem vody živé, kdybys však jí nepila ustavičně v něm, zužla by prázdna. A znamením, že jí nepiješ plně v Bohu, bude ti toto: trápíš-li se pro věc, kterou miluješ, neb pro styk, který jsi snad měla, nebo žes byla zbavena nějaké útěchy, kterous obyčejně dostávala, nebo ať cokoliv by se ti přihodilo, tu trápíš-li se tím, nebo něčím jiným než-li úrážkami Boha, toť zřejmým znamením, že

láska ta jest ještě nedokonalá a čerpaná mimo zdroj. Jak tedy učiniti dokonalým, co je nedokonalé? Takto: napravití a trestati hnutí srdce pravým sebepoznáním, nenávistí a odporem k své nedokonalosti, že totiž jsme tak hrubí, že onu lásku, kterou máme dávatí celou Bohu, dáváme tvorům, milující tvory bez míry a Boha s měrou. Neboť láska k Bohu chce býti bez míry a láska k tvorům má býti na míru uvedena láskou k Bohu a nikoli měrou vlastních útěch, ani duchovních ani časných. Nuže čiň, abys všecko milovala v Bohu a abys napravila všecku nezřízenou náklonnost.

¶ Učiň si, dcero má, dvojí příbytek: příbytek skutečný v 'cele, abys netěkala po mnohých místech, leč z nezbytnosti nebo z poslušnosti k představené nebo z blíženské lásky. Jiný příbytek si učiň duchovní, jejž bys nosila ustavičně s sebou; jest to 'cela pravého sebepoznání, kde nalezneš poznání dobroty Boží k sobě. Jsou pak obě cely v jedné, a bydlíš-li v jedné, třeba ti

bydliti i v druhé, neboť jinak by duše upadla ve zmatek neb v domýšlivost. Kdybys totiž bydlila v poznání sebe, nastal by zmatek mysli, a dlíc jen v poznání Boha, upadla bys v domýšlivost. Třeba tedy, aby se pronikalo jedno s druhým, proto učíš z nich jedno a totéž, a tak činíc dospěješ dokonalosti.

¶ Neboť poznáním sebe získáš nenávist k vlastní smyslnosti, a nenávistí budeš soudcem, zasedneš na stolec svého svědomí a budeš konati soud a nepromíneš ani chybičky, abys jí nepotrestala.

¶ Z toho poznání vznikla záliba v pokore, jež nepřijímá nikdy nijakého chvalného domnění a ničím se nepohoršuje, ať je to cokoli, ale trpělivě s radostí snáší každé bezpráví, každou ztrátu útěchy a každou bolest, ať přicházejí odkudkoliv. Zahanbení se zdají jí slávou a veliká pronásledování občerstvením, a ze všeho se raduje, vidouc se trestána za onen zvrácený zákon vlastní vůle smyslné, jež se stále bouří proti Bohu, a vidí, že se stává podobna

Kristu Ježíši ukřižovanému, jenž jest cestou a naukou pravdy.

¶ V poznání Boha nalezněš oheň božské lásky, v níž se budeš kochati na kříži s neposkvrněným Beránkem, hledajíc jeho cti a spásy duší ustavičnou pokornou modlitbou. Nuže v tom jest všechna naše dokonalost. Jest ještě mnoho jiných věcí, ale tato jest základní, a z ní nabudeme tolik světla, že nezbloudíme v menších úkonech, jež následují.

¶ Ráda se přizpůsobuj, dcero má, potupám Kristovým. A dej pozor na hnutí jazyka, aby nebylo nikdy co v srdci, to na jazyku, (aby jazyk neodpovídal nikdy na hnutí srdce); ale spolkní to, co jest v srdci, s nenávistí a odporem k sobě. Dělej, ať jsi nejmenší z nejmenších, podrobena pokorou a trpělivostí každému tvorů pro Boha, nikoli s výmluvami, ale říkajíc »má vina«. A tak se přemohou chyby v duši tvé i v duši toho, komu bys to řekla, ctností pokory.

¶ Spořádej svůj čas; noc k bdění, když jsi

poskytla tělu svému spánku, jehož potřebuje, a ráno kostelu, se sladkou modlitbou; a nepromarni ho hovorem až do hodiny přikázané. Od toho a ode všeho jiného neodvrať tě leč nezbytná potřeba nebo poslušnost nebo láska, jak bylo řečeno. Po hodině jídla se useber poněkud v sobě a potom dělej něco rukama, jak jest ti třeba. V hodinu nešpor i ty jdi a bav se něčím; a jak ti Duch Svatý dá, tak čiň. A potom se vrať a ošetřuj svou starou matku bez nedbalosti a opatř jí, čeho potřebuje; a tvým budiž toto břímě. O ostatním až po svém návratu. Hleď, ať jednáš tak, abys splnila mé přání. Nic jiného nepravím. Zůstávej ve svatém a sladkém mluvení Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

JEPTIŠCE ŘÁDU SVATÉHO DOMINIKA, ZVANÉ KATEŘINA DI SCETTO.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší dcero a sestro má v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši tobě v drahocenné Krví jeho, přejíc si tě viděti pravou služebnicí a nevěstou Krista ukřižovaného. Služebnicemi máme býti, protože jsme vykoupěny jeho Krví. Ale nevidím, že bychom mu svou službou mohly prospěti; třeba tedy, abychom prospívaly svému bližnímu, protože on jest to prostředí, v němž osvědčujeme a získáváme ctnost. Věz, že každá ctnost žije z lásky, a láska se získává v lásce, to jest tím, že pozdvihneme oko svého rozumu a popatříme, jak jsme Bohem milováni. Vidouce se milováni, neubráníme se tomu, abychom nemilovali; milujíce ho, zanicením

lásky lneme k ctnostem a s nenávistí opo=
vrhujeme neřestí.

¶ Vidíš tedy, že v Bohu počínáme ctnosti
a že v bližním se rodí. Vidíš dobře, že v tísní
bližního svého rodiš dítko lásky, jež jest v
duši; a v bezpráví, jehož se ti dostává od
něho, trpělivost. Ty mu dávej modlitbu,
zvláště těm, kdo ti činí bezpráví. A po=
čínejme si takto: jsou-li oni nám nevěrní,
musíme jim býti věrní a věrně hledati je=
jich spásy, milovati je z milosti a nikoli z
povinnosti. To jest, hled, ať nemiluješ své=
ho bližního pro vlastní prospěch, neboť to
by nebyla láska věrná a neodpovídala by
lásce, kterou Bůh k tobě chová. Neboť ja=
ko Bůh tebe miloval z milosti, tak chce, a=
bysty, nemohouc musplatiti té lásky, splá=
cela ji svému bližnímu, milujíc jej z milosti
a nikoli z povinnosti, jak bylo řečeno. Ani
pro bezpráví, ani proto, že bys viděla, jak
se menší láska k tobě, nebo oblíba, nebo
vlastní prospěch, nesmíš zmenšiti ani osla=
biti lásky své k bližnímu, ale milovati ho
lásky plně, snášejíc a podpírajíc jeho chy=

by, s velikým potěschím a s úctou patř na sluhy Boží.

¶ Hleď, ať nečiníš jako osoby bláznivé a pošetilé, které si uvezmou, že budou stopovati a posuzovati skutky a mravy služů Božích. Veliké důtky zasluhuje, kdo tak činí. Věď, že by to nebylo nic jiného, nežli určovati zákon a pravidlo Duchu Svatému, chceme-li, aby služové Boží chodili po způsobu našem, což by nikdy nebylo možno dělati. Nechť pováží ta duše, která stíhá tento soud, že kořání pýchy není z ní ještě ven, ani že pravé lásky k bližnímu není ještě v ní, by totiž milovala z milosti a ne z povinnosti. Nuže milujme sluhy Boží a neposuzujme jich. Vždyť jest nám milovati obecně každého tvora nadaného rozumem, ty, kteří jsou mimo Milost, milovati s bolestí a hořkostí nad jejich vinou, že urážejí Boha a svou duši. Tak vyhovíš sladkému oblíbenému výroku Pavlovu, jenž pláče s plačícími a raduje se s radujícími, tak i ty budeš plakati s těmi, kteří jsou ve stavu pláče, z touhy pocti Bo-

ží a spáse jejich; a budeš se radovat i se služebníky Božími, kteří se radují, okoušejíce Boha zanícením lásky.

¶ Vidiš tedy, že v lásce Boží počínáme ctností a v lásce k bližnímu že se rodí. Činí tak, abys opravdově bez jakékoliv lásky neb myslí mátožné, bez všelikého ohledu na vlastní zisk, ať duchovní nebo časný, milovala bližního, budeš pravou služebnicí, a skrze bližního odvděčíš se za lásku, kterou k tobě chová Tvůrce tvůj; a budeš nevěstou věrnou a nikoli nevěrnou. Tehdy nevěsta nemá věrnosti k svému ženichu, když lásku, kterou má dávat i jemu, dává jinému tvorů. Ty jsi nevěsta. Vidiš dobře, že Syn Boží se s námi všemi zasnoubil při obřezání, když si dal odříznouti svého těla a dal nám proužek ten jako prsten na znamení, že se chce zasnoubiti s lidským pokolením. Ty pak, rozjímajíc o té nevýslovné lásce, jsi povinna jej milovati bez jakéhokoliv prostředku, jenž by byl mimo Boha. Tak budeš služebnicí svého bližního, sloužíc mu ve všem, podle své možno-

sti. Tedy Kristovou jsi nevěstou a bližnímu máš býti služebnicí, jsi-li nevěsta věrná, poněvadž však Bohu nemůžeme láskou, již k němu chováme, prospěti ani posloužiti, máme sloužiti, jak bylo řečeno, bližnímu svému pravou a srdečnou láskou. Jiným způsobem a v jiné formě jemu nemůžeme sloužiti. Proto jsem pravila, že si tě přeji viděti pravou služebnicí a nevěstou Krista ukřižovaného. Nic jiného nepravím. Zůstavej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 51.

BRATRU FELIXOVI DA MASSA, Z
ŘÁDU SVATÉHO AUGUSTINA.
(DIKTOVÁN U VYTRŽENÍ.)

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. – Nejdražší synu v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši vám v

drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti založeným na pravé a dokonalé pokoře. Protože, kdo jest pokorný, jest i trpělivý, snášeje všelikou námahu z lásky ku pravdě, a protože pokora jest kojnou a i přestoučkou lásky. Nemůže býti pokory bez lásky. A kdo hoří ve výhni lásky, není nedbalý, ale má dokonalou bedlivost, neboť láska není nikdy zahálčiva, ale stále se přičiňuje.

† Ale lásku a pokoru, jež stravuje nedbalost, vyhlazuje pýchu, nelze míti bez světla a nemá-li osvětlené oko nějakého předmětu, na který by hledělo. Neboť kdyby oko vidělo a mělo světlo v sobě, nebylo však otevřeno, vidění to nic by mu neprospělo. Pravým okem naší duše jest rozum, jenž má světlo nejsvětější Víry, nezastřeli ho zákal sebelásky. Je-li odstraněna z nás sebeláska, oko se zjasní a vidí: třeba tudíž, aby se probudil cit a chtěl milovati svého dobrodince. Proto tedy oko rozumu, pozorujíc, že jím hýbe cit, rázem se otevře a spočine na svém předmětě, Kristu

ukřižovaném, v němž poznává – a nejvíce v jeho Krvi – propast jeho nevystihlé lásky.

¶ Ale kde má viděti a umístiti ten předmět? v domě sebepoznání, jímž poznává svou ubohost, neboť okem rozumu viděl své chyby a to, že není; a viděl to v pravdě. A když člověk zná sebe, zná dobrotu Boží k sobě. Kdyby totiž znal jenom sebe a chtěl poznati Boha bez sebe, nebylo by to poznání založeno na pravdě, a neměl by z něho užitku, jaký míváme ze sebepoznání, ale spíše by pozbyl než získal, neboť by klidil ze sebepoznání jen rozmrzelost a zmatek, čímž by nechal vyschnouti svou duši, a setrvaje v tom bez jiné pomoci, propadl by v zoufalství. A kdyby chtěl poznati Boha bez sebe, sklidil by z toho smrduté ovoce veliké domýšlivosti; domýšlivost ta žije z pýchy, a jedna živí druhou. Dlužno tedy, aby světlo vidělo a poznávalo v pravdě a učilo se poznání sebe poznáváním Boha a poznání Boha poznáváním sebe.

¶ Tehdy duše neupadá ani v domýšlivost ani v zoufalství; ale z poznání bere ovoce života, obojí-li jest pospolu. Neboť poznáním sebe nabývá ovoce pravé pokory, odkud raší nenávist a odpor k vině a převrácenému zákonu, jenž jest stále hotov bojovati proti duchu. A z nenávisti se rodí dítko trpělivosti, jež jest jádrem lásky. A z poznání veliké dobroty Boží, kterou shledává na sobě, těží propast žhoucí lásky k Bohu a bližnímu svému. Neb světlem vidí a poznává, že láskou, kterou chová k svému Tvůrci, nemůže mu nijak prospěti; pročež rychle onen prospěch, jehož nemůže učiniti jemu, činí svému bližnímu z lásky k Bohu, neboť miluje tvorstvo, vidouc, že Tvůrce je svrchovaně miluje; a podmínkou lásky jest milovati vše, co miluje osoba milovaná.

¶ Nuže tímto světlem, nejdražší bratře, získáme účinnost pokory a lásky; a s pravou a svatou trpělivostí budeme snášeti a podíratí chyby svého bližního; a strávíme nedbalost dokonalou bedlivostí, získanou v

ohní božské lásky; a pýcha se uhasí vodou pravé pokory. A staneme se lačnými po cti Boží a chutnateli a pojídateli duší na stole pokorného, neposkvrněného Beránka. Jiné cesty pro nás není. Pozorujete tedy, že se nám třeba držeti této cesty a této ulice pravé pokory, pravila jsem a pravím, že si vás přeji viděti založeným na pravé a dokonalé pokoře; a chci, abyste tak činil bez bolesti a beze zmatku myslí. Ale nyní znovu chci, abyste započal s živou věrou, pevnou nadějí a ochotnou poslušností. A tak chci, abyste dobře živil svou duši a nesesýchal se zmatkem ani rozmrzelostí myslí, ale s dokonalou bedlivostí procitl ze spánku nedbalosti, krada ctnosti, když je vidíte na svých bratřích, a uschovává je ve své hrudi. A vždycky ať vás pravda těší a ať jest v ústech vašich; a hlásejte ji, kdy jest třeba, laskavě, každé osobě, a zvláště těm, které jsou milovány zvláštní láskou, ale s přívětivostí, bera chybu jiného sám na sebe. Nedálo-li se tak v čase minulém, s onou opatrností, již jest třeba, naprav=

me se pro budoucnost. A zatím nechci, abyste z toho měl nějakou nesnáz. A o mne se nestarejte. Ale v pravdě vlny rozbouraného moře všechny ať minou, s pravou pokorou a láskou bratrskou a se svatou trpělivostí. Nic jiného nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 52.

BRATRU JERONYMOVI ZE SIENY, Z ŘÁDU POUSTEVNÍKŮ SVATÉHO AUGUSTINA.

« Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Vám, nejmilejší a nejdražší otče a synu v Kristu Ježíši, já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Božích, píši v drahocenné Krvi jeho, připomínajíc si slovo našeho Spasitele, když pravil k učedníkům svým: »S toužebností toužil jsem slaviti s vámi přesnice, prve než bych zemřel.« Tak

pravím i já vám, bratře Jeronynie, otče a synu můj nejdražší. A kdybyste se mne tá-
zal, jaké přesnice toužím svámi slaviti, od-
povídám vám: Není jiných přesnic než-
li přesnice neposkvrněného Beránka, tytéž
totiž, které učinil ze sebe sladkým uče-
d-ní-kům. Ó sladký Beránku, upečený na o-
hni božské lásky a na rožni nejsvětějšího
kříže! Ó pokrme přelahodný, plný rado-
sti a veselí a potěšení! V tobě věru nechybí
praničeho, neboť duši, která tobě v pra-
vdě slouží, stáváš se stolem, pokrmem i při-
sluhovatelem. Vidíme zajisté, že Otec jest
stolem a ložem, na němž si může duše od-
počinouti, a vidíme Slovo jednorozeného
Syna jeho, který se ti dal za pokrm s tak
velikým žářem lásky. Kdo ti ho přinesl?
Přisluhovatel Duch Svatý. A pro nesmír-
nou lásku, kterou k nám má, není spoko-
jen, že nám jest přisluhováno jinými, ale
sám chce býti přisluhovatelem.

¶ Nuže u tohoto stolu touží duše společně
s vámi slaviti Přesnice, prve než bych ze-
mřela, neboť když mine život, nebudeme

inoci jich slaviti. A vězte, synu můj, že k stolu tomu patří se nám jíti svlečeným a oblečeným. Svlečení, pravím, ze všeliké sebelásky a záliby ve světě, z nedbalosti a smutku a zmatku myslí (neboť nezřízený smutek vysouší duši), a dlužno se nám odíti nejvroucnější jeho láskou. Ale té nemůžeme míti, neotevře-li duše oka poznání sebe samé, aby viděla, že není, a kterak činíváme to, co není, a že nepoznáváme na sobě nekonečné dobroty Boží. Neboť když duše pohlíží na svého Tvůrce a na tak nekonečnou dobrotu, jakou v něm nalézá, nemůže ho nemilovati; a láska rázem ho odívá pravými a skutečnými ctnostmi; a raději by zemřel, nežli by činil něco na odpor tomu, koho miluje; ale stále s bedlivostí hledí činiti, v čem on má zálibení. Pročež miluje, co on miluje, a nenávidí, čeho on nenávidí, neboť láskou splynul s ním v jedno.

† Toť ona láska, jež nás zbavuje všeliké nedbalosti, nevědomosti a smutku. Neboť paměť se probouzí, aby si odpočinula s Ot-

cem, když člověk podržuje ve své paměti dobrodiní Boží; soudnost pak se Synem, abys moudrostí, světlem a poznáním poznávala a milovala vůli Boží; a rázem povznáší lásku a touhu svou a stává se milovníkem svrchované a věčné Pravdy, takže nemůže a nechce milovati ani sobě žádati leč Krista ukřižovaného. A netěší ho nic, leč snášeti potupy a trýzně jeho; a tak ho to těší a se mu to líbí, že má nedůvěru ke všemu ostatnímu. Za slávu si považuje trpěti příkoří a pronásledování světa a ďábla pro Krista.

¶ Roznětte tedy, roznětte oheň svaté touhy a zírejte na Beránka, vykrvácelého na dřevě nejsvětějšího kříže; neboť jinak nebudeme moci jísti s tohoto sladkého a ctihodného stolu. Čiňte, aby v cele duše vaší byl stále zasazen a vztyčen strom nejsvětějšího kříže; neboť z toho stromu sklídíte ovoce pravé poslušnosti, trpělivosti a hluboké pokory; a odumře ve vás všeliká záliba v sobě a sebeláska; a uženete si hlad, abyste byl pojídačem a chutnatelem duší,

vida, že z hladu po naší spáse a cti Ot= cově se ponížil a vydal sebe sama potup= né smrti kříže, jako šílený, opilý a zamilo= vaný do nás. Nuže toť přesnice, které tou= žím s vámi slaviti.

¶ A jelikož jsme pravili, že máme býti po= jídači a chutnateli duší, duše má touží to viděti na vás, protože jste hlasatelem slo= va Božího. Chci tedy, abyste byl nádo= bou vyvolenou, plnou ohně nejhoroucnější lásky, abyste nosil sladké jméno Ježíšovo a zaséval toto vtělené slovo Kristovo na poli duše. Ale vyzývám vás a chci, abyste, sbíraje žeň ze semene, sklízíje totiž užitek z tvorů, složil jej v čest Otce věčného, dá= vaje totiž čest a slávu jemu a niče všelikou vlastní slávu a zálibu k sobě samému. Ne= boť jinak byli bychom lupiči a kradli by= chom, co jest Božího, a dávali bychom to sobě. Ale myslím, že toto, z milosti Boží, nás se netýká; neboť zdá se mi jistým, že první popud a začátek jest jedině pro čest Boží a spásu tvorů.

¶ Stává se nám však jistě často, že mívá=

me nějakou zálibu ve tvorech. Ale protože chci, abyste byl dokonalý a vydával ovoce dokonalosti, nechci, abyste miloval nějakého tvora, ani jako člena komunity, ani o sobě, leč toliko v Bohu. Ale rozumějte, jakým způsobem pravím. Neboť vím, že milujete v Bohu duchovně, ale někdy člověk, buď že toho málo dbá, nebo že má povahu k tomu náchylnou, jako vy, miluje duchovně, a v lásce hledá zálibu a potěšení, tak že někdy smyslnost má v tom svůj podíl, třebaš pod barvou ducha. A kdybyste mi řekl: »Po čem to poznám, že jest ve mně tato nedokonalost?« – pravím vám: Když byste viděl, že osoba milovaná není vám v něčem po vůli, to jest, že buď nejedná s vámi podle způsobů obvyklých, nebo se vám zdá, že miluje někoho jiného více než vás, a pojímá-li vás tehdy nevolc nebo jakási poloviční nelibost, zmírňující, oslabující lásku, kterou jste prve měl, buďte jist, že láska ta byla ještě nedokonalá. Jakým způsobem ji tedy učiniti dokonalou? Nepravím vám, nejdražší synu, ji-

ného způsobu, leč ten, který kdysi řekla pravotní Pravda své služebnici řkouc: »Dcero má nejdražší, nechci, abys činila jako ten, kdo zvedá nádobu plnou vody z pramene, a pije, když ji byl vyňal, a tak ostává prázdná, aniž toho pozoruje. Ale chci, abys plnil nádobu duše své a splývajíc láskou a zanícením v jedno s tím, koho miluješ z lásky ke mně, nevyjímal ji ze mne, pramene vody živé, ale drž tvora, kterého miluješ z lásky ke mně, jako nádobu ve vodě, a tak nebudeš prázdná ani ty, ani ten, koho miluješ, ale stále budete plni božské Milosti, a ohně nejvroucnější lásky«. A tehdy nepojme vás nevole aniž jaká nevolnost. Neboť kdo miluje, ač vidí rozmanité způsoby, nebo že se milovaný vzdaluje styku s ním, nemá z toho nikdy bolesti skličující, jen když vidí a slyší, že žije v sladkých a opravdových ctnostech, neboť miloval ho pro Boha, a ne pro sebe. Ještě by cítil jakousi malou svatou něhu, když by viděl, že se vzdaluje od toho, co miluje. Nuže toť pravidlo a způsob, jehož

chci abyste se držel, byste byl dokonalý. Více nepravím. – Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 53.

PANÍ ANEŽCE, VDOVĚ PO PANU ORSOVI MALAVOLTIM.

✠ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. – Nejdražší dcero v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si tě viděti spoutánu poutem božské lásky. Pouto to drželo Boha Člověka přibita a přikována na dřevě nejsvětějšího kříže, neboť hřeb nebyl by ho udržel, kdyby láska ho nebyla držela. Toť ono sladké pouto, jež víže duši s Bohem a jímž splývá v jedno s ním; neboť láska sjednocuje. Ó sladká a milostná lásko, jež očisťuješ duši a trháš mrak

vlastní náruživosti smyslné a osvěcuješ oko rozumu hloubáním o Pravdě věčné a plníš paměť milostmi a dary, jež duše přijímá od svého Tvůrce, čímž se stává vděčnou a uznalou za přijatá dobrodiní, a duše je nasycena sladkou a milostnou touhou! Odtud pravil svatý Prorok: » Vzdechy jsou mým pokrmem a slzy nápojem. « Co ho mělo k tomu, aby vzdychal a plakal? Láska, to sladké a lahodné pouto. Nuže, nejdražší dcero, když jest tak sladká a skýtá takovou rozkoš, a jest nám nezbytná, nesluší se spáti, nýbrž povstati se svatou a pravou touhou a bedlivostí a hledati jí zmužile.

¶ A kdybyste se mne tázala: » Kde ji mohu nalézt? « odpovídám vám: v domě sebepoznání, kdež naleznete nevýslovnou lásku, již má Bůh k vám; jenž z lásky vás stvořil k obrazu a podobenství svému, a z lásky vás přetvořil k milosti v Krvi jednorozeného Syna svého. Kdybyste našla lásku a poznala, že jej budete mít v sobě samé, nemohla byste ho nemilovati. A zname=

ním, že jste našla lásku, a že jste jí vzňatá, bude, připoutáte-li se poutem lásky na bližního svého, milujíc ho a sloužíc mu laskavě; neboť to dobro a ten prospěch, jehož nemůžeme prokázati Bohu, jest nám prokazovati bližnímu, a snášeti s pravou trpělivostí všechny trampoty, jichž by se nám dostalo od něho. A to jest znamení, že v pravdě milujeme svého Tvůrce a že jsme spoutáni tímto sladkým poutem. Jinak bychom neměli účastenství na milosti, ani bychom nemohli dospěti onoho cíle, pro který jsme byli stvořeni. Proto jsem vám pravila, že vás toužím viděti spoutanou poutem božské lásky. Nic jiného nepravím. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

JISTÉ JEPTIŠCE Z KLÁŠTERA SVATÉ ANEŽKY V MONTEPULCIANO.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší a nejmilejší dcero má v Kristu Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně Pána našeho Ježíše Krista a sluhův jeho, posiluji tě a žehnám tobě a píši ti v drahocenné Krvi Syna Božího, přejíc si, abys byla pravou nevěstou, oddanou ženichovi, ozdobenou a přioděnou ctností. Víš, nejmilejší dcero má, že nevěsta, když jde před ženicha, zdobí se a strojí a zvláště se zdobí a halí v barvu nachovou, aby se líbila svému ženichovi; tak chci, abys činila i ty: abys měla na sobě roucho lásky, bez něhož bys nemohla jíti na svatbu, ale bylo by ti řečeno ono slovo, jež pravil Kristus o tom služebníkovi, jenž přišel bez roucha svatebního, i přikázal služebníkům svým, aby byl vyhnán a vyvržen ven do

tny. Nechci, aby se to přihodilo i tobě, nej-
milejší dcero má; abys, pozvána jsouc na
svatbu, byla nalezena bez tohoto sladké-
ho roucha. Ale chci a poroučím ti, abys
si je vyzdobila krumplováním, to jest sva-
tou a pravou poslušností, jsouc vždy za-
chovavatelkou svého Řádu, poddána a
poslušna představené i té nejnižší, která
tam je. Vezmi na se ctnost pokory, jež vy-
pěstí v tobě ctnost svaté poslušnosti; u-
znávajíc dary a milosti, kterých se ti do-
stalo od něho. Hleď, abys byla nevěstou
věrnou; a víš, kdy budeš věrna svému že-
nichovi? když nebudeš milovati nikoho než
jeho. A proto nechci, aby se našel ve tvém
srdci někdo jiný než Bůh; vyprázdň je z
všeliké sebelásky a smyslné lásky k příbuz-
ným neb komukoliv. Beze vší bázně o ži-
vot nebo o smrt; ale se srdcem svobodným,
oděna jsouc tímto svatým rouchem, vy-
dej se do rukou svého Ženicha věčného;
a do jeho vůle se vydej, abys v ní tvořila
a bořila, co by bylo jeho ctí a větší tvé do-
bro. Jiného nic nepravím. Zůstávej ve sva-

téma sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

List 55.

CTIHODNÉMU ŘEHOLNÍKU
PANU VILÉMOVI, GENERÁLU
ŘÁDU KARTUZIÁNSKÉHO.

† Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší a důstojný otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši vám v drahocenné Krvi Jeho a přeji si vás viděti okoupana a utopena v Krvi Syna Božího, pozorujíc, že když se paměť naplní Krví Krista ukřižovaného, neprodle- ně rozum se jme zírati v tuto paměť, kde nalézá Krev, v níž vidí oheň božského milování, lásku nevystihlou, smočenou a prosáklou Krví, neboť z lásky byla prolita a nám darována. Vůle jde hned za rozumem, milujíc a žádajíc si toho, co oko ro-

zumu vidělo, pročez rychle odstraňuje cit svůj a lásku svou v lásce Krista ukřižovaného, kteroužto lásku nalézá v Krvi, jak bylo řečeno. Tehdy se duše utápí v této Krvi, to jest utápí a zabíjí všecku svou zkaženou vůli smyslnou, jež vzdoruje často svému Tvůrci, a všelikou sebelásku odvrhuje od sebe a odívá se věčnou vůlí Boží, již duše okusila a již našla v Krvi. Ukažuje jí Krev, že Bůh nechce než její posvěcení; neboť kdyby byl chtěl co jiného, nebyl by nám dal Slovo jednorozeného Syna svého.

¶ Proto dobře vidí, že, co Bůh dopouští v tomto životě na člověka, nedopouští za jiným účelem. Vidí, že všechno, co má bytí, jest od Boha; a proto z ničeho, co ji potkává, ani ze soužení ani z pokušení ani z bezpráví ani příkoří ani z opovržení aniž z čeho jiného, co by ji mohlo potkati, nemůže a nechce se rmoutiti; ale jest spokojena a má je v náležitě úctě, pozorujíc, že přicházejí od Boha a jsou nám dány z milosti k dobru, z lásky a nikoliv z nenávisti.

Nemůže tedy a nesmí si naříkati, protože by si naříkala na své vlastní dobro, a není obyčejem duše oděné sladkou vůlí Boží naříkati si na nic, co by ji mohlo potkati, leda jen na urážky Boha. Těch lituje a má litovati, protože vidí, že se protiví jeho vůli. Proto hřích jest hoden nenávisti, že není z Boha a tudíž není ničím. Všecky ostatní věci, mající v sobě bytí, jsou z Boha, a proto duše láskou ke Kristu roznícená je miluje a má v úctě. Duše ta nevidí sebe pro sebe, ale vidí sebe pro Boha, i Boha pro Boha, poněvadž jest svrchovaná a věčná dobrota, zasluhující, aby byl milován; i bližního pro Boha a nikoli pro vlastní prospěch. Ta si nevolí ani času ani stavu po svém, ani trápení ani útěch, ale jak se líbí božské Dobrotě, přijímá se zápallem lásky. Ve všem nalézá rozkoš, neboť kdo miluje, nemůže nalézt bolesti skličující.

¶ V bojích se raduje, pronásledován-li jest světem, veselí se; poddán-li jest, s velikou radostí a trpělivostí nese břímě poslušnosti; představeným-li, s trpělivostí shovívá

a snáší chyby svých poddaných, všeliká totiž pronásledování, která by jej stihala, nebo nevděk k sobě, jež by shledal u nich. Přípravuje se na smrt, aby vytrhal trní neřestí, jako dobrý zahradník, a nasázel ctností do jejich duší, konaje opravdově spravedlnost, okořeněnou milosrdenstvím. Nedbá bolesti, nevyhýbá se námaze, ale s velikou radostí ji nese. Nechce ztratiti čas, který má, pro čas, jehož nemá, neboť někdy přicházejí takovéto myšlenky a boje do srdce. Kdybys neměl této úzkosti a námahy prelátství, mohl bys lépe požívatí Boha v pokoji a klidu svém. To však činí ďábel, že mu tyto myšlenky předkládá v čas pokoje, aby jej vydal na pospas ustavičné válce. Neboť kdo neupokojí své vůle ve stavu, jaký mu Bůh dal, jest stále v trýzni a jest nespokojen sám se sebou; a tak ztrácí čas jeden i druhý; neboť času prelátství neužívá a času klidu nemá; a tak nechává přítomnosti i budoucnosti. Ať tedy nevěří jeho zlobě, ale chopí se rázně času, který má; jako činí duše oděná vůlí

Boží prve řečenou, jež pluje za každého počasí, jak v čas soužení, tak v čas potěchy, neboť jest svlečen z vlastní sebelásky, z všeliké citlivosti a vášně smyslné, z níž pramení všecko zlo a všecka trýzeň. Neboť míti, co člověk nechce, toť cesta, z níž vychází utrpení. A oděnlí jest věčnou vůlí Boží a nikoli svou, splývá v jedno s ním; se zanícením lásky soudí o věčné vůli Boží, vida, poznáváje a jist jsa, že Bůh nechce nic jiného než naše posvěcení. A proto nás stvořil k obrazu a podobenství svému, aby chom byli v něm posvěceni, radující se a okoušejíce věčného naň patření; to jsme viděli a poznali okem rozumu v Krvi Krista ukřižovaného, který byl tím prostředníkem, jenž nám zjevil pravdu Otce věčného. Ó slavná Krvi, jež dáváš život, jež jsi nám neviditelné učinila viditelným, zjevila jsi nám božské milosrdenství, smývajíc hřích neposlušnosti poslušností Slova, z něhož Krev vyšla.

¶ Nuže, pro lásku Kristovu, koupejte, koupejte se v Krvi, a trvejte v ustavičném bdě-

ní a modlitbě, nejdražší otče, bdě okem
 rozumu. Tehdy budete bdíti i nad vašimi
 poddanými, z hladu a dychtivosti po cti
 Boží a spáse duší, a tak budete v ustavičné
 modlitbě, to jest v ustavičné svaté touze.
 To jest vám nezbytno, abyste svou spásu
 uchoval ve stavu, v němž jste. Jelikož vám
 Bůh určil stav prelátství, nesluší vám býti
 nedbalým ani bázlivým, ani jako nevědo=
 mý kráčet s očima zavřenýma. Proto vás
 prosím, buďte hladov, uče se od Beránka
 vykrváčeného a stráveného pro nás, jenž
 s takovou rozkoší a hladem po cti Otce=
 vě a spáse naší běžel k potupné smrti kří=
 že. Máte tudíž vzor: neboť Bůh vám uká=
 zal a postavil na oči Slovo jednorozené=
 ho Syna svého a Krev, aby odstranil vše=
 likou bázeň a nedbalost a slepotu nevě=
 domosti. A pravíte=li: »Jsem nevědomý a
 ani sebe dobře neznám, neřku=li to, co mám
 činiti pro poddané,« – odpovídám vám,
 že zlačnité=li po cti Boží, to, čeho byste ne=
 dosáhl sám sebou, Bůh ve vás způsobí, co
 bude třeba pro spásu vašich poddaných.

« Mějte jen hlad a touhu. Přece však ne= vidím, že by bylo možno mítí tento hlad bez Krve; a proto jsem vám pravila, že si vás přejí viděti okoupána a utopena v Kr= vi Krista ukřižovaného. Neboť v Krvi se ztrácí láska k vlastnímu životu, ta láska zvrácená, kterou člověk chová sám k so= bě, která nenechává konati spravedlnos= ti, ze strachu, abychom nepozbyli posta= vení, nebo abychom shovávali a líbili se ví= ce lidem než Bohu; nenechává představe= ných jednati podle vůle Boží. Ani tu není dobrého svědomí, ale děje se tak podle zá= lib a zdání lidských; a to právě ničílo a ničí řád. Jako když se nekárá a ustano= vují se představenými ne osoby bezúhon= né, nýbrž pochybné a nespolehlivé. Neboť špatný prelát kazí poddané, jako dobrý je napravuje. A to vše pochází ze sebe= lásky. V Krvi Kristově se ztrácí tato lás= ka; a získává se láska nevýslovná, ano se vidí, že z lásky nám dal život, aby vy= koupil toto přisvojené dítě, lidské poko= lení. Když člověk vidí takovou lásku, z

lásky čerpá lásku, a povznáší cit a touhu svou, aby miloval, co Bůh miluje, a nenáviděl, čeho Bůh nenávidí. A jelikož duše vidí, že Bůh svrchovaně miluje své tvorstvo, které jest nadáno rozumem, ve spásce duší rodí se její láska; a nezdá se, že by se jí kdy nasytila. Nenávidí neřestí a hříchů, jelikož nejsou v Bohu; a miluje na nich ctnosti pro čest Boží. Tím se zhostí nedbalosti a stane se bdělým, a zhostí se lásky k svému tělu a vydal by se rád tisíceré smrti, bylo-li by třeba. Ztrácí slepotu a nabývá opět světla, protože strhl se sebe chmuru sebelásky a postavil tam slunce božské lásky nejhoroucnějšího milování, jež v něm strávilo všelikou nevědomost. A to vše načerpal z Krve.

¶ Ó slavná a drahocenná Krvi pokorného a neposkvrněného Beránka! Kdo bude tak nevědomý a zatvrzelý, aby nevzal nádobu srdce a nešel se zanícením lásky k boku Krista ukřižovaného, jenž v sobě chová a vylévá proudy Krve? V něm nalézáme Boha, to jest přirozenost božskou

spojení s přirozeností lidskou, nalézáme oheň lásky, jež otvorem v boku nám zjevuje tajemství srdce, ukazujíc, že oněmi mukami konečnými nemohl tu míru lásky ukázati, v níž touha a vůle jeho byla větší, protože se nedala srovnati jeho konečná trýzeň s nekonečnou láskou. Nuže neváhejme již, nejdražší otče, ale s dokonalou bedlivostí v tom mžiku času, který vám Bůh ponechal, a zvláště nyní, kdy nastává doba kapitulu, kdež se lépe vidí chyby, zasadte se o to, aby byly potrestány; aby úd porušený a zkažený nenakazil zdravého; konaje spravedlnost vždycky s milosrdenstvím. A nepočínejte si lehkomyšlně, ale hledejte a pátrejte po pravdě skrze osoby spolehlivé a svědomité. A co jest vám konati, konejte vždycky po úradě s Bohem, to jest skrze svatou modlitbu; a potom podle rady lidské, která však je také Boží, dobrých a milých služebníků Božích. A vždycky je mívejte sobě po boku, aby byli zrcadlem řehole. A nade všechno ostatní vás prosím, dbejte toho, aby byli

ustanoveni dobří převorové, aby to byly osoby ctnostné a schopné řídit. Jsou mnozí, kteří jsou dobří o sobě, ale nejsou dobří k správě, a tak se kazí řehole, a naopak se zase napravují. Naleznete-li některé dobré, ponechejte je. Jen bez bázně, pro lásku Krista ukřižovaného! Jsem jista, že okoupíte-li se v jeho Krvi zánícením lásky a utopíte-li v ní všelikou vlastní vůli a zničíte ji tak ve věčné vůli Boží, kterou naleznete v Krvi, učiníte to i vše ostatní, čeho bude třeba pro vás i pro ně.

¶ Nic jiného nepravím. Promiňte mé nevědomosti. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 56.

BRATRU ŠIMONOVÍ Z CORTONY,
Z ŘÁDU BRATRŮ KAZATELŮ.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. – Nejdražší synu v Kristu

sladkém Ježíši, Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti okoupána a utopena v Krvi Beránkově, abyste jako opilý běžel do pole bitevního a bojoval jako udatný rytíř proti ďáblu, proti světu a proti vlastní křehkosti, se světlem nejsvětější víry a s nevýslovnou láskou, vždy maje zalíbení v boji. Ale vězte, že bojovati a dobýti vítězství nebylo by nám možno, kdybychom neměli světla nejsvětější víry; ani světla bychom nemohli míti, kdyby s oka našeho rozumu nebyla sňata hlína všelike náklonnosti pozemské a stržen mrak sebelásky; neboť to jest ten zvrácený mrak, jenž nám ve všem odnímá každé světlo duchovně i časně. Časně tím, že nám nedopřává poznati naši křehkost a nepatrnou pevnost a stálost světa; ani jak tento život jest marný a vratký; ani klamy ďáblovy, jak skrytě nás klame těmito věcmi pomíjejícími, a začasť pod barvou ctnosti. – Duchovně tato slepota nám nedopřává poznati a posouditi do-

brotu Boží, ale často to, co Bůh nám dá-
vá k našemu dobru, vykládáme si na-
opak; a to vše se nám stává, ježto v jeho
tajemstvích nehledíme k jeho zánícenosti,
ani s jakou láskou nám je dává, ale jako
slepí nevnímáme nežli skutek.

¶ Někdy na nás Bůh dopouští, abychom
byli pronásledováni světem a aby se nám
dělo bezpráví od tvorů nebo byla nám u-
ložena nějaká poslušnost naším předsta-
veným; a my nehledíme k vůli Boží, jež to
činí pro naše posvěcení, a nesoudíme, jeho
vůli, která to z lásky na nás dopouští, ný-
brž soudíme vůli lidí a tak upadáme čas-
to do mrzutostí se svým bližním a dopou-
štíme se mnoha chyb a nevědomostí pro-
ti Bohu i jim. Co jest toho příčinou? má-
lo světla. Neboť sebeláska pokryla zorní-
ci oka nejsvětější víry. Proto jsme-li v těž-
kostech, které nám ďábel působí, a je-li
tato slepota tehdy v našem oku, přijímá-
me-li ten klam, i přijdou-li ony těžkosti a
myšlenky do srdce šalbou ďáblovou, tehdy
myslíme, že jsme od Boha zavrženi. A tím

upadneme ve zmatek mysli; a odtud zanecháme konání modlitby, jako bychom se nezdáli milými Bohu; upadneme v rozmrzelost a budeme sami sebou nespokojeni. Proto i poslušnost nám bude těžkou; a opouštěti budeme celu a zamilujeme si ve společnosti. A to všechno, i mnoho jiných nepřístojností, se nám stává, že jsme nestrhli k zemi mrak své sebelásky, ani duchovně ani časně; – proto nepoznáváme pravdy a nekocháme se také v kříži s Kristem ukřižovaným. Avšak tím způsobem nebyli bychom tedy rytíři zmužilými a nebojovali bychom proti svým nepřátelům pro Krista ukřižovaného, ale byli bychom bojácni a děsili bychom se svého vlastního stínu.

« Čeho jest nám tedy třeba? jest nám třeba Krve, v této Krvi Kristově nalezneme pevnou naději, jež nás zbaví všeliké bázně otrocké; a nalezneme živou víru, zalkoušejíce, že Bůh nechce než naše dobro. A proto nám dal Slovo jednorozeného Syna svého; a Syn nám dal život, aby nám

vrátil život, a z Krve nám učinil lázeň, v níž by obmyl malomocenství našich nepravostí. Tím tedy duše poznává a živou vírou se toho drží, že Bůh nedopustí dáblům, aby nás obtěžovali více, než bychom snesli; ani světu, aby nás soužil více, než bychom byli schopni pojmouti; ani představenému, aby na nás kladl větší poslušnost, nežli bychom unesli.

¶ S tímto sladkým a slavným světlem neupadnete v rozmrzelost ani ve zmatek pro nějaký boj, a nebudete se vzdalovati cely, ani vybíhati do společnosti lidí, ale budete objímati kříž a nezahodíte zbraň modlitby ani jiných cvičeb duchovních. Ale pokořuje se svému Tvůrci, budete mu přináseti pokorné a ustavičné modlitby, a ani v čas boje ani v čas klidu a vůbec v žádný čas nezmírníte kroku, nýbrž s pílí a bez nedbalosti nebo zmatku budete sloužiti Bohu a zachovávatí svůj Řád v pravdě. Co toho bude příčinou? světlo nejsvětější víry, jež jste našel v Krvi. Co jest příčinou světla? láska k žhoucímu milování,

jež jste našel v Krvi. Neboť z lásky běže-
lo to sladké milostné Slovo na potupnou
smrt kříže, a žár božské lásky zničil a strá-
vil tmu sebelásky, jež stínila oko, aby ne-
vidělo. Proto nyní vidí a vidouc miluje a
milujíc bojí se Boha a slouží svému bližní-
mu. A tak se nyní stal zmužilým rytířem
a bojuje se štítem víry a zbraní lásky, jež
jest dýkou dvousečnou, nenávisti totiž a
lásky, lásky k ctnostem a nenávisti k ne-
řesti a vlastní smyslné náruživosti. A jako
zamilovaný kochá se v kříži a v tom, že
utrpením získává ctnosti, hledaje se zani-
cením lásky cti Boží a spásy duší. Kde na-
šel tuto svatou touhu? v Krvi. – Jiným
způsobem byste ji nemohl nalézt.

¶ Proto jsem vám pravila, že si vás přeji
viděti okoupana a utopena v Krvi Krista
ukřížovaného; a pravím vám, že tehdy
budete mít jméno a já znovu naleznu sy-
na. Nuže koupejte a ztápějte se v Krvi;
bez rozmrzelosti a zmatku. Nic jiného ne-
pravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém
milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

PANU MATOUŠOVI,
SPRÁVCI DOMU MILOSRDENSTVÍ
V SIENĚ.

€ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. – Nejdražší synu v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti zrcadlem ctností, abyste v pravdě vzdával slávu a chválu jménu Božímu a abyste přinášel užitek předně sám sobě, potom svému bližnímu, a to jak příkladem svatého a počestného života a naukou slova, tak pokornými a ustavičnými a věrnými modlitbami. Považte, že jest to dluh, jehož Bůh zde na vás žádá; ničeho nechce než květ slávy a chvály svého jména; a naším, chce, aby bylo ovoce a užitek. Nuže, odpovídejme zmužile na tuto velikou lásku, a jelikož Jemu nemůžeme přinéstí nějakého užitku, obraťme se na toho, ko-

ho vidíme, že on velmi miluje, totiž na svého bližního. Na tom spočíň všechna naše péče, a ničeho nehledejme, než jísti duše pro čest Boží. A kam půjdeme jísti ten sladký pokrm? ke stolu nejsvětějšího kříže, s rozkoší snášejíce bolesti a muka, bezpráví, potupy a výčitky, abychom mohli jísti ten slavný pokrm. Leč nevidím, že bychom jej mohli požívat, aniž bychom prve nezískali pravých opravdových ctností. A proto jsem vám pravila, že si vás přeji viděti zrcadlem ctností; o to se tedy, prosím vás, přičiňujte. Více zde nepravím.

¶ Posílám vám privilegium dané bullou papežskou, odpustků, které jsem vyžebrovala pro sedm a sedmdesát osob... Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

SESTŘE CHRISTOFOŘE, PŘEDSTAVENÉ KLÁŠTERA SVATÉ ANEŽKY V MONTEPULCIANO.

‡ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. – Nejdražší dcero v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši tobě v drahocenné Krvi jeho, v touze, abych viděla tebe i ostatní následovati šlépějí naší matky, slavné svaté Anežky. A o to vás prosím a chci, byste následovaly nauky a způsobů jejích. Víte, že vždycky vám dávala nauku a příklad pravé pokory. To právě byla její základní ctnost. A nedívám se tomu, mělať to, co má míti nevěsta, která chce následovati pokory svého ženicha. Měla tu lásku nestvořenou, jež ustavičně hořela a šířila v jejím srdci, byla pojídatelkou a chutnatelkou duší. Stále si hleděla bdění na modlitbách, a nebyla by jinak měla ctnosti pokory, neboť

není pokory bez lásky; neboť jedna živí druhou.

« Víte, co bylo pohnutkou, která ji přivedla k dokonalé a opravdové ctnosti? svobodné dobrovolné svlečení, jímž se zřekla sebe i statků světa, nechtějíc míti ničeho. Dobře pozorovala slavná tato panna, že jmění časné přivádí člověka k pýše; jím ztrácí nepatrnou ctnost pravé pokory, dospívá k sebelásce, ochabuje v zanícenosti lásky; ustává v bdění a modlitbě. Neboť srdce a cit, jenž jest pln země a sebelásky, nemůže se naplniti Kristem ukřižovaným, aniž okoušeti pravých a sladkých modliteb. To pozorujíc sladká Anežka, svléká se se sebe a odívá se Kristem ukřižovaným. A netoliko ona sama, ale totéž zanechává nám; a k tomu vás zavazuje, a vy povinny jste toho dbáti. Víte dobře, že vám nevěstám oddaným Kristu nesluší míti, co jest otcovo, ježto jste šly za Ženicha, ale držeti a míti, co jest Ženicha věčného. Vašeho otce jest vlastní smyslnost, již máme opustiti, když nastala doba rozdělení, a

následovati ženicha a mítí jeho poklad.
« Jaký byl poklad Krista ukřižovaného? Kříž, potupa, bolest, muka, spílání, hany a výčitky, dobrovolná chudoba, hlad po cti Otcově a naší spáse. Pravím, že budete-li se držeti toho pokladu silou rozumu, puzeného ohněm lásky, dojdete ctností o= něch, o nichž jsme mluvili; budete pravý= mi dcerami své matky a nevěstami bed= livými a nikoliv nedbalými; a zasloužíte si býti přijaty Kristem ukřižovaným; jeho milostí se vám otevře brána života trva= lého. Více nepravím. – Ztápějte se v Krvi Krista ukřižovaného. Vzchopte se s pra= vou bedlivostí a sjednoceností. Budete-li spjaty a nikoliv rozděleny, nebude ani dá= bla ani tvora, jenž by vám mohl uškoditi nebo vás zbaviti vaší dokonalosti. Zůstá= vejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

PANU PETROVI, KNĚZI
V SEMIGNANO.

¶ Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší otče pro úctu k oné Svátosti, jejímž jste přísluhovatelem. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píši vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si vás viděti nádobou vyvolenou, nosící jméno Kristovo, a abyste se zánícením a touhou věnoval svůj život, usmiřování sebe s naším Tvůrcem, a člověka s člověkem. Neboť máte tak činiti a jste k tomu vázán. A myslím, že nečinili byste tak, dostalo by se vám velmi velikého a tuhého pokárání od Boha. Budte, budte zrcadlem ctnosti; a pozorujte svou hodnost, neboť Bůh svým milosrdenstvím postavil vás v takové důstojenství, jakým jest býti služebníkem ohně božské lásky, to jest Těla a Krve Krista ukřižovaného. Považte, považte, že přirozenost andělská

řemá tak vysoké hodnoti. Vizte, že v nádobu duše vaší vložil své slovo. Vizte dobře, že mluvě v osobě Kristově máte moc posvěcovati onu nejsladší Svátost ; proto dlužno vám ji nositi s největším ohněm lásky a s čistotou mysli i těla a se srdcem pokojným, vyhošťuje všecek hnět a nenávisť z duše.

« Ach, ach, kde jest čistota sluhů Syna Božího? Považte, že jako vy požadujete čistoty kalicha, který má býti nesen k oltáři, a nechtěl byste ho, kdyby byl špinavý; tak považte, že Bůh, svrchovaná a věčná Pravda, žádá duše vaší čisté a prosté všeliké skvrny smrtelného hříchu, a zvláště hříchu nečistoty. – Ach, nešťastná duše má! Dnešního dne viděti pravý opak té čistoty, které Bůh žádá, neboť nejen že nejsou chrámem Božím a nenosí ohně jeho Slova, ale stávají se chlévem a místem prasat a jiného dobytka, nosíce oheň hněvu, nenávisť, záští a zlomyslnost v domě duše své. Neboť přechovávají u sebe prasata, to jest nečistotu, jež neustále se válí uvnitř jako

prase v bahně. Ach, jaká to hanba, ví-
děti, že Pomazaní Kristovi vydávají se ta-
kové bídě a nepravosti! A nemají v úctě
stvoření, – jsouť stvořeni k obrazu a po-
dobenství Božímu, – ani Krve, kterou jsou
vykoupeni, ani své důstojnosti, již dostali
ve svátosti, dané jim z milosti a nikoli z
povinnosti.

« Ach, nejdražší otče, otevřte oko pozná-
ní a nespěte již v takové bídě. A nepočí-
tejte, že Bůh nyní dělá, jako by neviděl;
neboť až přijde chvíle smrti, jíž nikdo se
nemůže vyhnouti, ukáže zajisté, že viděl;
a tehdy to člověk zpozoruje. Každá vina
totiž bude ztrestána a každé dobro od-
měněno. Na to nepomyslí pošetilci, kteří
nevidí, že Bůh jest nad nimi. A já pravím,
že Bůh vidí do nitra srdce; můžeme se tu-
díž ovšem skrýti oku tvora, oku Tvůrcovu
však nikoliv.

« Ach, což jsme dobytek nebo hovada?
Věru, pozoruju, že jsme; nikoli co do stvo-
ření a bytí, jež dal nám Bůh, ale podle
špatné náklonosti naší, neboť bez jakékoli

uzdy rozumu dáváme se véstí onou stránkou smyslnou a jdeme za ní, libujíce si v hrubých a marných zábavách a honíme se po rozkoších světa naduti pýchou. A pýcha tak povyšuje srdce pošetilcovo, že se jí dává ovládati a nechce se pokořiti ani Bohu ani člověku. Pročež stane-li se mu někdy křivda, buď smrtí nebo jinými věcmi časnými, pro svou pýchu nechce se pokořiti a odpustiti svému nepříteli, ale chce ovšem, aby největší viny a křivdy, které spáchal Bohu, byly mu odpuštěny. Klame se však, neboť jakou měrou měří jinému, bude naměřeno i jemu.

¶ Nechci tedy, abyste i vy byl z takových, ale chci, abyste udatně byl nádobou plnou lásky a milování a zanícení. Neboť velmi se divím, že někdo vám rovný může chovati nenávist, když vás Bůh vyvedl ze světa a učinil pozemským andělem v tomto životě mocí svátosti, a vy se svou chybou vplétáte do světa. Nevím, jak se odvažujete sloužitími. Proto vám pravím, že zůstal-li byste zatvrzele v nenávisti a

ostatních svých chybách – musíte čekatí soud Boží, jenž by přišel na vás. Pravím vám: dosti již toliké nepravosti! Napravte život svůj a pomyslete, že musíte zemřítí a nevíte kdy. Koupejte se v Krvi Krista ukřižovaného; a nepochybuji, že popatříte-li na Krev tohoto Beránka, vyhostíte ze svého srdce a citění všelikou bídu a zvláště nenávist. O to vás žádám pro milost a milosrdenství; a chci, abyste učinil tento mír. Jaká přece hanba, viděti dva kněze ve smrtelné nenávisti! Veliký div, že Bůh neporučí zemi, aby vás oba pohltila! ¶ Vzhůru tedy zmužile! Dokud jste v čase, kdy můžete dostati milosrdenství, utect se ke Kristu ukřižovanému, jenž vás přijme dobrotivě, chcete-li jen. A pomyslete, že kdybyste toho neučinil, padl by na vás ten ortel, jenž byl vynesen nad oním služebníkem nešlechtným, kterému se dostalo takového milosrdenství, že mu byl odpuštěn veliký dluh jeho u pána, a potom služebníku svému nechtěl prominouti nepatrné částky, ale svrhl si ho pod nohy a

chtěl jej zardousítí, i zvěděv to pán, právem odvolal své milosrdenství, jež mu byl prokázal, a učinil nad ním soud, příkazav služebníkům svým, aby ho svázali na rukou i na nohou a by byl vržen do temností zevnitřních. Nemyslete, že by sladká božská dobrota dobrého Ježíše podávala toto podobenství pro jiné než pro ty, kteří žijí v nenávisti s Bohem i s bližním svým. Nechci tedy, abyste ještě déle čekal tohoto potrestání, ale chci, abyste milosrdenství, jehož se dostalo a dostává vám, sdílel se svým nepřítelem; neboť jinak byste nemohl mítí účasti na milosti Boží a byl byste zbaven patření naň.

¶ Více nepravím. Odpovězte mi o svém úmyslu a vůli. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

NEJMĚNOVANÉMU ĽAIKOVĚ.

† Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejlepší a nejdražší bratře v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně Boží, píši vám a posiluji vás v drahocenné Krvi Syna Božího, přejíci vás viděti pravým služebníkem Ježíše Krista, zachovavatelem jeho přikázání; nemůžeť nikdo míti života Milosti, není-li jejich plnítelem. Chci tedy, nejdražší bratře, abyste otevřel oko rozumu k poznání sebe sama, a poznával, že nejste, leda stále činitelem toho, co není, totiž hříchu. A vida člověk, že sám sebou není nic, všecek se pokořuje, poznáváje dobrodiní svého dobrodince, a tak vzrůstá v lásce, poznáváje, kterak v něm působí veliká dobrota Boží, že by raději zemřel, nežli by přestoupil přikázání svého nejsladšího Tvůrce. Tento svatý strach nás přivádí k největší lásce. – A lásky té načerpáme ze

zdroje Krve Syna Božího, jež byla prolita na naše vykoupení, jen aby smyla spáchanou vinu hříchu. Ó, jak hrozný jest hřích a odporný Bohu, když ho nenechal bez trestu a vykonal zaň spravedlnost a pomstu na svém těle! Byl by věru bídný ubožák, kdo by nechtěl pomstíti hříchu.

¶ Prosím vás tedy, nejdražší a nejsladší bratře, abyste vzal ona dvě křídla, která vás uschopní zachovávatí přikázání Boží, a až dosáhnete přikázání, povznesou vás k životu trvalému : jsou to nenávist a odpor k hříchu a vlastní sebelásce (z níž se rodí všeliká neřest), a to, abyste byl milovníkem ctnosti. A ctnost miluje, protože vidí, jak jest mu nezbytna, vidí, že Bůh chce, aby byl milovníkem ctnosti a opovrhovatelem neřesti. Ó jak vám bude sladko, míti tuto ctnost, jež vás zbaví otroctví ďáblova a daruje vám svobodu, zbaví vás smrti a daruje vám život, zbaví vás tmy a daruje vám světlo! A naopak hřích uvádí člověka do všech béd.

¶ Velmi jest se přičiňovati, a nedopouště-

ti se již nedbalosti po ten mžik času, jenž vám a celé vaší rodině zbyl, se svatou bedlivostí. Prosím vás pro lásku Krista ukřižovaného, budiž oko vaší duše v každém vašem konání namířeno k Bohu. Ó, jakou rozkoš a radost pocítí duše vaše, až přijde čas, kdy bude povolána prvotní Pravdou, a vy seznáte, že jste v průvodu ctnosti, podepřen o hůl nejsvětějšího Kříže, kde jste si osvojil svatá přikázání Boží! A uslyšíte ono sladké slovo při svém skonání: »Pojď, požehnaný synu můj, a vládni královstvím nebeským, neboť jsi s bedlivostí odvrátil cit a touhu od přizpůsobování se světu a žil jsi a pěstoval svou rodinu ve svaté bázní přede mnou. Nyní ti dávám dokonalý odpočinek, neboť jsem odplatitelem všech vašich námah, jež jste pro mne podstoupili.«

¶ Již nic více nepravíme, nejdražší bratře můj, leč že prosím prvotní věčnou Pravdu, aby vás naplnila svou věčnou a nejsladší milostí a vedla od ctnosti k ctnosti, byste byl odhodlán dáti život za ni. Zůstávejte

ve svatém a sladkém milování Božím. Je-
žíši sladký, Ježíši lásko.

LIST 61.

PANÍ ANEŽCE, VDOVĚ PO PANU ORSOVI MALAVOLTIM.

¶ Chválen budiž náš sladký Spasitel. Vám,
nejdražší a nejmilejší dcero, paní Anežko
a ostatní dcery, já Kateřina, neužitečná
služebnice Ježíše Krista, píši s láskou a tou-
hou – rozpomínajíc se na slova, jež pravil
Kristus: »S toužebností jsem toužil« – vi-
děti vás spojeny a přetvořeny v oné do-
konalé a nejvroucnější lásce. Jako činila
ona zamilovaná apoštolka Magdalena,
v níž bylo tolik oné nejvroucnější lásky, že
nedbala o žádnou věc stvořenou. Ó nej-
milejší dcery mé, učte se od této naší sva-
té panny Anežky¹⁾ svaté pravé pokoře,

¹⁾ Z Montepulciana, kde dlela píšíc tento list, sv.
Kateřina.

neboť vždycky sebou zhrdala, podrobujíc se každému tvorů pro Boha, vděčně uznávajíc, že všechna milost a ctnost jest od Boha; a tím udržovala v sobě ctnost pokory. Pravím, že planula také ctností lásky, stále usilujíc o čest Boží a spásu tvorů, stále se obětujíc v modlitbě s láskou šlechetnou a štědrá ke každému tvorů; a tím ukázovala svou lásku k svému Tvůrci. Jinou ctností byla ustavičná její bedlivost a vytrvalost; neustalať nikdy ani pro ďábla ani pro člověka v ctnostném životě.

« Ó nejsladší panno, jak ses shodla s onou zamilovanou učednicí Magdalenou! Neboť, dobře-li vidíte, nejmilejší dcery, Magdalena se pokořila a poznala sama sebe; a proto spočinula s takovou láskou u nohou našeho sladkého Spasitele. A pravíme-li, že mu dala na jevo lásku, vidíme to dobře u onoho svatého kříže, neboť se nebojí Židů, ani se nebojí sama o sebe, ale jako pominutá běží a objímá kříž. Není pochyby, že, aby viděla svého Mistra, dává se zaplaviti Krví. Opájí se pak

láskou Magdalena na znamení, že jest zpi-
ta svým Mistrem. Ukazuje ji na jeho tvo-
rech, tak činila po svatém vzkříšení, když
kázala v městě Marsilii. Pravím také, že
měla ctnost vytrvalosti, a to jsi ukázala,
nejsladší Magdaleno, když jsi hledala své-
ho nejsladšího Mistra, a nenacházejíc ho
na místě, kde jsi ho položila, ó miláčku
Magdaleno, ty šílíš; nemělať jsi srdce, ano
bylo uloženo s tvým nejsladším Mistrem
a naším sladkým Spasitelem. Ale poja-
las dobrou myšlenku, abys našla svého
sladkého Ježíše; neboť ty vytrváváš a ne-
ustáváš ve svém prevelikém bolu. Ó, jak
činíš dobře! Neboť ty vidíš, že právě vy-
trvalost ti dá naléztí tvého Mistra.

‡ Nuže vidíte, nejdražší sestry mé, jak se
tyto dvě nejmilejší matky a sestry spolu
shodují. Proto vás prosím a poroučím vám,
vejděte do toho přesvatého středu, neboť
stojíce v tomto svatém středu, s kterékoli
strany chcete, všude nacházíte ctnost, a
tehdy budete spoutány, že nebudete moci
uniknouti, abyste nebyly spoutány. A ze-

jména vám, paní Anežko, dcero má, příkazuji, abyste se připoutala k té sv. panně Anežce. Pozdravte a požehnejte od Krista i ode mne paní Rainieru, a všechny ostatní mé dcery mi požehnejte, a pozdravujte mi Kateřinu Ghetovu tisíckrát ode mne, a od Aleksie i ode mne všechny. Vězte, že se nám chce říci: »Udělejme si zde tři stánky,« neboť věru jest nám jako v ráji s těmito přesvatými pannami, a bývají námi tak zpity, že nám nedají odejíti, a oplakávají vždy náš odchod. – Dostaly jsme váš dopis. Požehnejte dceru mou Kateřinu a rcete jí, ať prosí Boha, aby ji naplnil ctností, ať jest hodna býti z těchto svatých žen. Budte pozdraveny všechny od Ježíše Krista a od nové jeho choti a nevěsty.

¶ (Já Cecca jsem skoro již jeptiškou, neboť začínám úsilovně zpívati hodinky s těmito služebnicemi Ježíše Krista.¹⁾)

¹⁾ Dodatek Františky Gori, která diktovaný list píše.

OBSAH

1. Paní Lapě, své matce.	1
2. Knězi Ondřejovi de Vitroni.	3
3. Proboštu v Casole a Jakubovi di Manzi tamtéž.	11
4. Jistému mnichu Kartuziánovi, když byl ve vězení.	20
5. Panu Františku z Montalcina, doktoru práv.	25
6. Paní Lapě, své matce.	31
7. Kardinálu Petrovi z Ostie.	33
8. Bratru Justovi, převorovi Olivetánskému.	38
9. Nejmenované paní.	44
10. Beninkasovi Jakubovu, svému pokrevní- mu bratrovi.	48
11. Petrovi, kardinálu z Ostie.	49
12. Opatovi v Sant Antimo.	55
13. Markovi Bindimu, kupci.	59
14. Třem svým bratrům ve Florencii.	69
15. Židu Konsiliovi.	72
16. Jistému vznešenému prelátovi.	74
17. Ctih. bratru řeholnímu Antonínu z Niz- zy, z řádu sv. Augustina v Selva di Lago.	83

18. Svému bratru Beninkasovi, když byl ve
Florencii. 88
19. Mikuláši di Caterino Petroni ze Sieny. 90
20. Svému bratru Beninkasovi ve Florencii. 93
21. Osobě, jejíž jméno zamlčeno. 95
22. Martinovi z Passignana, opatu ve Val-
lombrose. 103
23. Nanně Beninkasové, své neteři ve Flo-
rencii. 107
24. Berengarů Arzocchi, faráři v Asciano. 113
25. Bratru Tomášovi della Fonte, z řádu bra-
tří Kazatelů v San Quirico 119
26. Sestře Eugenii, své neteři v klášteře sv.
Anežky v Montepulciano. 122
27. Martinovi z Passignana, opatu ve Val-
lombrose. 132
28. Panu Barnabáši Viskontimu, pánu mi-
lánskému. 137
29. Paní choti Barnabáše Viskontiho. 150
30. Abatyši kláštera svaté Marty v Sieně a
sestře Mikuláše z téhož kláštera. 162
31. Paní Mitarelle, choti Vika z Mogliana,
senátora roku 1373 v Sieně. 171
32. Bratru Jakubovi z Paduy, převoru klá-

štera olivetánského ve Florencii.	175
33. Velkému opatovi řádu olivetánského u Sieny.	179
34. Převorovi bratří olivetánů u Sieny.	184
35. Bratřím Mikuláši z Ghidy, Janovi Zer- rimu a Mikuláši Jakubovu z Vannuzzia, olivetánům.	188
36. Jistým novicům z řádu olivetánského Svaté Marie.	196
37. Bratru Mikulášovi z Ghidy, z řádu oli- vetánského.	204
38. Paní Anežce, vdově po panu Orsovi Ma- lavoltim.	211
39. P. Jakubovi, mnichu Kartuziánu v klá- šteře pontignanském u Sieny.	224
40. Jistým dívkám sienským.	239
41. Bratru Tomášovi della Fonte, z řádu ka- zatelův, když byla v klášteříku v Santo Quirico.	242
42. Nerimu di Landoccio.	246
43. Panu Křištofu di Gano Guidini.	247
44. Panu Antoniovi di Ciolo.	250
45. Františkovi z pánů Vanni Malavolti v Sieně,	256

46. Nerimu di Landoccio.	258
47. Petru di Giovanni Venture ze Sieny.	259
48. Matoušovi di Giovanni Colombini ze Sieny.	265
49. Paní Aleksii.	271
50. Jeptišce řádu svatého Dominika, zvané Kateřina di Scetto.	277
51. Bratru Felixovi da Massa, z řádu sv. Augustina.	281
52. Bratru Jeronymovi ze Sieny, z bratří poustevníků svatého Augustina.	286
53. Paní Anežce, vdově po panu Orsovi Malavoltim.	293
54. Jisté jeptišce z kláštera svaté Anežky v Montepulciano.	296
55. Ctihodnému řeholníku panu Vilémovi, generálu řádu Kartuziánského.	298
56. Bratru Šimonovi z Cortony z řádu bratří kazatelů.	307
57. Panu Matoušovi, správci domu milosrdenství v Sieně.	313
58. Sestře Christofoře, představené kláštera svaté Anežky v Montepulciano.	315
59. Panu Petrovi, knězi v Semignano.	318

60. Nejmenovanému laikovi.	324
61. Paní Anežce, vdově po panu Orsovi Malavoltim.	327

Č. 8489. Z konsistoře apoš-
tol. administrátora diecese
brněnské, 12. prosince 1929

NIHIL OBSTAT

Dr. Meth. Marvan, censor

IMPRIMATUR

† Josephus, Episc. Adrahen.,
administrator Apostolicus.

Vyšlo jako 101. svazek
DOBŘÉHO DÍLA
v dubnu l. Páně 1930
Tiskem Em. Čapka v
Třebíči. Na skladě u
Marty Florianové
ve Staré Říši na Mo-
ravě. Vytištěno: A 30
ex. na silném ručním,
B 50 ex. na ruč. s čerp.
okrají a 300 exemp.
na silném velínu,
z nichž tento jest:

DEO GRATIAS